

Πύ-ταυ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΚΕΔΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝΙ ΔΑΝΕΙΣΤΕΥΜΕΝΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
ΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Αρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεία :

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28

(Μέγαρον Έρεσίου)

Αριθ. γρ. 35-36 και 45

αριθ. τηλ. 50-38

ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί ετήσιαι :

Εσωτερικού Δραχμαί 150

Εξωτερικού Λίρα Άγγλ. 1

Αμερικνής Δολλάρια 5

Εξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' α-
ναλογίαν.

Κυριακή 24 Μαΐου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΙΟΥ 22

ΔΥΝΑΣΘΕ να έχετε μόνοι σας το
μαλλιά σας καλλιτεχνικώς αντουλα-
σμένα και με μπούκλες, αγοράζοντες
έννι μαγνήτην με όλα τα εξαρτήματα
αντί δραχμῶν 15 (όδηγίαν ἐντός τοῦ
κυρίου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Εἰς τὸ Μυροπο-
λεῖον κ. Νικολαΐ' ου, Μητροπόλεως
42 καὶ εἰς τὸ Κομνωτήριον Λαμπρο-
πούλου Ἀγ. Κωνσταντίνου 12, ΑΘΗ-
ΝΑΙ.

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Παρὰ τῷ Κομνωτῇ
ρίῳ «Νέστορ», Μητροπόλεως 121.
Εἰς τὰς ΕΠΑΡΧΙΑΣ ἀποστέλλεται
ἀντὶ δραχμῶν 20 (ἐντὶ οὐστάσι).

Γράψατε :
Γεν. Ἀντιπρόσωπον Ἠλίαν Λαΐον
'Αδάναν 10, Χαλκίς.

Φωτογραφίαι, μεγεθύνσεις,
καρτποστάλ, παστέλ.

Χ. ΒΛΑΝΤΙΚΑΣ

'Αγίου Μάρκου 7.-'Αθήναι

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

SODERSE'INE

«Ηλεκτρολυτική διάλυσις κολλοειδούς Βισμούθιου»

ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΤΑΧΕΙΑ ΚΑΙ ΘΕΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ
ΚΟΚΚΥΤΟΥ

Σταματᾷ ἀμέσως τοὺς παροξυσμοὺς τοῦ ΒΗΧΑ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος:

ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΖΙΤΖΩΠΗΣ

Ἀθήναι, Κλεισθένους 15

ΕΞΕΛΟΧΗ

« Η ΝΕΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ »

Γραμμένη ἀπὸ τὸν Πέτρε

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τιμὴ δραχ. 25

Τὸ ἔργο ἱκανοποιεῖ ὕψὸς πίσης ἀπόψεως. Δίδει πραγ-
ματικὴν εἰκόνα τῆς συγχρόνου Βουλγαρικῆς Λογοτε-
χνίας ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμφάνισις δὲν ὕστερεῖ.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ εἰ πλέον δυσ-
κοίλιοι με ἔνθα ἡ
δύο κάθε βράδυ ἐ-
νεργεῦνται. Μασή-
σατε ἐπὶ δέκα λε-
πτὰ κάθε κουφέτο.
Εἶνε εὐχάριστον
καθαριστικόν.
Πωλεῖται εἰς ὅλα
τὰ φαρμακεία.

ΑΝΑΜΙΚΟΙ ΠΡΟΦΥΜΑΤΙΚΟΙ
ΤΟ «ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ»
ΤΟ ΓΚΙΡΑΝΟΥΛΕ
ΕΠΑΝΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΟΡΕΞΗΝ ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΟΥΦΑΓΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ
ΤΟ «ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ»
ΤΟ ΓΚΙΡΑΝΟΥΛΕ
ΤΑ ΠΑΝΤΑΣ ΕΝΕΡΓΟΝΟΜΩΣ ΟΡΕΞΗΝ ΥΨΑΙΝΕΙ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΠΑΣΤΙΜ

Παρασκευαζόμενοι ἐκ κα-
μῶ φρούτων. Εἶνε αἱ μόναι
κολύμπουσαι τὴν χύμην.
ἔχουν τὸν στέμχον, μα-
ζοῦν τὸ στέμκα καὶ κόβουν τὴν

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ

Βανάνας, Λεμόνι, Πορ-
τοκάλι, Φράουλα, Παν-
ταλόν.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΚΕΝΤΡΙ-
'Ελεούσης 10.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λάμα
ἐντολῇ εὐχάριστα.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΙΛΙ-
ΠΠΟΥ

Κολοκοτονίου 62-Ἀθήναι

ΛΑΜΕΣ
«ΚΡΙΚΕΤ»

Τιμὴν δραχ. 2.50

ΑΛΤ!

Πωλεῦνται ὅλαι αἱ ἀδελ-
φημερίδες καὶ περιοδικὰ
ἡμερομηνιῶν εἰς τὸν
Πέτρε Κριάλη, Σοφοκλέους
(Στὰκ Πάππου).

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠ.Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ο ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΘΕΙΟΣ

Ἡ φωτιά πὺ ἀνάψεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ κληρονομία τῆς Λολόττας.—Μερί καὶ τραγικά διαφεύσεις.—Τί ἐστὶ θεὸς
καὶ τί ἐστὶ ἀνεψιός.—Οἱ ἐν Ἀμερικῇ θεοὶ καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀνεψιοί.—Ὅπου ὁ θεὸς χρησιμεύει καὶ ὡς...προίκα.—
Ὁ συλλογισμὸς ἑνὸς μελλονύμφου.—Καὶ τὸ γενικὸν συμπέρασμα.

Ἡ κληρονομία τῆς καλλιτέχνιδος κ. Λο-
λόττας, ἡ ὁποία ἐξύπνησεν ἕνα πρῶτὸ πολυ-
κατομνητοῦχος, ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ἡμερη-
σίαν διάταξιν ἕνα σπουδαιότατον κρῖνον :
τὸν θεὸν. Καὶ ὅλοι τώρα οἱ πτωχοὶ καὶ ἀ-
πένταροι Ἕλληνες, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας καὶ
τάξεως, ἐρευνοῦν τὰ οἰκογενειακά τους ἀρ-
χεῖα, σκαλίζουν τὰς ἀναμνήσεις τους, ρωτοῦν
καὶ ζητοῦν πληροφορίας ἀπὸ κάθε συγγενῆ
τους, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν μήπως τυχόν...

κατὰ λάθος, ὑπάρχει κανένας
«ἀνεψιὸς θεῖος» στὴν Ἀμερι-
κή, στὰς Ἰνδίας, ἢ ἔστω καὶ
εἰς τὴν Ἀλβανίαν.

—Μαρᾶ, ρωτᾷ εἰς μικρὸς τὴν
μητέρα αὐτοῦ, δὲν ἔχεις ἐνὸς κα-
νὲν ἀδελφὸν στὴν Ἀμερικῇ;

—Ὅχι παιδί μου... Ἐκτός ἀ-
πὸ κείνον ποὺ ἔρχεται καὶ τρώει
ἐδῶ κάθε μεσημέρι καὶ κάθε
βράδυ καὶ δὲν δίνει δεκάρα, δὲν
ἔχω ἄλλον ἀδελφόν.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐπιμένει :
—Μὰ γιὰ σκέψου καλὰ μα-
μά. Μήπως ἔχεις καί... δὲν θυ-
μάσαι;

—Τί λὲς παιδί μου... Νὰ ἔχω
ἀδελφόν καὶ νὰ τὸν ξεχάσω;
Ὁ μικρὸς δὲν ἀπογοητεύεται
ὅμως : Ἄν στερεῖται ἀδελφὸν
ἢ μαμά, ἀποκατεστημένον εἰς
τὴν χώραν τῶν δολλαρίων, μπο-
ρεῖ νὰ μὴ συμβαίῃ τὸ ἴδιον καὶ μετὸν μπα-
μπά. Τὸ μεσημέρι, λοιπόν, ἡ ἰδία ἐρώτησις
ἡμαρᾶ, ἀποκατεστημένον εἰς
τὴν χώραν τῶν δολλαρίων, μπο-
ρεῖ νὰ μὴ συμβαίῃ τὸ ἴδιον καὶ μετὸν μπα-
μπά. Τὸ μεσημέρι, λοιπόν, ἡ ἰδία ἐρώτησις
ἡμαρᾶ, ἀποκατεστημένον εἰς
τὴν χώραν τῶν δολλαρίων, μπο-
ρεῖ νὰ μὴ συμβαίῃ τὸ ἴδιον καὶ μετὸν μπα-
μπά. Τὸ μεσημέρι, λοιπόν, ἡ ἰδία ἐρώτησις
ἡμαρᾶ, ἀποκατεστημένον εἰς
τὴν χώραν τῶν δολλαρίων, μπο-
ρεῖ νὰ μὴ συμβαίῃ τὸ ἴδιον καὶ μετὸν μπα-
μπά.

—Μπαμπά, ἐνὸς δὲν ἔχεις κανέναν ἀδελφόν
στὴν Ἀμερικῇ;

—Πῶς παιδί μου. Εἶχα ἕνα...

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ λάμπουν ἀπὸ εὐχα-
ρίστησιν. Νομίζει ὅτι κάθεται ἐπάνω στὰ
δολλάρια. Θέλει νὰ μάθῃ λεπτομέρειες.

—Καὶ τί ἔγινε μπαμπά;

—Πῆγε ἐκεῖ, παιδί μου, καὶ σὲ λίγον
καιρὸ μούγραψε νὰ τοῦ στείλῃ τὰ ναῦλα γιὰ
νὰ γυρίσῃ πίσω... Εἶνε ὁ θεὸς σου ὁ Γιάν-
νης.

Ὁ μικρὸς τὸν ξέρει : Εἶνε ὁ ἕτερος θεὸς
ποὺ τρώει τακτικὰ στὸ σπῆτι, χωρὶς, φυσί-
κα, νὰ πληρώνῃ καὶ αὐτός. Καὶ στὰ μάτια
τοῦ παρ' ὀλίγον κληρονόμου, διακρίνεται ἡ
ἀπογοήτευσίς ἀλλὰ καὶ μία λάμψις μίσους
ἐναντίον τῶν δύο αὐτῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι
ἀντὶ νὰ εὐρίσκωνται στὰς Ἠνωμένες Πολι-
τείας, στὴν Ἀθροισμένην ἢ στὰς Ἰνδίας ἐρ-
γάζομενοι διὰ τὸ καλὸν τῆς... οἰκογενείας,
χτυποῦν τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας γιὰτὶ εἶνε
ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον οἱ μικροὶ ποὺ ἐνδι-

αφέρονται διὰ τὴν ἀπόκτησιν θεῶν. Καὶ με-
γάλοι ἀκόμη καὶ σοφοὶ, κατὰ τὰ ἄλλα, ἄν-

Ὁ ἀνεψιὸς μετὰ τὴν κληρονομίαν.

θρωποὶ, βασανίζονται διὰ τὴν ἀνακάλυψιν
θεῶν καὶ ρωτοῦν τοὺς γηραιότερους συγγε-
νεῖς μήπως τυχόν ὑπάρχει κανεὶς ἀδελφὸς ἢ
ἐξάδελφος χαμένος ἀπὸ καιρὸ.

Αὕτη εἶνε ἡ περίπτωσις τῆς Λολόττας. Ὁ
ἀδελφὸς τῆς μητέρας τῆς εἶχε φύγει, λα-
δὼν ἀγνωστον διεθνιστὴν, πρὸ σαράντα ἐ-
τῶν. Τὸν ἐνόμιζαν γιὰ χαμένον. Καὶ δὲν ἔ-
δωσε σημεῖα ζωῆς, παρὰ μόνον ὅταν... ἀπέ-
θανε, ἀφήσας εἰς τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον
ἕνα κάρρο πεντλόιρα...

Πρὸ ἡμερῶν μάλιστα, ζητοῦσε νὰ πληρο-
φορηθῇ μήπως ἔχει κανένα θεῖον ὀδοποι-
τοῦτῃς Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποῖου καὶ τὴν ἀνὴ-
ψια ἀκούμῃ ἔχουν γίνεαι ποτὶ πολλοὺς θεοὺ.

Τί φωτιά ἀνάψῃ, ἀλήθεια, ὁ μακαρίτης
Ἰωαννίδης, ποὺ μετέβη εἰς τὸν ἄλλον κό-
σμον μέσῳ Ἰνδιῶν...

Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦ θεῶν, εἶνε ζήτημα
γενικοῦ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ πρὸς
περὶ νὰ τὸ ἐξετάσῃ κανεὶς ὅρ' ὅλας του τὰς
ἀπόψεις. Ἄς συνεχίσωμεν λοιπόν.

Ὁ «ἐξ Ἀμερικῆς θεὸς» ἐρχεται εἰς τὴν
πρώτην γραμμὴν. Πολλὰ φορὲς ἔσως δύ-
σκολος περιστάσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι συγγε-
νῶν του. Ὁ ἐξ Ἀμερικῆς θεὸς, εἶνε ἕνα
πρόσωπον μυθικόν, γινώσκον τὸ ὅτι οἱ ἄλλοι
ἔχουν πλεχθῇ ἕνα σωρὸ θρόλλων. Ἐνας νέος

ποὺ ἔχει θεὸν εἰς τὴν χώραν τῶν Γιάννη-
δων, εἶνε δακτυλοδεικτούμενος :

—Τὸν βλέπεις αὐτόν; Ἐκεῖ θεὸς στὴν
Ἀμερικῇ...

—Τί μοῦ λὲς; Καὶ τί δουλειὰ κάνει;

—Ὁ νέος; Καμιά... Δουλεῖται ὁ θεὸς
του... γι' αὐτόν.

—Σπουδάζει πονηρὰ;

—Γιὰ ποῖο λόγο; Τί νὰ τὴν κάνῃ τίς
σπουδές; Σὲ λίγα χρόνια θὰ τὰ τινάξῃ ὁ
θεὸς καὶ θὰ τὸν κληρονομήσῃ ὁ φίλος ποὺ
βλέπεις... Δουλεῖται τὸ κορόιδο ἐκεῖ...

Ἐπειτα, ὁ θεὸς, ἐκτελεῖ ἀρκετὰ συχνὰ καὶ
χρέη... προικός.

Γίνεται π. χ. ἕνα προξενεῖο. Καὶ ὁ μέ-
λων γαμβρός, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ βάλῃ
τὴν «κουλούρα» καὶ νὰ φορτωθῇ στὴν πλάτη
τοῦ ἑνα θηλακὸ ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἐροτῆ, φυ-
σικά, καὶ γιὰ τὸ τραφερόν ζήτημα :

—Καλὰ δὲν αὐτὰ. Τὸ κορίτσι εἶνε ὀμο-
ρφόν, σπουδασμένο, ἔχει καὶ μαγειρεῖται
καὶ παίζει καὶ πιάνο. Ἀλλὰ τί προίκα ἔχει;

—Προίκα; — τοῦ ἀπαντᾷ ὁ προξενεῖτης —

Ἐνας ἀνεψιὸς πληροφορούμενος ὅ-
τι ὁ πλούσιος θεὸς του πεθαίνει.

δὲν ἔχει... Ἀλλὰ ἔχει ἕνα πλούσιον θεὸν ποὺ
θὰ τὸν κληρονομήσῃ μεθαύριο.

Τότε ἀρχίζουν αἱ ἀνακρίσεις διὰ τὸν κα-
θορισμὸν τῆς ἡμερομηνίας κατὰ τὴν ὁποίαν

οφείλει, επάνω· κάτω, να αποδημήσει εις Κύριον ο θεός.

— Πόσων χρόνων είναι ο μπάρμπα της κοπέλλας;

— Πενήντα ενός και πάει στα πενήντα δύο...

— Α! νέος... Δηλαδή μπορεί να ζήσει καμιά είκοσαριά χρόνια ακόμα...

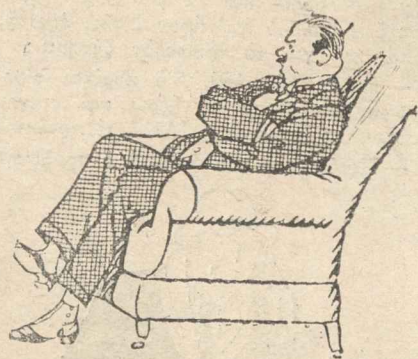
— Α! μπά, μπά, μπά... Εύτυχώς είναι άρρωστος πολύ. Τό 'να πόδι του τώχει στον τάφο. Έχει άσθμα, ρευματισμούς και υποφέρει κι' από το στομάχι του... Έκει που βρίσκεται θα τ'αλλάξει καμιά ώρα. Μας τώχει κι' ο γιατρός... Σε ένα χρόνο θα έχει πεθάνει... Στο δίνουμε μέ... έγγυση.

Ο μέλλον γαμπρός, ζητά μια προθεσμία για να σκεφθεί. Βέβαια, ένας πλούσιος θεός, δεν είναι προικισμένος εύκαταφρόνητος. Αλλά αν ζήσει πιά πολύ από όσο πρέπει; Αν του στρίψει και γράψει την περιουσία του σε κανένα φιλανθρωπικό ίδρυμα και τους άφρισον να τον διαδοστέλνουν και μετά θάνατον; Αν... αν... Ένα σωρό ερωτηματικά προβάλλουν απειλητικά εις τόν... κληρονομικόν όρίζοντα. Επί τέλους όμως ο γαμπρός λαμβάνει την τελικήν απόφαση:

— Έγώ θα την πάρω και δ.τι βρέξη ως κατεβάζω. Στο κάτω της γραφής, όποιος κάνει μια επιχείρηση έχει και μια πιθανότητα να πέσει έξω. Η του ύψους ή του βάθους. Και αν τυχόν ο θεός είναι κορακοζώητος, τότε... τα διαζύγια γιατί βγήκαν;

Έτσι λοιπόν καταστρώνονται τα σχέδια της επιχείρησής. Και τα δύο συμβαλλόμενα μέρη, από κοινού συμφέροντος κινούμενα, συνομιλούν άμοιβαίαν... συμπάθειαν και πίστιν και περιμένουν με αγωνία την επιτυχία έκδοσιν της άσθενης του θείου, του-τέστι τόν θάνατον. Και ρωτούν τακτικά τόν θεράποντα ιατρόν:

— Έλπίζετε, γιατρέ, να πάμ... χειρότερα; Ο γιατρός όμως, έξ' ιδίου συμφέροντος κινούμενος, ούτε ν' αποθάνη ο πελάτης του έλπίζει, ούτε να γίνει καλά φοβάται: Τό μόνον που έλπίζει και εύχεται ένδομυχώς,

Ο αούστηρος θεός.

είναι να εξακολουθήσει ή άσθένεια, για να συνεχισθούν και ή κούρες.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που τα άνήθια θίγουν την κληρονομίαν πριν ακόμη ο θεός εγκαταλείψει την επίγειον ζωήν για να διαπεραιωθεί εις την έπουράνιον: Αυτό συμβαίνει όταν ο θεός, ή ή θεία, είναι άδυνάτου χαρακτήρος και οι άνήθιοι επιτήδειοι, κοινώς «παγγιώροι». Αλλά πάλιν, είναι υποχρεωμένοι να ύφιστανται και ώρισμένες ιδιοσυρπικές του προσώπου που θα κληρονομήσουν. Διότι, ο θεός απαιτεί από τόν άνήθι του άνεπιλήπτου ήθους, τάξιν παραδειγματικήν εις την ζωήν του, όχι ξενύχτια, ούτε αγένους με παληγονναίκες.

Άλλοίμονον και τρισάλλοιμονον για τόν άνήθιό, όταν, στα άντία τού θείου φάσγ' ή παρομικρά φήμη περί νεανικού παραστρατήματος: Η άπειλή της αποκλήρώσεως αίωρείται ως δαμόκλειος σπάθη ύπερ την κεφαλήν και την τόσπην τού άνεψιού κι' έτσι, ο τελευταίος, αναγκάζεται να είναι τύπος και ύπογραμμός ήθικώς και σεμνού νέου, έπιφυλάσσων την όρεξιν για τόν γλέντι, μετά τόν

θάνατον τού θείου, δια τόν όποιον εύχεται κάθε όραν και στιγμήν:

— Κι' αυτός ο παληόγερος δεν πεθαίνει!...

Αλλά αρκετά είπαμε για τούς καϊμένους τούς θεούς. Πολύ φοβούμεθα ότι δυσχερήσαμεν ίσως αρκετούς άνεψιούς. Ας έχουν όμως ύπ' όψει τους, ότι δεν άνοίγουμε έμεις τ'άμια τών θείων. Όλ' αυτά τ'άξέ-ρουν οι ίδιοι, καλύτερα κι' από μας, όχι τόνσον διότι έχουν έξαιρετικώς άνεπτυγμένον τόν χάρισμα της διασθήσεως, αλλά κυρίως διότι οι περισσότεροι έχουν χρηματίσει στα νεύατα τους άνεψιοί και ξέρουν τ'α κατά βάθος αίσθήματα τών μελλόντων κληρονόμων

Δύο θεοί που τ'άχουν φάει ύλα

των. Γι' αυτόν δέ ακριβώς τόν λόγον και προτιμούν κάποτε να τ'άφισουν όλα, κινή-τά και άνίνητα, στα φιλανθρωπικά ιδρύματα, τ'ά όποια έφευρέθησαν προς μεγάλην δυστυχίαν τών άνεψιών.

Ο μόνος άνεψιός που δεν εύχεται τόν θά-νατον τών θείων του, είναι ο ύποφαινόμενος. Και τούτο, όχι γιατί τούς αγαπά τόσο πολύ, αλλά διότι είναι όλοι περίπου φουκαράδες και, έξοφλούντες με την ζωήν, δεν έχουν να τού αφήσουν τίποτε άλλο εκτός από την εύχην τους. Γι' αυτό και παρακαλεί τόν 'Υψιστον να τού κόβη μέρες και να τούς δίνη χρόνια, μήπως εν τώ μεταξύ αλλάξουν τ'ά πράγματα και πλουτίσουν κανείς από τούς θε-ούς αυτούς, όποτε θ' αλλάξουν ίσως και, ει διαθέσεις του και αι παραλήψεις του προς τόν Θεόν...

Και καταλήγοντες έξάνομεν ένα γενικόν ό-ρισμόν, που έχει την θέσιν του και εις την Έγκυκλοπαίδειαν:

«Θεός, είναι ένα κορόιδο, εργαζόμενον εις όλην του την ζωήν για να τ'άφιση εις τόν άνεψιόν και είναι καλός, αγαθός και άγαπη-τός συγγενής υπό τόν όρον ν' αποθνήσκη εγκαίρως».

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓ- ΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» Ο ΟΠΟΙΟΣ ΘΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΘΑ

ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ.

ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΛΩΡΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΞΙΑΣ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΑΓΟΥ

Συνεχίζομεν και εις τόν σημερινόν φύλλον την δημοσίευσιν τού αισθηματικού Χόλλαντ, τόν όποιον άρχισαμεν τόν προηγούμενον.

Μάιος, ο ρομαντικός μήνας της έρω-ξως. Μαζί με τ' άνθη και τ' άφρόνια έρωτα και ειδύλλια. Όλο και γάμοι άνα-γέλλονται και μόνον ένα διαζύγιον.

2. Ο Κένεθ Χάρλαν και ή Ντόρις Μάρ-κινς άποφασίζουν να παντρευθούν. Ο γάμος γίνεται μετά τρεις ήμέρας.

3. Ο Λούθερ Ρήντ, διευθυντής κινηματο-γραφικής εταιρείας και ή Ζόσελιν Λήντ γέλλουν τόν γάμον τους.

10. Η Φράνσις Ντή άρνεται, γελώντας, τούς άραβίαν της με τόν Τζακ Όου.

12. Η Λούις Βελέξ διαφεύγει την φύσιν ότι ο Γκάρι Κούπερ ενδιαφέρεται για τήν Τζούν Κόλλιερ.

16. Ο Ντούνκλας Φαίρμπαρνκ και ή Μα-ρη Πίκορντ επιστρέφουν από τόν ταξίδι τους ανά την Εύρώπην και εις συνέπεια μετά τών δημοσιογράφων, λέγονται ότι έπα-λουθούν να είναι ευτυχείς και να μη πτο-νται για διαζύγιον.

23. Η Ντόροθυ Ντουνά παντρεύεται με τόν Φιλίπ Μόγκ και εγκαθίστανται εις Μπρέντγουντ. Η Ντόροθυ δεν θ' άναπαύ-σεται στον κινηματογράφο.

26. Ο Τζέιμς Κίρκγουντ ζητεί διαζύγιον από την Αίλα Λή.

30. Ο Νιλς Άστορ και ή Βίβιαν Ντόν-καν άγγέλλουν τόν προσεχή γάμον των.

Τούνιος, ο μήνας τών γάμων, με ά-θη πορτοκαλιάς, πολλές εκπλήξεις, άπό-πτα διαζύγια και ένα σπουδαίο γάμο.

4. Η Έλεν Λούμπιτς χωρίζει από τόν Έρνστ.

8. Η Ροθ Μίλλερ παντρεύεται με τόν Ντούνκλας Ζίλμορ. Η μητέρα του δεν θέ-λει αυτό αλλά στο τέλος τούς στέλνει την εύλογίαν της.

10. Ο Χάρρυ Λάγκτον ενάγεται από τήν πρώην σύζυγον της νύν σύζυγον του με «φυγικήν δόνησιν».

12. Η Αίνα Μάσσετ λέγει ότι χωρίζ-από τόν Πέβ Μάρλεκ. Αδεν μπορεί να χω-ρίσει, λέει, την τόσπην αγάπην που τ'ά μο-ρώ μου.

15. Η Μπέμπε Ντάνιελς και ο Μπέν Λι-όν, παντρεύονται με μεγάλην επισομένην στο ξενοδοχείον «Μπέβερλν-Ουίλσον». Εί-νε προσκεκλημένοι τριακόσιοι φίλοι. Η Μπέμπε είναι χαριτωμένη νύφη και ή Μπέρ-λν Μίλλερ, που φαίνεται ότι άναπαύει τόν Μπέν λιποθυμεί από την λάμπη της.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΧΟΡΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΤΡΟΝ ΝΥΜΦΩΝ... ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΝΙΚΗΣ

Όπου όρχηστρίδες, νηρηίδες, άμαδρυ άδες... Ξαναζούν μπροστά στα μάτια μας.—Κύματα δροσιάς και...παράξελξης. Τό άντρον τών νυμφών της Μαντάμ Ραϋμόνδ.—Ένα ποίημα με ώραίους στίχους, αλλά και με μερικές...παρὰφω-νίες.—Μια εύγενής άδιακρισία μας πριν από την επίδειξιν.

Όλη την περασμένη εβδομάδα ή κοσμική Αθήνα περίμενε την έτήσια επίδειξιν της σχολής ρυθμικής γυμναστικής και πλαστικών χο-ρών της κ. Ραϋμόν. Σ' αυτή τή στήλν δεν πρόκειται να κάνωμε άνάλυσιν της ώραιάς αυτής ψυχαγωγικής με και αισθητικής ώ-ραιάς άπολαύσεως μόνο, σάν άνθρωποι που νηρηάμε την πηγή τού κάθε εύγενικού και όμορφου, ζητήσαμε να εισχωρήσωμε στα μυστήρια της σχολής που είπαμε παραπάνω και να κάνωμε έναν άρεκτά ενδιαφέροντα πε-ρίπλο μεσα σ' αυτήν για να φωτίσωμε τούς άναγνώστες μας κι' άνόμα πειδ πολλν τις άνανώστριές μας, που όμορφες ή—ας με συγχωρήσουν—άσχημες, καλοφτιαγμένες σι-λουέτες ή άντιαισθητικές δεν μπορούν παρὰ να ενδιαφερθούν γι' αυτήν.

Λοιπόν, άς ξεκινήσωμε... Ένα κύμα νεύ-μας κι' όμορφιάς, κάτι άπ' την παλιά Έλ-λνδα τών ώραιών χρόνων βρίσκεται κρη-μένο, αολισμένο σε μια άπλη, να πολν ά-πλη σάλα της όδου Νίκης.

Η κ. Ραϋμόν, ή συμπαθητική δασκάλα και μητέρα όλης αυτής τής κινήσεως, με δέχεται μ' έξαιρετική καλωσύνη και προσφέρεται να με... μνήση στα άπγορευμένα—μάλλον—για τούς άρεκτας προγυμναστήριά της αλλά υπό έναν όρον: της άπολύτου έχευμυστίας. Τό πράγμα με τρομάζει στην άοχή.—Έλά-τε δά, άγαπητή μου κυρία... Γιατί μου ζη-τάτε τόση σιωπή; Μήπως αύριο μεθαύριο, ένα πλήθος κόσμου που άγαστεί το όρώς, δεν θα θανατώσει τις μαθήτρίες σας και την άληθινή τέχνην τού χορού στη διδασκαλία σας;... Η δικαιολογημένη έπιμονή μου εί-ναι λιγάκι τόν άπαγορευτικό τοίχο που ύ-ψώθηκε για μια στιγμή μπροστά μου και ή φωνή της κ. Ραϋμόν—ένώ πάντα στην πό-τα, περιμένοντας—άκούεται.

—Επιτρέπετε σ' έναν κύριο δημοσιογράφο να σας δει, να γράβη κάτι για σας;...

Ένα δυνατό ψιθύρισμα. Ένα «σού-σού-σού» στένει στ' αυτιά μου, κάποιον μικρο-συμβολικό σίγονορα, και σε λίγο βροσκομαι καθισμένος σε μια γωνία, δίπλα στην συμ-παθητική χοροδιδασκάλα.

—Προσέξτε, μου ξαναλέει, όχι όνόματα. Είναι τόσες πολλές ντυμενατέλλες εδώ που φοβούνται την όρννην θεών και... πατεράδων, ώστε μη φαντή άδίκαιότητα.

Μά για τ' όνομα τού Θεού! Είναι δυνατόν λοιπόν να ύπάρχουν στόν αιώνα μας τόσο άπισθοδρομικοί άνθρωποι που να έμποδίζουν τα κορίτσια τους, την νεότητα, να παίονη μέρας σ' ένα τέτοιο όραμα σάν αυτό που ξε-τυλίχθηκε σε λίγο μπροστά στα μάτια μου;

Στό βάθος της σάλας, δεξιά, ένα πιάνο που σκορπάει τη μουσική κλασσικών κομμά-τιων, έστικών χορών, μετασυστικών βάλες και μαζούρκας, συμφωνίες μπαλέτων και δι-άφορες «φανταζίες». Ένα μάτσο από δροσε-ρά κορίτσια γεμάτα ζωή και χάρη ξεπετιέ-ται στην «άίστα» και με τούς ρυθμούς της παραπάνω μουσικής χορεύει, στεροβιλίζεται, δίνεται στην άληθινή πλαστική... Τά καλο-δεμένα κορμιά—σημάδι υγείας, χαράς και διάθεσης για την τέχνη, κρημμένα, σφιγμέ-να κάτω από μια άπλη, κοντή φουστίτσα, με τα εύγρσσιμα χέρια και τα εκκίνητα πόδια γυνιά κι' έλεύθερα στόν αέρα και τή ζωή, έλκονται σ' ένα φανταστικό στρωγούρισμα, σε μια έλκεπτιόμενη άεροβατική ιδιοτεχνία κι' άποτελούν λίγο-λίγο ένα θαύμα να τόν βλέπης, να τόν παρακολουθής και να ζωντα-νεύεται μπροστά σου.

Απ' τόν βάθος της σάλας δυο μικρές νε-ράδες μούσγυμες, δυο κοριτσάκια άσχημά-

τιστα ακόμα με γεμάτα ζωή κι' όρεξιν, εί-χνονται στην «άίστα».

—Είνε ή μικρούλες: Βαρούνη που τ' ό-νειρό της είναι να γίνει πραγματική χορεύ-τρια κι' ή Καλογεροπούλου... τόν «διαβολάκι» της σχολής». Τά δυο αυτά παιδιά χορεύουν θαρρείς με τή μαεστρία γυναικας που νοιώ-θει, που λατρεύει τόν χορό και με μια σοβα-ρότητα, με μια συναίσθησι της λεπτότητας αούτου που άνέλαβαν να χαρίσουν.

—Θά τις δειτε όλες μαζί τόν Σάββατο... 70

Ένα γκροϋπ δεσποινίδων από μίαν Ακρόπολιν. Από τ' άριστερά προς γιάννη, Δίς Λύδη

μαθήτρίες μου πρόκειται να παρουσιασθούν, με ή περισσότερες «ένκοντες».

Και χωρίς πειά πόλη σύζητησι, μέσα σε μια πραγματικά δύσκολη έκτέλεσι «αούρ πι-κ» θαυμάζω την τέχνη των δυο δεσποινί-δων Χρυσάφη, της έξαιρετικά έλαστικής και άεροβατικής δίδος Άσσας Μαλάνου, τών δίδων Λύδη, Χατζηγιάνην και Σούρσου. Υ-στερα μέσα στις άλλες όμοια αξιοθαύμαστες έκτελέσεις βλέπω γεμάτα δροσιά και ζωή νέα ταλέντα και ξενορρίζω τις δίδες Σισιά-νη, Φραγκάκη, Μήλογλου, Τριλίδα, Νικο-λαΐδη, Οικονομίδη, Καρένικο, Ντίρετς και... και... και...

Παραπάνω είπα μερικές κολακευτικές αλή-θειες. Τώρα—άφου, φυσικά, δεν ζητάμε να οικολογήσωμε μόνο, αλλά θέλωμε και να-μαστε ελικορνεύς—τόση λοιπόν πρέπει να κάνωμε και μια διάκρισι άφου παρακολου-θήσαμε την επίδειξιν της κ. Ραϋμόν τόν πε-ρασμένο Σάββατο στο «Κεντρικόν». Δεν θέ-λωμε να λυπήσωμε νεαρές και τρυφερές ύ-παρξεις, μά, άλλοιμονο, ή Άσροδότη σάν χαρίζετ τα θέλητρά της είναι λίγο δύσκολη κι' έχει και προτιμήσεις.

Ανάμεσα από λίγες δυστυγίες—έξαιρε-τικές σιλουέτες—είδαμε και αρκετά... μπα-λονάκια και άρεκτες άρδγνιες εμφανίσεις.

—Μά καλή μου κυρία Ραϋμόν, γιατί τόσος πολς κόσμος επί σκηνης και όχι όλιγότερος και έλκεπτότερος;

—Δεν παρουσιάζω όμορφιές, κ. Άλ... Παίρνω τόν όλικό που μου παραδίδεται και τόν γυμνάζω. Σήμερα δεν έχω δικαίωμα να

σας δώσω μόνο τις αϊθέρεις εμφανίσεις. Θά σας δώσω όλη τή σχολή μου. Η αισθητική σας λοιπόν μπορεί να είναι λιγώτερο σύ-στηρη...

Έτσι και γίνεται. Υποχωρώ πρό της ά-γίας αυτής... ανάγκης και κλείνω μερικές στιγμές τ'ά μάτια μου για ν' άποφύγω τόν χάλασμα τού άρμονικού συνόλου που έλλίπω τού χρόνου εις όγκον, χωρίς εις την κ. Ραϋ-μόν, να έχη τούλάχιστον... σαρκινώς έλα-τωθή.

Επίδειξιν της κυρίας Ραϋμόν εις την τ'ά δεξιά: Κα Ραϋμόν, Δίς Χατζή-καί Δίς Σούρσου.

Η εικόνα τού συνόλου τών παιδιών στο χορό της Άνοίξεως και τού Κοντορεβιού-λη είναι μια άληθινή εικόνα δροσιάς. Ένα σωρό μικρά που μέσα σ' αυτά ή Βαργαγιάν-νη, ή Μελίτα Ζωΐδη κι' ή χαριτωμένη «μυτο-λουκίτσα» Μιχαήλ, ξεχωρίζουν. Είναι μερι-κές σφες τόσο διασκεδαστικόν τόν θέαμα και τόσο παιδική ή προσπάθεια όλων αυτών τών παιδιών να μιμηθούν τις «μεγάλες», που γελάμε με την καρδιά μας αλλά και με πραγματική συμπάθεια.

Ανάμεσα από άλλες εμφανίσεις ποικίλες άποτυχημένες ή έπιτυχημένες, ξεχωρίζω ά-μφοτερότητα ταλέντα, τόν άσσο της σχολής, τη μικρή Ηρό Σισιάνη που θα γίνει πρότης τάξεως μπαλαρίνα κι' άκόμα έκτος άπ' τις άλλες που άνέφερα πριν την κ. Δούμα και τις δίδες Σταυροπούλου, Δυσθουμίδου, Κο-νταντίνου κι' άκόμα ένα σωρό άλλες που δεν τις αναφέρω είτε γιατί φοβούνται τόν... μπαμπά είτε γιατί... γιατί έρχονται σε δεύ-τερο πλάνο έπιτυχίας και δέ θέλωμε να τις λυπήσωμε.

Γενικά ή προσπάθεια της κ. Ραϋμόν είναι ο πόν όραίος συνδυασμός που μπορεί ν' ά-πασχολήση ένα νέο κορίτσι: τού διορθώνει τόν σώμα του, τόν χαρίζει τή διάθεσι της άρ-μονίας και τού ρυθμού και τόν διασκεδάζει ταυτοχρόνως.

Λοιπόν, όσες αισθάνονται βάρη... σωματι-κά δεν έχουν παρὰ να καταφύγουν στη ρυ-θμική και έτσι θάνα σίγονορα πως ή Άσρο-δίτη άργά ή γρήγορα θα ξευμενισθή και για λογαριασμό τους.

Άλ.—

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ
ΑΓΓΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Την 26 του παρελθόντος μηνός 'Απριλίου απέθανε εις τὸ Λονδίνον ὁ πλεόν ἐνδοξος δικηγόρος τῆς 'Αγγλίας, ὁ 'Εδουάρδος Κλαίρε, εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. Διετέλεσε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νομικῆς του σταδιοδρομίας νομικός σύμβουλος τῆς Βασιλικῆς Αὑλῆς καὶ ἐπαίξε σπουδαιότατον ρόλον εἰς πολλὰς περιφημοὺς δίκας, πού διεξήχθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα τοῦ 19ου αἰῶνος. Κατὰ τὸ 1890 ἦτο δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Γκόρδον Κούμινγκ, ἀξιωματικοῦ τῆς Σκωτικῆς Φρουρᾶς, ὅστις ἐκατηγορεῖτο ἐπὶ χαρτοπαικτικῇ ἀπάτῃ. Εἰς τὴν δίκην αὐτὴν ἐνεφανίσθη μάρτυς καὶ ὁ τότε πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας, ὁ κατόπιν βασιλεὺς 'Εδουάρδος VII ἡ 7ος, εἰς σύστασιν τοῦ ὁποίου προσεκήληθ' ὁ κατηγορούμενος εἰς ἑνα παχνίδι, πού ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἐξοχικὸν μέγαρον τῆς οἰκογενείας Οὐίλλιαμ, εἰς τὸ Τραίνιπ Κράφτ. Ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας εἶχεν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ προέδρου κατὰ τὴν δίκην ἔαν εἶχεν ἀντιληφθῇ τὸν κατηγορούμενον νὰ ἐξαπατᾷ παίζων, ὅτι ὅταν κανεὶς ἐνδιαφέρεται μεγάλως γιὰ τὸ παχνίδι καὶ συνηθίζει νὰ παίξῃ στὸ σπῆτι του μὲ καλοὺς φίλους, δὲν προσέχει πολὺ στὸ παχνίδι τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου παίκτη, διότι δὲν ὑποτινύεται κανένα. 'Επίσης ὁ σιρ Κλαίρε εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ γνωστοῦ 'Αγγλου ποιητοῦ 'Οσκαρ Οὐάιλντ, τὸν ὅποιον δὲν ἠδυνήθη νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν καταδίκην δύο ἐτῶν καταναγκαστικῶν ἔργων. Ὁ συγγραφεὺς Φράνκ Χάρις εἰς τὸ βιβλίον του «'Οσκαρ Οὐάιλντ», τὸ ὁποῖον ὁ Μπέρναρ Σκόν ἐκρίνεν ὡς τὴν καλύτεραν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τοῦ 'Αγγλου ποιητοῦ, χαρακτηρίζει ὡς ἐξῆς τὸν μεγάλον δικηγόρον τοῦ Λονδίνου. «Πρόσωπον ὠρόν, μὲ προτεταμένον τὸ ἄνω χεῖλος καὶ μαρμυριστὸν εἰς τὰς παρεῖς, ὁμοίαιεν ὁ μικρὸς σωμας ἀνὴρ μὲ λερεὰ παρῳχημένον ἐποχὼν. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του καὶ αἱ κινήσεις του ἦσαν ἥρεμοι καὶ ἐμαρτύρουν ἀνθρώπον τοῦ σαλονιοῦ».

ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΑΠΟ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Ὁ 'Αγγλος βιολόγος Φλέμινγκ ἔκαμε μίαν παράδοξον ἀνακάλυψιν. 'Εξεκρίβωσεν ὅτι τὰ δάκρυα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε δηλητηριώδη. 'Εκτελὼν ὁ βιολόγος αὐτὸς τὰ πειράματά του, ἔχυσε ρευστὸν δακρύων εἰς μικροβία, πού ἐκαλλιέργει, καὶ μετὰ ἕνα λεπτὸν παρετήρησεν ὅτι ἐπὶ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν τὰ μικροβία παρέμεινε μία κηλὶς. Ὅταν ἐξήτασε τὴν κηλίδα διὰ τοῦ μικροσκοπίου, εἶδεν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖτο ἀπὸ πτώματα μικροβίων. Τὸ δηλητήριον τῶν ἀνθρώπων δακρύων εἶνε τῶσον ἰσχυρόν, ὥστε θὰ εἶνε δυνατόν νὰ διαλυθῶν χωρὶς νὰ χάσουν τὴν ἱκανότητά των εἰς τὸ νὰ φονεύουν τὰ μικροβία. Πρόκειται περὶ ὕλης, ἥτις καταστρέφει τὸ πρωτόπλασμα καὶ ὑπάρχει εἰς ὅλα τὰ ζωντανὰ κύτταρα, εἶνε δὲ τὸ φυσικὸν ὅπλον τοῦ σώματος κατὰ τῶν βακτηρίων. 'Εάν καταστῇ δυνατόν νὰ αὐξηθῇ ἡ ποσότης του εἰς τὰ ὄργανα τοῦ σώματος, ἢ νὰ κατασκευασθῇ τεχνικῶς εἰς τὰ ἱατρικὰ λαμπροτάνια, τότε ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἀποκτήσῃ ἕνα μετεδικὸν φάρμακον ἐναντίον παντὸς εἶδους μικροβίων, αποτελεσματικὸν προφυλακτικὸν κατὰ τῶν μικροβιολογικῶν ἀσθενειῶν.

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΝ ΑΡΜΟΝΙΟΝ

Τὸ ἀρμόνιον ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὴν πρώτῃν θέσιν μετὰ τῶν μουσικῶν ὁργάνων καὶ σήμερον, ἐποχὴν τοῦ ραδιοφώνου καὶ τοῦ ἡχητικοῦ κινηματογράφου. Προτιμᾶται εἰς τὴν ὑπόκρουσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὅχι μόνον διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἤχων πού ἐκπέμπει, ἀλλὰ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀκουστικῶν συνδυασμῶν πού παρουσιάζει. Κατ' αὐτὰς κατασκευάζεται εἰς τὴν Ν. Φιλαδέλφειαν τῆς 'Αμερικῆς ἕνα γιγαντιαῖον ἀρμόνιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχει 8.000 αὐλοὺς, ἕκαστος τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃ ὕψος 9 μέτρων. Τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται συμποσύνται εἰς 10.000. Τὸ ἀρμόνιον αὐτὸ θὰ κατασκευασθῇ τοινοτοτρόπως, ὥστε νὰ παίζεται ὑπὸ πολλῶν παικτῶν ταυτοχρόνως, ἐπίσης δὲ αὐτομάτως θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἀντιπῶν οἱ τῶνοι τῆς μουσικῆς του. 'Ενα γιγαντιαῖον ἐπίσης ἀρμόνιον ἔχει ὁ καθηδρικός νῶος τῆς πόλεως Πασσάου τῆς Γερμανίας, πού ἔχει 16.000 αὐλοὺς, μήκους 11,30 μέτρων. Ἡ διάμετρος ἐκάστου αὐλοῦ εἶνε 50 ἐκατ., ζυγίζει δὲ 300 χιλιόγραμμα.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

—'Ενα παράδοξον βιβλίον εὐρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ, στὴ Ρώμῃ. Τὸ βιβλίον αὐτὸ κατεσκευάσθη πούλν πρό τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας παρὰ πεπαιδευμένον 'Ιουδαῖον καλλιγράφον καὶ περιέχει ὁλόκληρον τὴν Παλαιὰν Γραφήν. Τὸ παράδοξον τοῦ βιβλίου ἐγκτεται εἰς τὸ βάρος αὐτοῦ, διότι ζυγίζει μετὰ τοῦ περιεχομένου του 175 χιλιόγραμμα.

—Κατὰ τὸν μεσαῖωνα τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶχε μεγάλην θρησκευτικὴν σημασίαν διὰ τοὺς 'Εβραίους τῆς Ρώμης, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν παραχθῶν ἀπωλέσθη καὶ ἀνευρέθη κατόπιν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ κατ' ἀνεξήγητον τρόπον.

—Ὅταν οἱ 'Ιουδαῖοι ἐπληροφόρησαν, ὅτι τὸ ἱερὸν αὐτὸ βιβλίον εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀπέστειλαν εἰς τὸ Βατικανὸν ἕνα ἀντιπρόσωπον των καὶ παρεκάλουν τὸν Πάπαν ὥπως ἐπιτρέψῃ τὸ βιβλίον, ὑποσχθέντες νὰ προσφέρουν ἀντ' αὐτοῦ χρυσὸν ἀνάλογον μὲ τὸ βάρος του.

—Ὁ τότε Πάπας 'Ιούλιος II ἠρνήθη νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ βιβλίον εἰς τοὺς 'Ιουδαίους καὶ ἀπειποιήθη τὴν προσφοράν των, καὶ οὕτω τὸ πολυτίμητον χειρόγραφον εὐρίσκεται καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὸ Βατικανόν.

—'Αφότου ὑφίσταται ἡ τυπογραφικὴ τέχνη ἔχουν τυπωθῇ πολλὰ παράδοξα βιβλία.

—Ἡ οἰκογένεια Ρότσαϊλντ ἔχει ἐκτυπώσῃ ἕνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας, συγγραφείσαν ὑπὸ ἐνὸς μέλους τῆς, διὰ χρυσῶν στοιχείων καὶ ἐπὶ ἀτλάτιον.

—'Ετυκώθησαν μόνον τεσσαράκοντα ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ καὶ διανεμήθησαν μόνον εἰς μέλη τῆς οἰκογενείας.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Μικροὶ διάλογοι

Ὁ δικαστὴς πρὸς τὸν κατηγορούμενον.
—'Εναντίον τῆς ἀποφάσεως μπορεῖτε νὰ κάμετε ἀνακοπὴν, ἔαν θέλετε, μπορεῖτε μὴ, καὶ νὰ παρατηρήτε αὐτὴν ἂν θέλετε.
—Τότε προτιμῶ νὰ παρατηρῶ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως.

—Εἶνε ἡ κυρία σας ξύπνια ὅταν γυμνᾷ στὸ σπῆτι;
—Βεβαίως!
—Καὶ ὅταν γυμνίζετε πολὺ ἀργά;
—Τότε βλαστήματα...

Ὁ κύριος ταξιδευτὴς ἀεροπολικῶς διὰ τοιαύτας του ἐργασίας, ἐνῷ προηγουμένως ἠσφάλισε τὴν ζωὴν δι' ἐν σημαντικῶν πρὸς πρὸς ὄφελος τῆς συζύγου του. Τὸ πλῆθος, ὅμως, ναναγεῖ ἀλλ' αὐτὸς εὐτυχῶς ζεταται καὶ τηλεγραφεῖ εἰς τὸν συνεταῖρόν του: «Τὸ πλοῖον ἐνανάγησε, ἐγὼ ὅμως ἐσώθην. Παρακαλῶ νὰ τὸ ἀναγγεῖλετε εἰς τὴν συζύγόν μου, ἀφοῦ τὴν προδιόχετε κατὰ τὴν ἑλπίδα».

Εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ γκαρσόνι παρανοεῖται διὰ τὴν ἀρροσείαν του.

—Τρομερὸν νὰ εἶμαι ἐτοι ἀρροσείας.
—Διατῆ!

—Τώρα μόλις ἕνας πελάτης μοῦ ἔδωκε δραχμὰς πονηρποῦνα.

—Καὶ τί σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν ἀρροσείαν;

—'Ακοὺς ἐκεῖ... ἐξ ἀρροσείας τοῦ αἵματος καὶ εὐχαριστῶ!

Οἱ καλοὶ ἥθοποιοι εἰς τὰ παρασκήνια, ἐπὶ τὸ θέατρον σείεται ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Ὁ ἕνας ἥθοποιός: —Τέτοια ἀποδοχὴ δὲν τὴν περιμένεμε! Ἔ; Ποῖον χειροκροτῶν ὅμως τώρα, ἐνῷ ἐμεῖς ἐφύγαμε ἀπ' τὴν σκηνή;

Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ θεάτρον: —Εἰνε θεατρονὸν καὶ δὴλῶναι εἰς τὸ κοῖνον νὰ παραβῇ ἀπ' τὸ ταμεῖο νὰ πάρῃ πίσω τὰ λεπτὰ του!

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐταιρείας ὁ λογιιστὴς παρουσιάζεται εἰς τὸν διευθυντήν:

—Εἰς ποῖον λογαριασμὸν νὰ πρῶσον πού ἐπῆρε ὁ ταμίας μας καὶ ἀπέστειλε εἰς τὸν λογαριασμὸν «ἐξόδον καὶ ἱμῶν»;

—Ὅχι, καλλίτερα εἰς τοὺς «εὐχαριστίας» λογαριασμούς!

Τὶ ἐπάγγελμα κάνετε κατηγοροῦμεν;
—Πορτοφολὰς κύριε Πρόεδρε.

—Δηλαδὴ ἀτιμάνεις πορτοφολία;
—Ὅχι, τὰ κλέβω.

Ὁ πατέρας: —Πῶς κύριε! 'Ενα ὀρίτσι πέφτει στὴν ἀγκαλιά σας καὶ δὲν εὐχαριστῆστέ τον;

Ὁ φαρμακόμενος γαμβρός: Μὰ φεβοῦμαι μήπως μείνῃ γιὰ πάντα!

—'Εγὼ ἔχω στὴν πατρίδα μου τόσο πτωχά, πού εἶνε ἀδύνατον νὰ θρῆς πού τελειώσουν.

—Κι' ἐγὼ ἔχω τόσα πολλὰ στὴ δική μου, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ θρῆς ἀπὸ πού ἀρχίσουν.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει μὲ σένα. Λατρεῖς τις ξανθὲς κι' ὅμως ἐπῆρε γιὰ γυναῖκα σου μίαν μελαγχροινή.

—Αὐτὸ μὴ σοὶ κάνει ἐντύπωσις. 'Αν ἡ γυναῖκα μου ἦταν ξανθὴ, τότε πολὺ πιθανὸν νὰ ἐλάτρευα τις μελαγχροινές.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΔΙΔΩΡΙΚΗ

ΙΕΛΙΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΟΥ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ»

Ἀπόψε γράφω τὸ τελευταῖο μου αἰσθηματικὸ διήγημα... 'Ετσι φαντάζομαι, ἔτσι ἐλπίζω, ἐπὶ τέλους ἔτσι θέλω νὰ πιστεῦω...

Ὁς λίγο καιρὸ πρὶν, ὁ ἔρωας, ἡ τρυφερότητα, ἡ μεγάλης πλατωνικῆς ἐκδηλώσεως, τὰ ὅρα ὄνειρα κ' ἡ ὑποσχέσεις ἦταν γιὰ μένα σκοπὸς τῆς ζωῆς, τροφὴ τῆς πέννης, πνευματικὴ ἀκόμα ἀπόλαυσις. Τώρα βαρύνεται τὸ λέω ξερά, στεγνά, τίμια καὶ μὲ πραγματικὴ εὐκρίνεια. Δὲν πιστεύω περὶ τίποτα. Εἶνε λίγος καιρὸς τώρα πού ἐγὼ, ἕνας παλιὸς αἰσθηματίας, ἕνας νέος ἄνθρωπος πού ἀνέσσε κ' ἐκλαβε χωρὶς τὴν ἀγάπην, εἶνε λίγος καιρὸς πού νοιώθω τὸν ἐαυτὸ μου κοινωσιένω, ἀποκαμωμένω ἀπὸ τὴν πίστι πού χάρισα μὰ φόρα, σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη οὐτοπία πού ἔχει τόσα φανταχτερά ὄντομα γιὰ τοὺς ὀφελείς: «'Ερως, σύνδεσμος, λαχτάρα, πόθος, ἀμφιβολία» καί... Καί... ἕνα σορὸ ἄλλες μεγάλες λέξεις πού σβύστηκαν περὶ ὁλόκληρα, παντοεινὰ γιὰ μένα...

Χτὲς βράδυ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ζητοῦσα ἕνα θέμα, ἕνα θέμα ὁποιοδήποτε, γλ' ἀνάλατο ἡ ρωμαντικὴ, γεμάτο σκέψι ἡ ἐλεύθερο κ' ἀγαλινετο σὲ δὴθεν πρωτοτυπία, χτὲς βράδυ ἦρθε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω καὶ μπαίνοντας στὸ γραφεῖο, στάθηκε δίπλα μου.

Ἦταν κλαμμένη... τὰ μάτια τῆς γεμάτα πίκρα κ' ἀπογοήτευσι καὶ τὸ κορμὶ τῆς λυγισμένο... Κάθισε κοντά μου καὶ βουδῆ, σιωπῶν ἀνοίγοντας τὴν τοάντα τῆς μ' ἄφισε στὸ χέρι μηχανικὰ ἕνα κορδέλι, ἕνα γράμμα πού τὰ δάχτυλά τῆς λὲς κ' εἶχαν ζητήσει νὰ τὸ λυώσουν, νὰ τὸ πονέσουν, νὰ τὸ συντρίψουν, ἂν θάταν δυνατόν.

Πρὶν κυττάξω ὅτι μοῦδωσε ἀντίκρουσα τὰ μάτια τῆς.

—Εἶνε ἀπὸ κείνον; ρώτησα σιγὰ-σιγὰ.
—Ναί.

—'Εφυγε;
—Γιὰ πάντα... Γιὰ πάντα 'Αλκη... Δὲν θὰ τὸν ξαναῖδω...

Ζήτησα νὰ τὴν παρηγορήσω κατὶ θέλησα νὰ τῆς πῶ—γιατὶ χρειαζόντουσαν λόγια σὲ τέτοιες στιγμές.

Τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι κ' ἐλαφρὰ τῆς χάιδεψα τὰ μαλλιά. —'Ησύχασε... Δὲν ξέρεις... Μὴν ἀπογοητεύεσαι...

—Δὲν ὑπάρχει τίποτα... τίποτα περὶ 'Αλκη.

Καὶ ἔσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ ἰδία ἱστορία... τὸ ἴδιο τέλος... ἡ καθημερινὴ ρουτίνα τῆς ἀγάτης. Κάποιος ἀπ' τοὺς δύο φεύγει. Κάποιος ἀπ' τοὺς δύο δὲν θέλει, δὲν συμφωνεῖ, —ποῖος ξέρει— κ' ὁ ἄλλος τελειώνει... Τίποτα «καινοτομιο»... Ἡ ἰδία συνέχεια, τὸ ἴδιον «ρομάντζου» στὶς ἰδίες ἡ ἀλλοιότητες περιστάσεις...

Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ ζευγάρὶ τὸ ἀγαποῦσα. Ἐπὶ αὐτὸ τὸ ζευγάρὶ πιστεύω ἀκόμα... καὶ σ' αὐτὸ... στὸ μόνον... στὸ ἀληθινὰ φιλικὸ ζευγάρὶ δὲν εἶχα νοιώσει τὴν τραγωδία πού παίζονταν σ' ὅλο τὸ διάστημα πού τοὺς γνώριζα καὶ βλεπόμαστε.

—Διάβασε, 'Αλκη...

Πρὸς τί;... Γιατὶ;... Τί χρειαζόνταν, ἐπὶ τέλους, νὰ μάθω περισσότερα ἀπὸ κείνα πού ἤξερα... Μὰ διάβασα... διάβασα, ἔτσι, κουρασμένα, κοινώντας κάπου-κάπου τὸ κεφάλι μου, δικαιολογώντας τους καὶ τοὺς δύο...

—Αὐτὸ μὴ σοὶ κάνει ἐντύπωσις. 'Αν ἡ γυναῖκα μου ἦταν ξανθὴ, τότε πολὺ πιθανὸν νὰ ἐλάτρευα τις μελαγχροινές.

πῆθκαν ἔντυγα, μὲ μίαν κατὰρα βαθεῖα, ἀληθινὴ γιὰ τὴ ζωὴ... γιὰ τὸ χαρακτηρισμα μας, γιὰ τὴ φρικτὴ ἀνησυχία πού σκότωσε καὶ πάντα σκοτώνει τὸν ἔρωτα...

...Μικροῦλα μου 'Αννα. Μὴ μὲ κατηγορήσης γιὰ ὅτι θὰ κάνω. Εἶνε κατὶ ἀνεξαρξίσιμον, κατὶ περιεργό—μὰ τόσο δυνατό πού πνίγει τὴν ψυχὴ μου. Σκέψου, γιὰ μίαν στιγμὴ, ἂν μπορέσης, ὅπως ἐγὼ, ὅπως τὸ μυαλό μου, καὶ δὲς... δὲς μπροστά σου ὁλόκληρη τὴ ζωὴ. Δὲν εἶμαι τρελλός, 'Αννα... Δὲν εἶμαι ἐπιπόλαιος, οὔτε ψεύτης. 'Αναμέσα μας, ἀνάμεσα σ' ὅσους ἀγαπιούνται μὰ κ' αἰσθάνονται ταυτοχρόνα πόσο πειδὶ δυνατὴ εἶν' ἡ ζωὴ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, ὑπάρχει τὸ μεγάλο αὐτὸ αἰνίγμα, ὁ μεγάλος αὐτὸς πόνος... Τὸ ξέρεις, μικρὴ μου, πὼς μπορεῖ ν' ἀγαπᾷς, πὼς μπορεῖ ν' ἀγαπιέσαι κ' ὅμως

Χτὲς τὸ βράδυ ἦρθε καὶ στάθηκε δίπλα μου

νῶσαι ἄτυχος, νῶσαι δυστυχισμένος κ' ὅλα τρυφερότατα σου νῶσαι ψεύτικα... μαύρα... ἀνόητα... Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... γιατί... Μὴν λυπηθῇς, μὴν πονέσης γιατί δὲν μποροῦμε περὶ νὰ ζήσουμε μαζί. 'Ισως μ' ἀγάπησες περισσότερο ἀπ' ὅσο μοῦ αἰξίε... ἴσως παρεξήγησες τὴν καρδιά μου, πού σὺ ἕνα τρελλόπαιδο, πᾶν ἀπ' τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία τοῦ ἔρωτα ζηταῖς ἕνα παχνίδι... ἕνα παχνίδι ψευτιάς, ἀλλαγῆς, πικαλίας, ὀνείρων πού δὲν πραγματοποιοῦνται ἴσως ποτέ...

Σοὺ γράφω παράξενα, 'Αννα... 'Ισως δὲν μὲ καταλαβαίνεις... 'Ισως δὲν μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβης ποτέ... Μὰ ποῖος ἐφταίγε ἀπὸ τοὺς δύο μας; Ποῖος μπορεῖ νὰ μὲς καλῇ, ἐσένα γιατί ἀγάπησες τόσο καὶ μένα γιατί δὲν μπορεῖς νὰ φτάσω τὸ ὕψος τῆς ἀγάτης σου;...

Νοιώσε με, 'Αννα... μικρὴ μου 'Αννα... Μὴ σοὺ φανῇ παράξενο... 'Ισως δὲν θὰ πᾶψω ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ... 'Ισως δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ... μὰ ποῖος ἀδύνατος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ μεγάλα δάχτυλα πού λέγονται: «πόθος, ψευδοστασίες, ὄνειρα»;

Ἡ μεγάλη σου γλῶσσα, ἡ ἐρωτικὴ σου ζήλεια, τὰ πολλά... τὰ τρυφερά σου λόγια, ἐμένα τὸν ἀμαρτωλὸ ἐφτασεν νὰ μ' ἐνοχλοῦν... ἔφτασε νὰ μὲ κάνουν νὰ βαριέμαι, νὰ πλῆττω. 'Αν φεύγω σήμερον, τὸ ξέρω

πὼς δὲν θάδρω ἴσως ποτὲ καὶ πουθενὰ αὐτὸ πού χάνω ἀπὸ σένα... Τὰ ξέρω πὼς ἴσως καμμιὰ ἄλλη δὲν θὰ φτάσῃ νᾶναι τόσο ἀξία νὰ μ' ἀγαπήσῃ ὅπως ἐσύ... τὸ ξέρω πὼς καμμιὰ δὲν θὰ μπλέξῃ τὰ χεράκια τῆς μὲ τόση εὐκρίνεια γύρω ἀπὸ τὸ λαϊμό μου καὶ πὼς καμμιὰς τὸ φίλι δὲν θάβηαι τόσο ζεστό, τόσο ἀληθινὸ, χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ χαμηλὲς σκέψεις. Μὰ τί τὰ θέλεις μικροῦλα μου. Εἶνε τόσο δυνατὴ ἡ βρώμα, λαμπυρίζει τόσο ἀπατηλὰ ἡ λάσπη μέσα στὸ βούρκο τῆς πού χωρὶς νὰ τὸ θέλω μοῦ σέρνουν ἐκεῖ τὰ βήματά μου. 'Εκεῖ θὰ ξαναρχιστῶ, ἐκεῖ θὰ βουτήξω πάλι κ' ἐκεῖ μέσα σ' ἀνήσυχες μέρες, σὲ νύχτες ψεύτικες, σὲ κλεμμένα φίλια καὶ σὲ ὑποκριτικὰ λόγια, θὰ ξαναζήσω...

Δὲν εἶνε περιεργό; Κι' ὅμως ὅλες αὐτὲς ἡ ἀνοησίες εἶνε περὶ ἐλκυστικῆς, περὶ φανταχτερῆς ἀπ' τὴν ὁμορφὴν 'Αλθήθειας τῆς ἀγάτης σου...

Μικροῦλα μου 'Αννα. Μὴ μὲ κατηγορήσης γιὰ ὅτι θὰ κάνω... μὴ μὲ καλῆς πού φεύγω καὶ μὴ ζητήσης νὰ μὲ ξαναδῆς. Ξέρω ὅτι θὰ μετανοιώσω κ' ὅμως δὲν μπορῶ... Δὲς τὸν 'Αλκη, μίλησέ του καὶ δεῖξέ του τὸ γράμμα μου. 'Ισως μὲ καταλάβῃ... 'Ισως σὲ κάνει νὰ μὲ συχωρέσης...

...Σταμάτησα τὸ διάβασμα. Λίγες σειρὲς ἀκόμα καὶ τὸ γράμμα τέλειονε. Λίγες σειρὲς περὶ τυπικῆς πού ἴσως λέγονταν τὴ θλιβερὴ—μὰ πόσο δυνατὴ—ἀλήθεια ἐκείνων πού διάβασα.

Ἡ μικρὴ ἐκλαψε δίπλα μου. Τὸ προσωπάκι τῆς γεμάτο κοντὰ μου, πλημμυρισμένο ἀπὸ δάκρυα καὶ τὸ σῶμα τῆς κλονισμένο ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Δὲν μ' ἔβλεπε περὶ... τὰ μάτια τῆς δὲν μ' ἀντίκρουσαν καὶ γὰρ... καὶ γὰρ τὴν κυττάξα γιὰ λίγα λεπτά... γιὰ μερικὲς στιγμές πού τράβηξαν, μεγάλωσαν, γένηκαν διάστημα ὁλόκερο στὴ φαντασία μου.

'Αν... τὴν ἔπαιρνα δίπλα μου... 'Αν τὰ χεῖλιά μου ζεσταμένα ἀπ' τὸν πόθο κολλοῦσαν γιὰ μίαν στιγμὴ στὰ ὤμους σου... ἂν τὰ χεράκια μου ἀγκάλιαζαν τὸ κορμὶ τῆς καί...

Μὲ δὲν ἦμουν ἄξιος. Δὲν διάφερα περὶ σὲ τίποτα ἀπὸ κείνον. Δὲν θὰ κατόρθωνα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὴν κατὰ πειδὶ ἐρημν, περὶ ἀφιερμένη στὴ ζωὴ, περὶ δυστυχισμένη.

Γιατὶ ἦμουν ὁ ἴδιος σὺν καὶ κείνον... Γιατὶ δὲν χίστερα περὶ σὲ ὅλα γιὰ μίαν ἡμέραν καὶ γιὰ μένα ἡ λάσπη κ' ἡ βρώμα μέσα στὸ βούρκο τους λαμπυρίζαν σὺν τὰ περὶ φανταχτερά διαμάντια...

...Δυὸ λόγια παρηγορίας, δυὸ ἀνόητες συμβουλὲς καὶ τὴν ἄρνησιν νὰ φύγῃ. 'Ισως βρεθῇ κάποιος ἄλλος περὶ καλός... περὶ λίγο ἀμαρτωλὸς ἀπὸ μᾶς. Τὸ εὐχομαι... τὸ ζητῶ γι' αὐτήν... τὸ θέλω μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ. Ἀς μποροῦσε νὰ γίνῃ...

...Ἀπόψε γράφω τὸ τελευταῖο μου αἰσθηματικὸ διήγημα. 'Ετσι φαντάζομαι, ἔτσι ἐλπίζω... γιατί δὲν μ' ἀρέσει περὶ οὔτε τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ μου νὰ γελοῦ... σὺν κάποιου μπροστὰ σ' ἕνα γραφεῖο, σὺν παίρνω λίγο χαρτί καὶ σὺν ἀρχίζω ἀπάνω σ' αὐτὸ ν' ἀραδιάζω λόγια, τρυφερότητες, ρωμαντισμούς, μεγάλες ἐκδηλώσεις, ἀμφιβολίες, ψέμματα... ψέμματα...

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΔΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΟΙ "ΕΝΔΕΚΑ,, ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΙΒΟ

Οι νέοι πρωταθλητά της 'Ελλάδος.— Πώς τους γνωρίζουμε έξω από τον στίβο.—Γιατί τους λατρεύει ο Πειραιεύς.
Ξεύρουν ν' αγωνίζονται και νά νικούν.

Οι 'Ολυμπιακοί είναι πλέον πρωταθλητά της 'Ελλάδος. Τους αξίζει, να πούμε την αλήθεια. Κι' αν υπήρχε και τρανότερος τίτλος τους αξίζει και κείνος. 'Αγωνίστηκαν μ' όλη τους την καρδιά, μ' αυτόθυσία κι' ένθουσιασμό, για την ομάδα τους, τον σύλλογόν τους κι' αυτή την πόλι τους. 'Επειτα γιατί τάχα να μη τους ταιριάζει επισημως ο τίτλος που χρόνια τώρα άνεπισημως κρατούν, χάρις στη νίκη τους προς της ομάδες μας και τις ξένες, που τις άλλες ελληνικές ομάδες καταβάλλουν πάντοτε.

Κατά την γνώμη μας ο τίτλος τους αυτός είναι ή πιο μικρή, ή πιο άσημαντη, ή πιο ελαχίστη άμοιβή σε χίλιους κόπους και θυσίες, όχι μόνο για το σύλλογόν τους και τον φιλαθλον Πειραιά, αλλά για όλοκληρο το ελληνικό ποδόσφαιρο, που αυτοί με τους θρυαμβούς των το διέδωσαν στα πέριχτα της 'Ελλάδος. Και ποιοι είναι αυτοί οι ήρωες—γιατί πραγματικοί ήρωες είναι οι ένδεκα 'Ολυμπιακοί—που μπόρεσαν με μόνον την φλόγα την αθλητικήν να μεταβάλλουν όλην την 'Ελλάδα σ' ένα άπέραντο ποδοσφαιρικό στάδιο; Δηλαδή είναι γνωστοί. Είναι τα όνοματά τους γνωστά σ' όλον τον κόσμον. 'Ο Γραμματικόπουλος, ο Κουράντης, ο Σοφοράς, ο Λεκάκης, ο Πανόπουλος, ο Κορωνάιος, ο Τερεζάκης και οι τέσσαρες 'Ανδριανόπουλοι. Περισσότερο όμως δεν τους γνωρίζει ο κόσμος. Τουλάχιστον τους πιά πολλούς.

—'Ο Γραμματικόπουλος. "Ένα Πειραιωτάκι έξυπνο, που τα τελευταία χρόνια παρεσύρθη στο τερεαίν από τους θριάμβους της ομάδος, που ο ίδιος τώρα πολλές φορές ώδήγησε σε θρίαμβο. "Ένα διαβολάκι του Πειραιώς, που δεν λογαριάζει και την ζωή του ακόμη μπροστά στον κίνδυνο να γίνει ατίος ήττης της ομάδος του. Τα κοριτσόπουλα εις τον Πειραιά τον λατρεύουν. Και αυτός παντού και πάντα με παιδική αφέλεια καμαρώνει γι' αυτό. Τον ακούσαμε σ' ένα κέντρο.

—Γιασόν... Μιά τράπουλα για τον τερεματοφύλακα της εθνικής ομάδος !...
'Ο Κουράντης ! ο θυλλικός σκοτώστρας. Πόσον διαφορετικός είναι έξω από το τερεαίν ! 'Αρνάκι. Όυτε μιλά καν για φούτμπωλ, ούτε θυμάται τί έκανε στα παιγνίδια. Κι' όταν θυμάται, απλούστατα λυπάται γι' αυτό και τ' αβάζει με τον έαυτό του. Πρό παντός του κόστισε γιατί παρεφέρθη στο μάτς 'Ελλάδος—Βουλγαρίας.

—Δεν με νοιάζει για άλλο τίποτε. Δεν θά μπορέσω να πάω στη Σόφια.

Εσέρετε γιατί ; Δεν τον αφήνει ή γειράκι του, που φοβάται αντίποινα.

Και την άκούε, τρυφά. Είναι καλός σύζυγος... όσον κι' οτιοσδήποτε.

Τον Λεκάκη τον γνωρίζετε ; 'Ασφαλώς. "Όχι έξω από το τερεαίν. "Όσο τρελόπαιδο σ' αυτό, τόσο ήρμος έξω. Τό μόνο του ελαττωματικό είναι ή τυφή ή ύπακοή στη...μόδα. Είναι, λένουν, ή μόνη συμπάθεια και κατάκτησίς του. Αιτός όμως δίδει την εξήγησι την πραγματική, γιατί κυνηγά την μόδα.

—Όταν δεν είσαι μοντέρνος, δεν σ' αγαπούν τα κοριτσόπουλα !
—Όποτε τη μιλά κατάκτησι την έχει για τις άλλες !
Διαφωνεί όμως σ' αυτό ο Πανόπουλος.

—Όταν παίζεις φούτμπωλ καλά, είσαι Δόν-Ζουάν. "Όσο κι' αν αφήνης να φαι-

νώνται τα στραβά σου πόδια.

Και είναι τόσοσ άφελής ο Πανόπουλος, που τον πιστεύουμε. Τόν ενδιαφέρει πρώτα ή

Ο αρχηγός του 'Ολυμπιακού ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

δουλειά του, ύστερα το φούτμπωλ κι' ίσως καθόλου ή γυναίκα.

Γι' αυτό μπορούν να τον άποκαλούν μισογύνη. "Ημεις όμως όρμηξόμαστε ότι ούτε μια φορά δεν τον είδαμε να παύειν σε γήπεδο χωρίς...σωστό χαρέμι !

'Ο Κορωνάιος ; 'Ο πιο πεισματάρης παίκτης. Κι' έξω από το τερεαίν πεισματάρης.

ΑΠΟΨΕ

Απόψε όνειρευόμουνά πως κεί ψηλά οι

ένψ άπαλά μας χείδευε το βραδυνό άε-
[δύο, [ράκι,
ευτυχισμένοι ακούγαμε το θείο μουρμου-
[ρητό

του κρούου νερού που κύλαγε στο πλα-
[γινό ρυάκι.

Απόψε όνειρευόμουνά παλιού καιρού
[χαρές,
παληάς αγάπης όνειρα να ξαναζωντα-
[νεύουν,

κι' ευτυχισμένη έβλεπα της μαδρες συμ-
[φορές,
να δίνουν τόπο στη χαρά κι' αυτές μα-
[κρυά να φεύγουν.

Μ' αλλοίμονο...ήταν όνειρο και σβύστη-
[κε με μιάς
σαν την πραγματικότητα αντίκρουσε ή
[ματιά μου.

"Αχ ! χάθηκε στ' αντίκρουσμα της μαδρης
[συμφοράς
ανοίγοντας βαθύτερη πληγή μέσ' την
[καρδιά μου.

Ν. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Για ένα πείσμα παίζει καλά και για ένα πείσμα μπορεί να είναι μετριώτατος.

Κοντά του ο Τερεζάκης, έντελως αντίπαλος τύπος. Λεβεντόπαιδο πραγματικό. Έκτος από το φούτμπωλ, λατρεύει το πάπυ. Γι' αυτό πάντα της νίκης της ομάδος της γλεντά στο πάπυ. Μόνον ένα έλάττωμα έχει. Φοβάται και την ομίαν του πάπυ. "Αλλά έξω από το γήπεδο.

"Ας αναφέρουμε ένα χαρακτηριστικό πεισόδιο.

Στο μάτς Πειραιώς — Θεσσαλονίκης οι βράδυ — τα μεσάνυχτα — οι συνάδελφοι του σιγά - σιγά μπήκαν στο δωμάτιό του. "Ο Λεωνίδας μ' ένα μαξιλάρι του έδωσε πιά στο κεφάλι, ένψ ο Κουράντης μ' ένα φαρμάκον γαργαλούσε στο πρόσωπο. Φυσούν ήνα να τρομάξη. Δεν ήτο όμως ανυπόμονη ή πομένην φοβισμένος να ρουτά.

—Σας παρακαλώ... φαίνονται γνωστοί ή τρελλός ;...

Για τους 'Ανδριανόπουλους τί να πούμε ; "Όλος ο κόσμος τους γνωρίζει, ότι είναι έξω από το ποδόσφαιρον τόσοσ καλοί νέοι. Έσόν και καλοί ποδοσφαιριστά. "Ο Γιώργος είναι σωστό διαμάντι. "Ηρμος, χερσός, έλαθλος πραγματικός, διαγήςος στον Πειραιά, είναι γνωστός έσόν και ως ποδοσφαιριστής. Αιτός όμως θέλει να είναι γνωστός περισσότερο ως διαγήςος. Οι άδελφοί του μπορεί σε λεπτούρειες να διαφέρουν άπ' αυτόν, αλλά στη βάσι είναι ίδιοι. Κατά δικαίως γι' αυτό τους λατρεύουν όλοι οι Πειραιώτες, για τους όποιους 'Ολυμπιακούς είναι πρώτα οι 'Ανδριανόπουλοι.

—"Αν παύσουν να παίζουν οι 'Ανδριανόπουλοι, δεν ξεύρω αν θά είμαι 'Ολυμπιακός, άκουσα πολλές φορές Πειραιώτες να λένουν κατηγορηματικά.

"Αλλά μήπως και οι άλλοι έπτά δεν είναι έξω ίσου λατρευτοί ;
Σήμεραν όλοι οι Πειραιείς θυσιάζονται για τους 11 'Ολυμπιακούς. "Επειτα μάλιστα από τους επανειλημμένους θριάμβους των ;
"Επαναλαμβάνομεν δέ, δικαίως. Τους αξίζει. Γιατί ξεύρουν ν' αγωνίζονται και ξεύρουν να νικούν.

ΝΙΚ. ΚΑΠ.

Χαρτοπαικτικά ανέκδοτα

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΙΣ

Κάποτε τέσσαρες μανιόδεις χαρτοπαίκτης έπαίζαν πόκερ. Είχαν άφιέρωθει στο παιγνίδι τους. "Εξαφνα όμως ένας από τους παίκτας έπαθε από συγκοπή της καρδιάς και έμεινε νεκρός. Τό καρρέ χαλόνεσε. Τό παιγνίδι σταμάτησε.

—Και τώρα τί θά κάνουμε ; ρώτησε ένας από τους ύπολειπομένους τρεις δείχνοντας τον πεθαμένο στους άλλους.

—Τί θά κάνουμε ; απήντησεν ο δεύτερος, που δεν έννοούσε για κανένα λόγο να χαλάσθ το παιγνίδι του. Θά ξεκαρτερούμε τα έφτάρια και θά συνεχίσουμε !...

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Τό αυστηρόν πρωτόκολλον των 'Ηλυσιών και τ' άβάσανα των Προέδρων.—Μία άκολουθία από πλήθος άστυνομικών. 'Η όπισθια είσοδος των 'Ηλυσιών.—'Ο περίεργος θάνατος του Φέλιξ Φώρ εις τ' άπόγειο του 'Ανακτόρου, κοντά εις μίαν μυστηριώδη γυναίκα.—'Η ψυχραιμία της ύπηρεσίας των 'Ανακτόρων.—Τό πάθημα μιάς βιαστικής έφημερίδος. 'Ο δολοφονημένος πρόεδρος που παραθέτει γεύμα.

'Η έλογή του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας έγινε. Και εξέλεγη πανηγυρικάς ο κ. Παύλος Ντουμέρ, ο όποιος εγκατεστάθη εις τό προεδρικόν μέγαρον δια την νέαν μακράν περιόδον.

'Ο κ. Ντουμέρ, είναι, κατά σειράν, ο δωδέκατος πρόεδρος. 'Η σειρά των προέδρων, από της εγκαθιδρύσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας έχει ως εξής :

'Αδόλφος Ουέρσος, Πατριόσιος ντε Μαν-Μαόν, 'Ιούλιος Γκερέν, Σαντι Καρνό, Καζιμίρ Περιέ, Φέλιξ Φώρ, Αιμίλιος Λονπατέ, 'Αρμάνδος Φαλλιέρ, Ραυμόνδος Πουανκαρέ, Πάλ Ντυανέλ, 'Αλέξανδρος Μιλλεράν και τέλος ο Γκαστών Ντουμέρ.

'Αλλ' ο 'Ιούλιος Γκερέν έπειτα από την πρώτην έπταετίαν του επανεξελέγη εκ νέου εις τό έπατον αξίωμα, κατ' άκολουθίαν ο νέος πρόεδρος κατ' όνομα θά είναι ο δωδέκατος, κατά σειράν δέ ο 13ος πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Τά 'Ηλύσια δεν είναι δια τους Γάλλους προέδρους φυλακή. 'Αληθές είναι ότι ή φωτογραφική μηχανή κάμνει τόσο γνωστός τον πρόεδρον της Δημοκρατίας, που δεν θά μπορούσαν να φανούν πουθενά χωρίς να τους αναγνωρίσουν άμέσως.

'Αφ' έτέρου ένα πρωτόκολλον αυστηρόν που τό έληροδότησε εις την Δημοκρατίαν ή Μοναρχία, δεν έπιτρέπει, όπως στην 'Αμερική, να κυκλοφορούν οι πρόεδροι μεταξύ του λαού.

Τέλος ή άστυνομία φεύγουσα από την έδραν πως ένας πρόεδρος πάντα θά είναι ο στόχος διαφόρων τρελλών και ύπόπτων, έπαρκει έπ' αυτού και τον παρακολουθεί όπουδήποτε και αν πηγαίνει. Λέγεται μάλιστα πως αυτή ή άγρυπνος και επίμονος παρακολούθησις έκαμε τον Καζιμίρ Πιερέ να παρατηρή από τό προεδρικόν αξίωμα, έπειτα από έξι μήνες, με τό πρόσημα ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθή με την Βουλήν.

'Όσον άφορά τον σημερινόν πρόεδρον δεν ένοχλείται καθόλου από την παρακολούθησιν των άστυνομικών όταν πηγαίνει εις την πόλιν να κάμη μερικάς άισθηματικές επισκέψεις.

Η ΦΥΛΑΚΗ ΤΩΝ ΗΛΥΣΙΩΝ

Τό άνάκτορον των 'Ηλυσιών, έντός από την επίσημη είσοδό του εις τό προσάτειον του Σαιντ-'Ονορέ όπ' αριθ. 55, έχει και μερικάς κρυφές πόρτες. Και ή πόρτες αυτές που έπιτρέπουν εις τον πρόεδρον να κινή τις επισκέψεις του εις την πόλιν, τού έπιτρέπουν επίσης να δέχεται και μερικάς επισκέψεις από την πόλι που δεν είναι βέβαια έπισήμες.

'Ο Φέλιξ Φώρ ήταν ένας από τους προέδρους που έκαμε την μεγαλειότητα κατάχρησιν της εύκολίας αυτής. 'Απέθανε στα 'Ηλύσια. Λέγεται πως δεν άπέθανε στο κρεβάτι του. Κατά τις κακές γλώσσες, άπέθανε σ' ένα δωμάτιο ύπόγειο, κοντά σε μιá ώραία έπισκεπτιδιά του, ή όποία έγινε περιφρημένη άνα έγκλημα που παρέμεινε μυστηριώδες.

Λέγουν επίσης πως οι κλητήρες των 'Ηλυσιών είναι κατ' ουσίαν άστυνομικοί, ανήκοντες εις την ύπηρεσίαν του προέδρου και τους όποιους κανένα γεγονός δεν θά μπορούσε να εύρη άπροστατεύτους.

Τό βέβαιον είναι ότι κατά τον θάνατον του Φέλιξ Φώρ έδειξαν μίαν θαυμαστήν ψυχραι-

μίαν. Θορυβθέντες από τας προσκλήσεις της επισκεπτιδος που είχαν έλθει να κρατήσιν συντροφιά εις τον πρόεδρον, έσπευσαν να τον μεταφέρουν στο γραφείο του και να τον ένθρονίσουν μπροστά σε κάτι φακέλλους. "Εδιώξαν τότε την κυρία που τον ένυπνό-φανε μ' ένα άμάξι που εκάλεσαν επείγοντως, διότι τότε ταξί δεν υπήρχαν. "Άλλος άστυνομικός έσπευσε να ειδοποιήσιν τον πλησιέστερον ιερέα ότι ο πρόεδρος της Δημοκρατίας άπέθανε.

'Ο παπάς συγκινημένος με την ιδέα πως θά έδινε μετάληψιν εις ένα τόσο επίσημον πρόσωπον, έρώτησε :

—'Ο κ. πρόεδρος βρίσκεται στάς αίσθησεις του ;

Ο νέος πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Πάλ Ντουμέρ

—'Όχι κ. άδβά, δεν τό πιστεύω, άπότη σεν ο άστυνομικός.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΓΚΑΦΑ

'Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας, όταν κάμη επίσημους περιόσεις, συνοδεύεται από πλήθος δημοσιογραφών που αναγγέλλουν εις τον κόσμον και τις μικρότερες του χειρονομίες, και τους πιο άσημαντους λόγους του.

Έν τη πραγματικότητι, έπειδή όλα προβλέπονται και κανονίζονται εκ των προτέρων υπό του πρωτοκόλλου και ακόμη και αυτές ή ατύχηματες εκδηλώσεις και ή προσφωνήσεις, θά ήτο εύκολον εις τους πληροφώτους με όλίγην δόσιν φαντασίας, να γραψούν εκ των προτέρων τον άπολογισμόν της εορτής.

'Αλλά κανείς πιά δεν κινδυνεύει να γράψη προκαταβολικώς, έπειτα από τό πάθημα της έφημερίδος «'Η Δημοκρατική Λύων». Τό πάθημα αυτό, εν τούτοις, δεν είναι άσύνθηδες εις τας έφημερίδας που βιάζονται ν' αναγγέλλουν τα γεγονότα... πριν γίνουν.

'Η έφημερίς αυτή, δια να έπιταχύν την εκδόσιν της ενόμις πως θά ήτο έπιτυχία αν προανήγγυλεν εις όλους τους αναγνώστας της ότι ένθουσιώδης ύποδοχή έγινεν εις τον πρόεδρον Καρνό κατά την είσοδόν του εις τό γεύμα, τό όποιον είχαν οργανωθεί προς τιμήν του. 'Αλλ' ο Καρνό, ένψ μετέβαιναν εις τό γεύμα, έδολοφονήθη από τον Καζά-

ριο. 'Η είδησις είχαν ήδη κυκλοφορήσει στους δρόμους, όταν οι πωλητάι της έφημερίδος διελάλουν τό μέγα γεύμα προς τιμήν του προέδρου.

'Η έτηρία επιχορήγησις του προέδρου της Δημοκρατίας άνέρχεται εις 3.600.000 φράγκα. Είλε ένα εισόδημα με τό όποιον ένας κοινός θνητός θά έμενε πολύ ίκανοποιημένος.

'Ο πρόεδρος όμως δεν μπορεί βέβαια να ίκανοποιηθή με τό ύπόλοιπον έξ 1.800.00 φράγκων, διότι από αυτά του παίρνει τό δημόσιον ως φόρον εισοδήματος 600.000 φρ., έπίσης δέ άπαιτούνται 900.000 φρ. δι' έξοδα προσωπικού, διότι τό προσωπικόν των 'Ηλυσιών τό πληρώνει ο ίδιος. Πολύ όλίγα λοιπόν μένουν δια τον πρόεδρον. 'Ο λόγος μάλιστα που ήνάγκασε τον κ. Πουανκαρέ και άργότερα τον κ. Ντουμέρ να μη δεχθόν κατ' άρχην ανανέωσιν της έντολης των, είναι τό γλίσχρον της παρεχόμενης επιχορηγήσεως.

Έν τούτοις, σύμφωνα με τό γνωμικόν «τόν πλούτον πολλοί έμίσησαν, την δόξαν όμως ουδέεις», ο κ. Πάλ Ντουμέρ έδέχθη και πάλιν να ύποβάλη ύποψηφιότητα δια την προεδρείαν της Δημοκρατίας και να εκλεγεί πανηγυρικάς. 'Ισως έλπίζει ότι ή Γαλλική Βουλή, θά αναγνωρίση τας οικονομικάς του στενοχωρίας και θά αναγκασθή, αν και διερχόμεθα περίοδον οικονομικής κρίσεως, να αύξηση την χορηγήσιν που του παρέχει, για να μπορέσθ ο κ. πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, να υπερεπληρώσθ το στάδιον της οικονομικής του δυσπραγίας.

ΑΝΟΙΞΗ

Ήρθαν τα χειρόνια
πρόσχαρα πουλιά
Σπαθωτά λαμποκοπούνε,
με φαιδρή λαλιά.
Κι' ευωδιάζει καλοκαίρι,
του Θεού χαρά.
—Δση και βουνά και ράχες
κάμποι και νερά.

Ήρθαν τα χειρόνια,
χτίζουμε φωλιές,
παίζει τ' άλαφρό τ' άβρο
στις τριανταφυλλίες.
Κι' ο άνθρας με τη δροσούλα
κλέβουμε φιλιά.
Γέρω σου όλα λιγωμένα
πλούσια πασχαλιά.

Ήρθαν τα χειρόνια
και μαζί μ' αυτά
κι' ή έλπίδα, ή πεταλούδα
που γοργοπετά,
που διπλώνει τα φτερά της
στη φαιδρή καρδιά,
δσο ή νεότη τη στολίζει
μ' άνθη κι' εὐωδιά.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Μέσα εις τὸ ἀτελιὲ ὁ Γουλιέλμος ἐκαμάρισε τὸ ἀριστοῦργημά του καὶ τὸ παρέβαλε μὲ τὸ μῆλλο του. Ὁ καλλιτέχνης ἦτο εὐχαριστήμενος διότι εἶχε πλέον μπροστά του τὸ «ἀριστοῦργημά» του. Καὶ τὸ μῆλλο του, ὁ ἀδελφός του, τοῦ εἶχε δώσει τὴν ιδέαν τοῦ ἔργου αὐτοῦ καὶ εἶχε χρησιμεύσει ὡς μῆλλο. Παρίστανε τὴν κατάπτωσιν ἐνὸς ἀνθρώπου τὸν ὅποιον κατέστρεψε τὸ μεθύσι.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνὸ τὸ ποζάρισμα, ὁ Γουλιέλμος εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Γιώργην νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ποτηράκι οὐίσκου. Ὁ Γιώργης ἤρθη, ἀλλ' ὁ ζωγράφος ἐπέμεινε.

—Τὸ ξέρεις ὅτι ἔχω ἀφήσει τώρα πλέον τὰ ποτά, εἶπε ὁ Γιώργης εἰς τὸν ἀδελφόν του. Μὲ ἔχουν καταστρέψει καὶ θέλω νὰ θεραπευθῶ ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ὁ Γιώργης ἔπιε ἕνα ποτηράκι οὐίσκου, φυσικὰ ἀφ' οὗ ἤρχισε, συντελοῦντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ, ἔπιε καὶ δεύτερο, καὶ τρίτο ποτηράκι. Ὅταν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ ἦτο ἀποκτηνωμένος πλέον.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα του, μιά ὥραιο καὶ ἀγαθὴ νῆα γυναῖκα, τὸν περιμένε μετ' ἀνησυχίας. Ἦσαν πολλὰ ἡμέραι τώρα ποὺ δὲν ἔπιε πλέον ὁ ἀνδρὰς της καὶ ἦτο εὐτυχής, τώρα ὅμως ἡ βροχὴ τῆς καὶ τῆς ἐγένετο ἀνησυχία.

Πράγματι, ἐγύρισε ἀργὰ καὶ τελείως μεθυμένος εἰς τὸ σπίτι του. Ἡ δυστυχὴς τοῦ ἐπανελάβε τὰς συνεισθημένας παρατηρήσεις.

—Δὲν πταίω ἐγώ... ὁ ἀδελφός μου μὲ ἔκαμε νὰ πῶ. Δὲν ἤθελα, ἀλλ' ἐπέμεινε, εἶπεν ἐκεῖνος.

Ἡ γυναῖκα τότε κατάλαβε τὸ σατανικὸν σχέδιον τοῦ ἀθλίου ἀδελφοῦ, ὁ ὅποιος εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ μεθύσι... καὶ ἐρησιμοποίησε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸν ἀδελφόν του !...

Τὸ πρῶτ', ὥρως καὶ κακονοκτισμένος, ἐπῆγε εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ ἀδελφοῦ του διὰ τὸ τελευταῖον ποζάρισμα.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Γουλιέλμος ἐξανάρχισε :

—Πῶς εἶσαι ἔτσι ; Τὸ κρῦσ' οὐ πταίω ! Πάρε ἕνα ποτηράκι κονιάκ !...

Καὶ παρ' ὅλην τὴν ἀρνήσιν τοῦ Γιώργη, ὁ ζωγράφος κατάρθωσε νὰ τὸν σύρῃ πάλιν εἰς τὸ ἐλάττωμά του καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πῇ ἀρκετὰ κονιάκ. Εἶχεν ἐπιτύχει ἐκεῖνὸ ποὺ ἤθελε, δηλαδὴ νὰ εἶνε τελείως ἀποκτηνωμένος ἀπὸ τὸ μεθύσι τὴ στιγμὴ ποὺ ἐποζάριζε, εἰς τὸν ὅποιον ὡστε ν' ἀποδῶσῃ πιστῶς τὴν εἰκόνα τοῦ κατεστραμμένου ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Ἐπλήρωσε τὸν ἀδελφόν του καὶ ἐντύθηκε ὁ ζωγράφος διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἦτο χαρούμενος. Ἐβλέπε τὸ ἔργον του τέλει καὶ καὶ προέβλεπε θρίαμβον εἰς τὴν Διεθνή Ἐκθεσιν.

Ὁ Γουλιέλμος ἐκάλεσε τὴν θυρωρὸν καὶ τῆς εἶπε νὰ προσέχῃ, διότι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθουν μερικὰ ἐπισκέψεις εἰς τὸ ἀτελιὲ του. Αὐτὸς θὰ ἐπῆγινεν εἰς τὸ σπίτι του ν' ἀλλάξῃ φορέματα, ἀν ἤρχοντο δὲ οἱ ξένοι του, νὰ τοὺς μπάσῃ στὸ ἀτελιὲ καὶ νὰ περιμένουν, διότι θὰ ἐγύριζεν ἀμέσως.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ σπουδαιότερα τῆς ζωῆς τοῦ καλλιτέχνη. Διότι ὁ ζωγράφος ἔβλεπε πραγματοποιούμενον τὸνειρόν του, νὰ πάρῃ μεγάλην προίκα. Ἀπὸ καιροῦ ἐσύχναζεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ πλουσίου Χόρνερ, τοῦ ὁποῦ ἡ κόρη ἦ

το ἐρωτευμένη μαζί του. Ὁ ζωγράφος ὑπέθαλπε τὸ αἶσθημα αὐτό, ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὴν παχυτάτην προίκα. Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα ὁ ζωγράφος ἀνέμενεν εἰς τὸ ἀτελιὲ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ὡραίας νέας Κλάρας Χόρνερ, μαζί μὲ τὴν θείαν τῆς καὶ τὸν ἐξάδελφόν της κ. Μενέλ. Θὰ ἤρχοντο νὰ ἰδοῦν τὸ νέο ἔργον του, προτοῦ ἐκτεθῇ εἰς τὴν Διεθνή Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων.

Ἡ θυρωρὸς μόλις εἶχε τακτοποιήσει τὸ ἀτελιὲ, ὅτε ἡ πόρτα ἠνοιχθῇ καὶ ἡ Καίτη, ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ζωγράφου, παρουσιάσθη στὸ κατῶφλι.

—Μήπως εἶνε ἐδῶ ὁ ἀνδρὰς μου ; ἠρώτησε. Ξέρετε... ἐκεῖνος ποὺ ποζάρει γιὰ μῆλλο τοῦ κ. Γουλιέλμου.

—Ὁχι, εἶνε ἕνα τέταρτο ποὺ ἔχει φύγει.

Ἡ Καίτη ἠτοιμάσθη νὰ φύγῃ, στενάχουσα. Ἀλλ' ἡ θυρωρὸς τὴν ἐκράτησε καὶ τῆς εἶπε :

—Ἐκεῖ εἶνε ἡ εἰκόνα. Ὁ ζωγράφος δὲν θέλει νὰ τὴν ἰδῇ κανένας, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἀνδρὰς σου ἐποζάρισε, ἀν θέλῃς ρίξε μιά ματιὰ στὴν εἰκόνα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Γιώργη ἐπλησίασεν καὶ ἕνα παράξενο φῶς ἐλαμψε στὰ τὰτα τῆς, ἐνῶ ἐκύτταζε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀλκοολικοῦ, ὁ ὅποιος εἶχε φθάσει εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν ἀποκτηνώσεως.

Ἡ θυρωρὸς, μὲ κωμικὴν σοβαρότητα, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν τῆς ἀρέσει ἡ νῆα αὐτῆς τέχνης, καίτοι ὁ ζωγράφος ἐθεωροῦσε τὸ ἔργον αὐτὸ ὡς ἀριστοῦργημά του. Ἡ γυναῖκα τοῦ Γιώργη ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ κυττάζῃ σιωπηλὴ καὶ σκυθρωπὴ τὴν εἰκόνα, ποὺ τῆς εἶδειν σὲ ποίαν ἠθικὴν κατάπτωσιν ἐφθασε ὁ δυστυχὴς σύζυγός της. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προσέλαβον μίαν ἀσυνήθη σκληρότητα, μίαν ἐκφρασὴν ἐκδικήσεως, σχεδὸν ἀγριότητος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούσθηκε ἕνα κτύπημα στὴ πόρτα.

—Θὰ ἦταν καλλιτέρα νὰ φύγῃς, κυρία, τῆς εἶπε ἡ θυρωρὸς. Εἶμαι βέβαιη ὅτι αἱ ἐπισκέψεις...

Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν, διότι τρομαγμένη ἐβγαλε ἀγρίαν φωνήν :

Ἡ Καίτη αἰφνιδίως εἶχε ἀρπάξῃ τὸ μαχαίρι ποὺ εὐρίσκετο ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ μὲ μανίαν θηρίου ἐρρίφθη ἐπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα, τὴν ὅποιαν ἤρχισε νὰ καταξοσχίζῃ. Εἰς τὴν ἀγρίαν κραυγὴν ἡ σύζυγος τοῦ μῆλλο δὲν ἐσταμάτησε, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν καταστροφὴν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἀρθούρος Μενέλ εἰσῆλθεν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δύο γυναῖκες. Μόλις ἀντελήφθη τὴν καταστροφὴν ἐρρίφθη ἐπ' αὐτὴν εἰς τὴν Καίτην. Δὲν ἐπέρασαν πολλὰ λεπτά καὶ χαρούμενος ἐμπίκε στὸ ἀτελιὲ ὁ ζωγράφος Γουλιέλμος.

—Ποιὸς κακοῦργος ἔκαμε τὸ ἐγκλημα αὐτό ; εἶπε, ὥρως πρὸ τῆς καταστροφῆς.

—Δὲν θὰ φύγῃ ! Θὰ σὰς διηγηθῶ μὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ. Καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἐγκλῆμας.

ματίας, ἀλλ' ὁ ζωγράφος, εἶπε ἡ Καίτη. Κατάπληκτος ὁ Μενέλ εἶπεν εἰς τὸν ζωγράφον νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ διηγηθῇ. Καὶ ἡ Καίτη διηγήθη ἀπολύτως τὸν γοῦθάν τὸν ὅποιον ἀνέβη, χάρις εἰς τὴν ἀθλιότητα τοῦ ζωγράφου, ὁ ὅποιος ἔλων νὰ ἔχῃ ἕνα καλὸ μοντέλλο διὰ τὸν ζωγραφιστὴν τὸν ἀνθρώπον ὁ ὅποιος ἀπὸ τὸν ἀλκοολισμόν καταπίπτει ἠθικῶς μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀποκτηνώσεως, ἐξ ἐμεταλλεύθη τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρὸς τὰ ποτά καὶ τὸν ἔκαμε ἀλκοολικόν, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ὁ ἄνθρωπος καὶ νοικοκύρης σύζυγος τοῦ παρελθόντος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀθλιὸν ἀλήτην. ἠγῆθη ὅλην τὴν τραγωδίαν τῆς ζωῆς τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν περιόδον, τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ζωγράφου ὅπως δίδῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του νὰ πῇ, καίτοι ἐκεῖνος ἤρνητο.

Οἱ ἐπισκέπται ἔμειναν κατάπληκτοι πρὸ τῆς φρικώδους αὐτῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀπαίσιου ἀδελφοῦ.

—Εἶνε ἀλήθεια αὐτά ; τὸν ῥώτησε ἡ ἀρραβωνιαστικίνα του.

Προτοῦ προφθᾶν νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ὁ ζωγράφος, παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν ὁ ἀδελφός του, τὸ θῦμα του, εἰς κατὰσιν ἀποκτηνώσεως καὶ μεθυμένος μέχρι τοῦ σημείου ἀπιστεῦτος. Ἐρριψε γύρω του ἕνα ἀποβλακωμένον βλέμμα καὶ εἶπε :

—Αὐτὸς εἶμαι ἐγὼ ! Κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμε ὁ ἀδελφός μου Γουλιέλμος !...

Καὶ μὲ ἡλίθιο γέλιο εἶδειν τὴν σμῆνιν εἰκόνα.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀλόγως ἀποτρομαστικόν. Ἡ ὡραία Κλάρα, ἡ ἀρραβωνιαστικίνα τοῦ ζωγράφου, κατελήφθη ἀπὸ φρικὴν καὶ εἶπε στὸν ἐξάδελφόν της :

—Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ ! μὲ πᾶναι τρομάρα ! Πᾶμε γρήγορα, σὲ παρακαλῶ...

Ὁ Μενέλ συνώδευσε τῆς δύο κυρίες ὡς τὸ ἀμάξι των. Ἐπειτα ἐγύρισε στὸ ἀτελιὲ, ὅπου εἶδε τὴν Καίτην προσποθεῖσαν νὰ σύρῃ ἔως τὴν θύραν τῆς ἐξόδου τὸν μεθυμένον ἀνδρὰ τῆς. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν ζωγράφον, ὁ ὅποιος ἀποβλακωμένος ἐκύτταζε τὴν καταστροφὴν τοῦ ἔργου του, καὶ τοῦ ἐρριψε κατὰ πρόσωπον, μὲ ὕψος πικρῆς ειρωνείας :

—Δὲν καταλαβαίνω πολλὸ ἀπὸ τὴν «νέαν τέχνην», ὅπως τὴν λέτε σεις οἱ μοντερισταί, ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐκάρτατε εἶνε ἀγριώτερο καὶ ποταπότερο ἀπὸ κάθε ἐγκλημα. Οὐτε οἱ ἀνθρώποι δὲν θὰ τὸ ἔκαναν.

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν χαιρετήσῃ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἕνας ὑπρέτης τοῦ ἐφῆρε τὸ ἀκόλουθον γράμμα :

«Ἐξ ὀνόματος τῆς θείας μου καὶ ἐμοῦ, ὁ κ. Μενέλ ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ σας, διὰ νὰ μὴ πορῇ νὰ ἐλθῇ ἀποτελεσματικῶς εἰς βοήθειαν τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς οἰκογενείας. Ἡ θεία μου καὶ ἐγὼ, στενοχωρημένοι, σὰς εἰδοποιούμεν ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ σὰς δεχόμεθα εἰς τὸ σπίτι μας καὶ νὰ ἔχομεν σχέσιν μαζί σας !

Κλάρα Χόρνερ»

Ὁ ζωγράφος ἔσχισε μανιώδεις τὸ γράμμα, μουρμουρίζων κάποιαν ὕμνον. Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ ἴδιο μαχαίρι καὶ συνεπληρώσε τὸ ἔργον τῆς δικαίας καταστροφῆς, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀρχίσῃ Καίτη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὸν ἐκύτταξε γιὰ λίγο χωρὶς νὰ μιλήσῃ. —Θέλετε νὰ ποὺ μιλήσετε; ρώτησε αὐτὸς μὲ εὐγενικὸ τόνο.

Αὐτὴ ὅμως ἐφάνηκε παραξενεμένη. —Νὰ σὰς πῶ τί ; Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς πῶ.

—Ὑπάρχουν πολλὰ ποὺ πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆτε, εἶπε αὐτὸς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε, ἔ ; Ἡ Μαίρη σηκώθηκε ἀπότομα.

—Θέλω νὰ σὰς πῶ ὅτι πρέπει νὰ γυρίσετε στὸ Λονδίνον, εἶπε. Σὰς μιλῶ σοβαρὰ. Δὲν ἔχετε νὰ προσφέρετε τίποτε ἐδῶ, καὶ καταλαβαίνω, ὅτι ἡ παρουσία σας πειράζει τὸν Ἀουράιτ.

—Πειράζει καὶ σὰς ρώτησε αὐτὸς ; —Ἐπικολούθησε μικρὰ σιωπὴ. —Ναί, εἶπε τέλος, σχεδὸν ἐχθρικά ἡ Μαίρη. Μὲ πειράζει κι' ἐμένα λίγο.

—Ἀλλὰ γιατί ; Ἡ νέα δὲν ἠμποροῦσε ἢ δὲν ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτό.

—Περιμένετε νὰ γίνῃ κανεὶς ἄλλος φόνος ; Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἦταν κούνη καὶ κάπως σκληρὴ. Τῆς ἔκαμε ἀμέσως ἀσθητὴν ἐντύποι καὶ τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατάλευκο.

—Πῶς μπορεῖτε νὰ λέτε τέτοια πράγματα ! ἀνεφώνησε.

Καὶ γυρίζοντας γοργὰ ἔφυγε σχεδὸν τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ Τιμ Τζόνταν ἔμεινε κατάπληκτος. Εἶχε τὸ δυσάρεστο συναισθημα σὰν νὰ εἶχε ἀποδογυρῇ ξαφνικὰ μιά πέτρα καὶ νὰ ἔβλεπε κάθε λογῆς ἀπαίσια ζωῖφια ποὺ ἦσαν ἀπὸ κάτω.

Τὸ ῥόλο ἐπαίξε ἡ νέα σὲ ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶχε τραυματίσει κάποτε ; Ὁ Στόκερ θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ αὐτό, ἀλλὰ ὁ Τιμ καταλαβαίνει ὅτι ἦταν ἐντελὼς περιττὸ νὰ ρωτήσῃ τὸν ὑπρέτην.

Θὰ ἦταν ἴσως προτιμότερο νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τῆς καὶ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερον γιὰ τὸ πλησιέστερο ξενοδοχεῖον, ἐπειδὴ ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ στοῦ Λονδίνου δὲν τὸν ἔβλεπε περισότερο ἀπὸ τὴν παραμονὴν τοῦ σπιν ἐπαυλῆ. Ἡ ἀνάκρισις θὰ ἐχρησάτο ἀκόμη δύο τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ συμπληρωθῇ, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ λίγα πράγματα εἶχε νὰ ἀνακοινώσῃ στὴν ἀστυνομίαν ἢ ὅποιαν εἶχε ἦδη συγκεντρώσει τὰ κυριώτερα στοιχεία.

Τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅταν ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ, ἐκλείδωσε τὴν πόρτα του, πράγμα ἀσυνήθιστο γι' αὐτήν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου τοῦ δὲν ἐσημειώθη τίποτε τὸ ἐκτατικό. Ὅταν ἐξύπνησε ὁ ἥλιος ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρό του. Ὁ Τιμ ἐντύπησε, κατέβηκε στὸν ἵππο καὶ ἐβῆκε στὸν δρόμον.

Τὸ πᾶνισμα τῆς προηγούμενης μέρας εἶχε παραδώσει στὴν ἀστυνομίαν τὴν χρυσὴ σιγμοθήκη, ἀλλὰ τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἀφ' οὗ ποσὴ γινόμενος εἶχε πᾶσι τὸ χωριό, ὅπου ἀνεκά-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛ...

λυσε ἕνα φωτογράφο καὶ τὸν ἔβαλε νὰ φωτογραφίσῃ προσεκτικὰ τὴν ἐπιγραφή ποὺ ἦταν χαραγμένη στὴν σιγμοθήκη.

Δὲν εἶχε ἀναφέρει τίποτε γιὰ τὰ σιγαρέτα ποὺ εἶχε βρῇ μέσα στὸ νεκροταφεῖο. Αὐτὰ ἦσαν τὸ στοιχεῖον ποὺ ἤθελε νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐνεργήσῃ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπισημοῦ ἀνακρίσεως, ἀλλὰ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς δίλημμα, ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐρεῖνας του.

Ἐξήτασε τὴν μεγεθυντικὴν φωτογραφίαν ποὺ εἶχε πάρει, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει καμμιά ἐμπνευσίαν ἐν αὐτῇ. Ὅταν ἐγύρισε πίσω ἀπὸ τὸν περιπάτο του, ὁ Στόκερ εἶχε ἐτοιμάσει γι' αὐτὸν ἕνα ἰδιαίτερον πρόγευμα στὴν τρα-

Περιμένετε νὰ γίνῃ καὶ ἄλλος φόνος ;

πεζαρία. Ὁ ὑπρέτης ἐφάνηκε ἀρκετὰ εὐθυμῶς.

—Εὐρήκατε τίποτε, κύριε ;

Ὁ Τιμ ἐπειράχθηκε, βλέποντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀλήτης ἐσκότωσε τὸν ἀπασχολημένον στοῦ νὰ ψάχῃ γιὰ νὰ βρῇ κατὶ.

—Τί νὰ βρῶ ;

—Ἐνόμιζα ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶχε κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον σας, κύριε. Φυσικὰ, ἀφ' οὗ εἶσατε ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφερθῇτε. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι ὁ φόνος αὐτὸς διεπαράθη ἀπὸ κάποιον ἀλήτη. Τὸν τελευταῖον καιρὸν περιεφέροντο στὰ μέρη μας μερικὸι κακοποιοί.

—Ἐτοί φαίνεται, εἶπε ὁ Τιμ μὲ ζωηρὸν τόνο. Κάποιος ἀλήτης ἐσκότωσε τὸν σωφῆρα μου. Μήπως ἐγγνώριζε τὸν Τζέλφ ;

—Ἐννοεῖτε τὸν δυστυχισμένον ποὺ ἐδόλοφονήθη ;

—Ὁχι, κύριε, δὲν τὸν εἶχα δῆ ποτε. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Ἀουράιτ εἶχε πάρα πολ- λὰς ὑποθέσεις, γιὰτὶ ὁ Τιμ ἀκούσε τὴν γραφομηχανὴ νὰ χτυπᾷ κάθε φορὰ ποὺ ἐπληροῦσε τὸ παράθυρό τοῦ γραφείου, μὲ τὴν ἐπίδα νὰ δῇ γιὰ μιά ἔστω στιγμὴ τὴν νῆα.

Ὁ ἀνακριτὴς ἦλθε πάλιν μαζί με τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ εἶπε στὸν Τιμ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν ἀντίρρηση, ἀν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπαυλῆ, ἀπὸ τὸν δρόμον ὅτι θὰ ἐγύριζε πάλιν, ὅταν θὰ τὸν ζητοῦσαν γιὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀνακρίσεων. Ὁ Τζέλφ τοῦ εἶχε δώ-

κατοστή δῆματα ποῖα πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι, λίγο μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου, νὰ μαλλώνετε μετ' ὁ Τζέλφ τί θὰ ἐλέγατε ; Σὰς εἶδαν δύο πρόσωπα. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι τῆς πληρωφείας αὐτῆς τῆς ἔχει ἡ ἀστυνομία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τῆς ἔμαθα χθὲς τὸ βράδυ.

Ὁ Στόκερ δὲν ἐφάνηκε καθόλου ταραγμέ-

νος. —Ὅστε αὐτὸς ἦταν ὁ σωφῆρας ; εἶπε μὲ ψυχραιμία. Μάλιστα, εἶχε μαλλῶσει λίγο μετ' ἕνα ἀνθρώπον ποὺ συνήντησα τυχαίως στὸν δρόμον. Ἦταν ἕνας μεθυμένος. Ἐνόμιζα ὅτι ἦταν κάποιος ἀπὸ τὸ χωριό. Ὅστε αὐτὸς ἦταν ὁ κ. Τζέλφ ;

Δὲν εἶδειν καμμίαν ταραχὴ ἀπὸ τὴν πληροφορίαν ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἀστυνομικός, ἀλλὰ ὁ Τιμ παρατήρησεν μιά προσπάθειάν του νὰ φανῇ ὅσο τὸ δυνατόν προσεκτικώτερος. Μιά ἀκαθόριστη μεταβολὴ ἐπῆλθε στὴν στάσιν του καὶ στὴν ὁμιλίαν. Ἐξακολουθοῦσε νὰ προσποτῇ τὸν ἀδιάφορον, ἀλλὰ ὁ Τιμ ἀντελήφθη ὅτι εἶχε λάβει ὅλα τὰ μέτρα του γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἐνδεχόμενον ἀπρόοπτον.

—Αὐτὸ δείχνει πῶς βρίσκονται κάποιε μετρομενόμεναι καὶ ἀθάτοι ἄνθρωποι σὲ ὑποπτεῖς ὑποθέσεις, εἶπε. Ὁ ἀγνώστος ἐκεῖνος εἶχε πέσει ἐπάνω μου καθὼς ἐγύριζα στὸ σπίτι. Πάντοτε συνηθίζω νὰ παίρνω ἕνα ὀρεκτικὸν προτοῦ γυρίσω στὸ σπίτι. Ἐγὼ ὅμως προσπάθησα νὰ τὸν ἀποφύγῃ ἀλλὰ αὐτὸς εἶχε φαντασθῇ νὰ πιάσῃ τὸν καναβὴ. Ὁμοιωλὼς ὅτι ἐθύμωσα καὶ ἐγώ. Τοῦ εἶπα ἴσως λόγια γιὰ τὰ ὁποῖα μετανοῶ, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν. Στὸ τέλος ὅμως αὐτὸς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἐγὼ ἐγύρισα στὸ σπίτι. Ὅστε αὐτὸς ἦταν ὁ Τζέλφ !

—Ἐπανελάβε τὴν ἀναφώνησιν αὐτὴν γιὰ τρίτη φορὰ. —Δὲν εἶχα φαντασθῇ ποτε ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος μετ' ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ποὺ ἐδόλοφονήθη.

—Τί ὥρα ἦταν ὅταν τὸν συνήντησα ;

Ὁ Στόκερ ἐκύτταξε τὸ ταβάνι.

—Θὰ ἦταν ἴσως ἑνδεῖκα τῆς νυκτός. Λίγην ὥρα μετὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπῆ

σε κάποια διεύθυνσή του στο Λονδίνο, την... οίαν ο Τιμ είχε στείλει στην Σκωτία δ Γυάρδ, αλλά στην διεύθυνση αυτήν δεν βρέθηκε τίποτε.

Ήταν ένα μικρό επιπλωμένο δωμάτιο στην νοτιά πλευρά του Λονδίνου, το οποίο ο μυστηριώδης σωφέρ είχε νοικιάσει μόλις πρὸ μίας εβδομάδος. Ή ερευνα δεν έγινε στα πράγματά του δὲν ἔδωσε κανένα νέο στοιχείο σχετικὸ με τὴν ταυτότητά του.

Ο Τιμ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, δταν εἶδε στὸ γὰλ τὴν νέα. Ἡ μὲς Γκοῦαρ προχωροῦσε διαστικὰ πρὸς τὴν σκάλα καὶ δὲν ἔδειχνε καμμία ἐπιθυμία νὰ συναντηθῇ μαζί του, γιατί θὰ περνοῦσε ἐμπρὸς του με ἕναν ἀπλὸ χαιρετισμὸ, ἂν αὐτὸς δὲν ἐστεκότανε μπροστὰ της.

Πότε θὰ μπορέσω νὰ σὰς δῶ; τὴν ρώτησε.

—Δὲν ξέρω. Ἐξω πολλὴ δουλειά.

Ἐφαίνετο πολὺ κουρασμένη καὶ ὁ Τιμ δὲν ἔβλεπε νὰ τὴν κρατήσῃ διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ ἔγινε μόνος του στὸ ἔρημο σαλόνι. Δὲν κάθισε ὅμως πολλὴν ὥρα ἐκεῖ, καὶ ὁ Στόκερ ἔμπηξε μέσα.

—Υἰάτρεγε ἕνα τηλεφώνημα γιὰ σὰς, κύριε.

—Εἶνε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία;

—Όχι, δὲν πιστεύω, κύριε. Ἡ κυρία ποὺ σὰς ζήτησε δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ τὸ ὄνομα της.

—Μιὰ κυρία;

Σηκώθηκε διαστικὰ καὶ ἐπῆγε στὸ τηλέφωνο. Κάποια φωνὴ τὸν ρωτοῦσε ἂν ἦταν ὁ λοχαγὸς Τζόρνταν αὐτοπροσώπως καὶ ὅταν αὐτὸς ἀπήντησε καταφατικὰ, ἦλθε ἡ ἐρώτησις.

—Μπορῶ νὰ σὰς δῶ;

—Ποιὸς εἶνε αὐτοῦ; ρώτησε ὁ Τιμ.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐφαίνετο γνωστή, ἀλλὰ τὴν στιγμή ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ θυμῇ ποὺ τὴν εἶχε ἀκούσει.

Ἡ κυρία Ντάνεϋ. Μπορεῖτε νὰ ἐλθετε στὸν δρόμο τῆς Γλασκώθης; Θὰ σὰς περιμένα ἐκεῖ με τὸ αὐτοκίνητό μου. Ἐχω κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ σὰς πῶ.

Ο Τιμ ἐδίστασε.

—Πολλὴ καλὰ, εἶπε τέλος. Θὰ ἔλθω νὰ σὰς συναντήσω. Πόσο πρέπει νὰ προχωρήσω γιὰ νὰ φθάσω ἐκεῖ ποὺ θὰ με περιμένετε;

—Όχι πολὺ, ἀπήντησε ἡ φωνὴ καὶ ἐπειτα ἀκούσθηκε ὁ κρότος τοῦ αὐτοστικτοῦ ποὺ ἔμπαινε πάλι στὴν θέσι του.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τζέλλφ εὐρίσκειτο εἰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας, ἀλλὰ οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ γκαράζ στὸ γειτονικὸ χωριό, κατὰ παράκλησιν τοῦ Τζόρνταν, εἶχαν προσφερθῇ τὸ τοῦ νοικιάσουν ἕνα αὐτοκίνητο ὅποτε τὸ ἐχρειάζετο.

Ο Τιμ ἐτηλεφώνησε σ' αὐτοὺς, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἕνα αὐτοκίνητο εὐρίσκειτο ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπαυλὶ.

Ἐπαυλὶ ὅμως εἰς πέντε μίλια στὸν δρόμο τῆς Γλασκώθης καὶ στὰ πρόθυρα ἐνὸς μικροῦ χωριοῦ εἶδε ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο σταματημένον στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου. Ἐσταμάτησε καὶ αὐτὸς, ἐβγήκε ἔξω καὶ δίστασε πεζὸς τὰ πενήντα μέτρα ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο.

Στὴν θέσι τοῦ ὁδηγοῦ ἦταν καθισμένη ἡ κυρία Ντάνεϋ. Ἐφαίνετο ὥραία γυναῖκα ἀκόμη καὶ στὸ δυνατὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μοιωνότι ἦταν πολὺ μεγαλειότερη ἀπὸ ὅσο εἶχε πιστέψει ὁ Τιμ μετὰ τὴν πρώτη τους συνάντησι.

Ἡ κυρία ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου της.

—Ἐλάτε μέσα, εἶπε.

Ἀπὸ τὸ ὀπίσθιο παραθυράκι τοῦ αὐτοκινήτου της ἔβλεπε μιὰ ματιά στὸ δρόμο.

—Ο σωφέρ σας θὰ περιμένει;

—Ο Τιμ ἀπάντησε με ἕνα νεύμα καταφατικόν.

Κάποιος ἐδοιοφρονήθη ἐδῶ, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν λέγανε Τζέλλφ, ἔτσι δὲν εἶνε; Τὸν ξέρετε; Τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα εἶνε Τζέφρεϋ.

—Πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ Τιμ με γοργὸ τόνο.

—Γιατὶ τὸν εἶδα, ἀπήντησε αὐτὴ με ἀτάραχη φωνή. Ἡ ἀστυνομία με ἄρρησε νὰ τὸν ἰδῶ, ὅταν τοὺς εἶπα ὅτι θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ

τὸν ἀναγνωρίσω. Ἦταν ὁ Οὐώλτερ Τζέφρεϋ ἕνας ἀπὸ τὰ μέλη τῆς συμμορίας τοῦ συζύγου μου. Εἶχε λάβει καὶ αὐτὸς μέρος στὴν διάρρηξιν τοῦ Μέρσεϋ. Ὁ Λιὸν εἶχε μαλλώσει μαζὺ του καὶ κάποτε τὸν εἶχε πυροβολήσει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὡδηγοῦσε συνήθως τὸ αὐτοκίνητο, με τὸ ὁποῖο μετεφέροντο τὰ κλοπιμαία. Ἐγὼ ἡ ἴδια εἶχα εἰδοποιήσει τὸν Λιὸν, ὅταν κατάλαβα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν προδώσῃ.

—Γιατὶ ἦλθατε ἐδῶ; ρώτησε ὁ Τιμ με ἀπότομο ὄφρος.

—Θέλω νὰ συναντήσω τὸν Λιὸν, εἶπε αὐτὴ. Θέλω νὰ τὸν προσκαλέσω ἄλλη μιὰ φορά με τὸ καλὸ νὰ γυρίσῃ κοντὰ μου. Ἡ ξένη ὅτι ὁ Λιὸν θὰ ἔρχετο ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ μὲς Γκοῦαρ.

—Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ὁ ἄνδρας σας ἐσκότωσε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Αὐτὴ ἐχαμογέλασε ἑλαφρὰ καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ρωτήστε τὴν Μαίρη Γκοῦαρ ποῦς τὸν ἐσκότωσε. Αὐτὴ ξέρει.

—Ὡστε τὴν μοῖσατε τόσο πολὺ αὐτὴν τὴν νέα; ρώτησε ὁ Τιμ.

Ἡ κυρία Ντάνεϋ τὸν ἐκτύπησε προσεκτικὰ καὶ ἐπειτα ἐγέλασε.

—Δὲν μισῶ κανέναν πολὺ...ἐκτός τοῦ Λιὸν, καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ σὰς πῶ γιατί τὸν μισῶ τόσο...

Ἐσκυψε λίγο πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἐτίεσε ἕνα κουμπὶ ποὺ ἦταν στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἕνα μικρὸ συρταράκι ἀνοίξε αὐτομάτως.

Μέσα στὸ συρταράκι αὐτὸ ὑπῆρχαν τσιγάρα. Ἦταν πολὺ φανερό ὅτι ἡ κυρία ἐκάπνιζε πολὺ, γιατί ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ ἔχῃ ἀρκετὴ παρακαταθήκη.

Ἡ κυρία Ντάνεϋ ἐπῆγε ἕνα σιγαρέττο, τὸ ἄναψε καὶ ἐκίεσε πάλι τὸ συρταράκι. Ὁ Τιμ ἀπλῶνε τὸ χέρι του.

—Α, με συγχωρεῖτε! εἶπε ἡ κυρία πιέζοντας πάλι τὸ κουμπὶ. Πάρτε σὰς παρακαλῶ.

—Μπορῶ νὰ πάρω δύο;

—Εἰκοσι δύο, ἂν θέλετε. Εἶνε ἰδιαίτερας μάρκας καὶ πολὺ καλῆς ποιότητος. Στοιχίζουσιν ἀρκετά, ἀλλὰ ὁ Λιὸν εἶνε πολὺ γενναῖοδωρος σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ο Τιμ ἔβαλε τὸ ἕνα σιγαρέττο στὴν σιγαροθήκη του καὶ ἄναψε τὸ ἄλλο. Τὰ σιγαρέττα αὐτὰ ἦσαν ἐντελῶς ὅμοια με ἐκεῖνα ποὺ εἶχε βρῇ στὸ νεκροταφεῖο καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἦσαν μέσα στὴν χρυσὴ σιγαροθήκη ποὺ εἶχε βρῇ στὸν δρόμο.

—Λοιπὸν θέλω νὰ τιμωρήσω τὸν Λιὸν, ἐξηκολούθησε ἡ κυρία Ντάνεϋ, ὅχι γιατί ζηλεύω, ἀλλὰ γιατί με ἐταπεινώσε. Μιὰ φορά εἶχα δοκιμάσει νὰ τὸν σκοτώσω, ἀλλὰ τὸ περιστροφὸ μου ἔπαθε ἀφλογιστία. Ὅταν τὸν βρήτε θὰ σὰς τὰ διηγῇ ὅλα αὐτά.

Ο Τιμ τὴν ἐκτύπησε με ἀδιαφορίαν. Ἦταν πραγματικῶς ὥραία, πολὺ κομψὴ καὶ προπάντων πονηρή. Τὰ μάτια της εἶχαν τὸ χρώμα, ἀλλὰ καὶ τὴν σκληρότητα τῶν σαπφείρων.

Τὸ αὐτοκίνητο μέσα στὸ ὁποῖον ἦσαν καθισμένοι ἦταν πολυτελέστατο, τῆς καλλιτέρας μάρκας καὶ τοῦ τελευταίου τύπου. Στὰ ἔνα χεῖρ της, ποὺ δὲν φοροῦσε γάντι, ἐνυάλιζε ἕνα μπλὲ διαμάντι, δέκα τοῦλάχιστον καρατίων, καὶ ὁ Τιμ ὑπέλπιζε ὅτι θὰ εἶχε ἄξια τοῦλάχιστον 2.000 λίβων. Σαφινικὰ ἡ κυρία Ντάνεϋ ρώτησε:

—Πόσα ξέρετε;

—Γιὰ ποῦδ ζητήμα;

—Γιὰ τὴν Μαίρη Γκοῦαρ. Ἐν πρώτοις πέστε μου, εἶνε ὥραία;

—Δὲν τὴν ἔχετε δῆ; ρώτησε αὐτὸς ἐλαφρῶς.

Ἐκείνη ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

—Δὲν ἔχω καμμία περιέργεια νὰ τὴν ἰδῶ. Εἶνε ὥραία!

—Ναί, ἀπήντησε ὁ Τιμ με ἐνθουσιασμὸν.

Ἡ κυρία Ντάνεϋ ἐγέλασε λίγο.

—Ξέρετε πολλὰ πράγματα γι' αὐτήν;

—Όχι, σχεδὸν τίποτε...

—Εἰσαθε ὁ «Τίγρης» Τιμ Τζόρνταν, ἂν δὲν κάνω λάθος...Ὁ Λιὸν πολὺ συχνὰ μιλοῦσε γιὰ σὰς στὴν Ἀφρική καὶ σὰς ἀπέφευγε πάντοτε. Μάλιστα, δὲν εἶμαι βεβαία ἂν εἶχε εἶδε ποτὶ στὴν πόλιν ποὺ ἐμέναιε σεῖς.

Τὸν ἐκτύπησε με δέλεμα ἥσυχο καὶ γαλήνι.

—Τὴν ἀγαπᾶτε λοιπὸν! Τί ὥραία! Ἐπεί, καὶ ὁ Λιὸν ἐρωτευμένον με τὴν ἴδια γυναῖκα!

Ἐγινε πίσω στὰ μαλλὰ μαξιλάρια καὶ ἐγέλασε με τὴν καρδιά της.

—Αὐτὸ με εὐχαριστεῖ πολὺ, εἶπε. Θὰ σὰς δώσω λίγον ξηλὸ καὶ θὰ ὑποκαύσῃ τὸ ἔνδυμα φέρον σας. Με συγχωρεῖτε ποὺ μιλῶ λίγο σχολαστικὰ. Εἶχα πᾶσι, ξέρετε, στὸ Πανεπιστήμιον κάποτε. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ καὶ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερο νὰ σὰς ἀφήσω νὰ τὰ ἀνακαλύψετε μόνος σας... ἴσως αὐτὸ θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ περισσότερο!

Σαφινικὰ ὅμως ὁ ἥσυχος τόνος της μετράτῃ σὲ μιὰ πολὺ ζωντῇ περιέργεια.

—Ἐχετε καθόλου ιδέα γιατί ἦλθε ἐδῶ ὁ Τζέλλφ; Τὸν εἶχατε πάρει μαζί σας ὡς σωφέρ, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐδιόρθασε στὴν ἐμερίδα τῆς Γλασκώθης, βλέπω ὅτι δὲν ξέρετε τίποτε γι' αὐτόν. Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα του εἶνε...ἀλλὰ σὰς τὸ εἶπα ἥδη. Αὐτὸ ἦθελε νὰ ἔλθῃ στὴν ἐπαυλὶ Κλέντς; Αὐτὸ με κάνει νὰ ἀνησυχῶ λίγο...

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν θὰ ἔρχετο στὴν ἐπαυλὶ Κλέντς, ἂν ἤξευρε ἂν ὑπέθετε ὅτι ὁ Λιὸν βρισκότανε ἐδῶ κοντά. Δὲν μποροῦσε δὲ νὰ βρισκεται παρὰ ἐδῶ κοντὰ ὁ Λιὸν...

Ἐν τούτοις δὲν τὸν ἐσκότωσε αὐτὸς. Ὁ Λιὸν μεταχειρίζεται κατὰ κανὼν τὸ περιστοφρο. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀδυναμία του. Μιὰ σφαῖρα εἶνε πάντοτε ἀρκετὴ γι' αὐτόν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ του. Δὲν μεταχειρίζεται ποτὲ τὸ μαχαίρι. Τὸν φόνον αὐτὸν θὰ τὸν ἔκανε ὁ ὅλος.

—Ποιὸς ἄλλος; ρώτησε ὁ Τιμ.

Ἡ κυρία Ντάνεϋ δὲν μίλησε γιὰ λίγο. Ἐχε τὰ μάτια της καρφωμένα πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρὶς νὰ προσέξῃ καθόλου τὴν παρουσίαν του.

—Ἐγὼ γυρίζω στὴν Γλασκώθ, εἶπε ἑφφινικά καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου της. Μπορεῖτε νὰ με ζητήσετε στὸ τηλέφωνο ἂν συμβῇ τίποτε...

Ἐγύρισε καὶ τὸν εἶδε νὰ χαμογελάῃ.

—Γιατὶ χαμογελάτε;

—Γιατὶ; Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ λῶ τὸν κόπο νὰ σὰς κρατῶ ἄνημερο, ὅσας ποὺ εἶσατε ἡ γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ καταζητεῖται γιὰ φόνους καὶ ληστείας;

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, ἐπανελάθε αὐτὴ με περιπαικτικὴ ἀπομίμηση τῆς φωνῆς του, γιατί ἐγὼ παίρνω τὸν κόπο νὰ σὰς πληροφοροῦμαι γιὰ ὅ,τι ξέρω καὶ νὰ σᾶς τὴν ζῶσά σας; Μπορεῖτε νὰ πᾶψετε νὰ χαμογελάτε, γιατί μιλᾶω πολὺ σοφά. Θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια; Εἶχα ἐλθεῖ στὸ δωμάτιό σας στὸ Λονδίνον γιατί ἤθελα νὰ ἐκδιηρθῶ τὸν Λιὸν ἐπειδὴ τὸν μισοῦσα. Εἶχα ἀκούσει πολλὰ γιὰ σὰς, ἀλλὰ δὲν ἐφραναζόμουν ὅτι εἶσατε τόσο ἐδίστασε λίγο γιὰ νὰ βρῇ τὴν κατάλληλὴ λέξη—συμπαιθνικὸς, κατακαθαίνετε; Ἐγὼ συνήθιζα πάντοτε νὰ σχηματίζω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μιὰ ιδέα γιὰ κάθε ἄνθρωπον ποὺ θὰ συναντήσω. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι μοῦ ἀρέσετε πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΜΕΝΗΣ...

Ἀκόμη κόκκινος, ἀκόμη ἐρεθισμένος, ὁ κ. Φαμπιέν Φραγινὲ πῆγε σ' αὐτοκίνητό του, ὅπου τὸν περίμενε ἡ γυναῖκα του, ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ νύφη του, μπροστὰ στὸ μέγαρον τοῦ Δικαστηρίου.

—Τὸ πιστεύετε ὅτι τοὺς ἐτάραξε; τοῦ φώναξε ὁ ἀδελφός του.

—Ἦσονται θανάσιμος, ἀγάπη μου! τοῦπε ἡ γυναῖκα του.

—Ἐξοχὸς! ἐπρόσθεσε καὶ ἡ νύφη του.

Ὁ Φαμπιέν Φραγινὲ χαμογέλασε:

—Ὁμολογῶ περιπέτειες!...Μὰ νὰ τολμῇ σὺ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου!...γὰ ἕνα παρόμοιο ἐγκλημα!... καὶ νὰ τὸ κατορθώσῃ!...Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ ὥραιο, μπορᾷ δὲ νὰ τὸ πῶ χωρὶς ψευτομετριοφροσύνη!

Ἦταν μιὰ μέρα σὰν ὅλες τῆς ἄλλης: μιὰ μέρα ποὺ δικάζανε ἕνα φονιά. Καὶ τὸ ἐγκλημα ἦταν ἀπὸ κείνα ποὺ βλέπει κανεὶς κάθε πρὸς τὴν ἐφημερίδα: ἕνας ἐμπορὸς εἶχε ἀποπλανήσῃ τὴν νεαρὴ ὀνηρέτριά του καὶ τὴν ἐσκότωσε μόλις ἔμαθε πῶς ἦταν ἐγγυος.

Τὸ πῶς φρικτὸ σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα, ἀνάμεσα σὲ τόσο ἄλλα, ἦταν ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον ἔγινε, ἡ ἐπιμέλεια με τὴν ὁποῖαν ὁ δολοφόνος τὸ εἶχε προμελετήσει, ἡ ἀπεχθὴς γλυκύτης τῆς ὑποκρισίας με τὴν ὁποῖαν εἶχε παρασύρει τὸ θῆμα του στὸ μέρος ποὺ εἶχε ἐκλέξει ἀπὸ πρὶν (ἕνας περίπατος στὴν ἐξοχὴ σὰν δύο ἐρωτευμένοι κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ), τέλος ἡ ἀπάνθρωπη λύσσα με τὴν ὁποῖαν ἐκτύπησε τὸ πρόσωπο τῆς φτωχῆς γιὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀγνώριστη.

Καὶ ἐπειτα ἅπ' ὅλα αὐτὰ ἀθώωσε...

—Ὁραῖο πᾶγμα τὸ ταλέντο! εἶπεν ἡ νύφη τοῦ Φαμπιέν.

Ἐκείνος τῆς χαμογέλασε εὐγενικά. Δὲν ἐσκέφθηκε καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἀπὸ ἐγγένεια: ἦταν τόσο ἀναμφισβήτητο πῶς εἶχε ταλέντο! Ἀναθυμήθηκε τὴν αἰθούσα τοῦ δικαστηρίου, καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἐπιχειρημάτων ποὺ μετεχειρίστηκε: ἦταν γεμάτα πνεῦμα, λογική, εἰρωνεία, ἀδρότητα, ὀρυκτικότητα, σαφήνεια, σύγχισι, χάρι, συγκίνησι, καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα!

Ὁ Φαμπιέν δὲν ἔπρεπε νὰ λῶ τὸν κόπο νὰ σὰς κρατῶ ἄνημερο, ὅσας ποὺ εἶσατε ἡ γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ καταζητεῖται γιὰ φόνους καὶ ληστείας;

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, ἐπανελάθε αὐτὴ με περιπαικτικὴ ἀπομίμηση τῆς φωνῆς του, γιατί ἐγὼ παίρνω τὸν κόπο νὰ σὰς πληροφοροῦμαι γιὰ ὅ,τι ξέρω καὶ νὰ σᾶς τὴν ζῶσά σας; Μπορεῖτε νὰ πᾶψετε νὰ χαμογελάτε, γιατί μιλᾶω πολὺ σοφά. Θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια; Εἶχα ἐλθεῖ στὸ δωμάτιό σας στὸ Λονδίνον γιατί ἤθελα νὰ ἐκδιηρθῶ τὸν Λιὸν ἐπειδὴ τὸν μισοῦσα. Εἶχα ἀκούσει πολλὰ γιὰ σὰς, ἀλλὰ δὲν ἐφραναζόμουν ὅτι εἶσατε τόσο ἐδίστασε λίγο γιὰ νὰ βρῇ τὴν κατάλληλὴ λέξη—συμπαιθνικὸς, κατακαθαίνετε; Ἐγὼ συνήθιζα πάντοτε νὰ σχηματίζω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μιὰ ιδέα γιὰ κάθε ἄνθρωπον ποὺ θὰ συναντήσω. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι μοῦ ἀρέσετε πολὺ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες, ἔμπαινε σ' ἕνα θεωρεῖο τοῦ Μουζικ-Χώλλ. Τὰ μάτια του μηχανικά κάνανε τὸν γύρο τῆς σάλλας. Παρατήρησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, στὰ φωτῆγ τῆς διακεκριμένης, ἕνα κύριο με σμόκιν δίπλα τοῦς δικαστικοὺς χρονογράφους, γιὰ τοὺς συναδέλφους...

—Τὸ πῶς καταπληκτικὸ ἀπ' ὅλα εἶνε, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι τελειώσε ἡ δίκη πολὺ νωρίε. Τί θὰ κάνουμε λοιπὸν ἀπὸψε; Θὰ φάμε στὸ σπίτι καὶ θὰ περᾶσωμε τὴ βραδεῖα στὸ Φόλι, συμφωνοῖ;

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες, ἔμπαινε σ' ἕνα θεωρεῖο τοῦ Μουζικ-Χώλλ. Τὰ μάτια του μηχανικά κάνανε τὸν γύρο τῆς σάλλας. Παρατήρησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, στὰ φωτῆγ τῆς διακεκριμένης, ἕνα κύριο με σμόκιν δίπλα τοῦς δικαστικοὺς χρονογράφους, γιὰ τοὺς συναδέλφους...

—Τὸ πῶς καταπληκτικὸ ἀπ' ὅλα εἶνε, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι τελειώσε ἡ δίκη πολὺ νωρίε. Τί θὰ κάνουμε λοιπὸν ἀπὸψε; Θὰ φάμε στὸ σπίτι καὶ θὰ περᾶσωμε τὴ βραδεῖα στὸ Φόλι, συμφωνοῖ;

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες, ἔμπαινε σ' ἕνα θεωρεῖο τοῦ Μουζικ-Χώλλ. Τὰ μάτια του μηχανικά κάνανε τὸν γύρο τῆς σάλλας. Παρατήρησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, στὰ φωτῆγ τῆς διακεκριμένης, ἕνα κύριο με σμόκιν δίπλα τοῦς δικαστικοὺς χρονογράφους, γιὰ τοὺς συναδέλφους...

—Τὸ πῶς καταπληκτικὸ ἀπ' ὅλα εἶνε, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι τελειώσε ἡ δίκη πολὺ νωρίε. Τί θὰ κάνουμε λοιπὸν ἀπὸψε; Θὰ φάμε στὸ σπίτι καὶ θὰ περᾶσωμε τὴ βραδεῖα στὸ Φόλι, συμφωνοῖ;

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες, ἔμπαινε σ' ἕνα θεωρεῖο τοῦ Μουζικ-Χώλλ. Τὰ μάτια του μηχανικά κάνανε τὸν γύρο τῆς σάλλας. Παρατήρησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, στὰ φωτῆγ τῆς διακεκριμένης, ἕνα κύριο με σμόκιν δίπλα τοῦς δικαστικοὺς χρονογράφους, γιὰ τοὺς συναδέλφους...

—Τὸ πῶς καταπληκτικὸ ἀπ' ὅλα εἶνε, εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι τελειώσε ἡ δίκη πολὺ νωρίε. Τί θὰ κάνουμε λοιπὸν ἀπὸψε; Θὰ φάμε στὸ σπίτι καὶ θὰ περᾶσωμε τὴ βραδεῖα στὸ Φόλι, συμφωνοῖ;

Ἐ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ένας θεατρώνης που βρίσκεται νεκρός—Ο άθωος άρτίστας πού το άρσει πολύ ο ύπνος.—Μία έπιστολή πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν ἐπ' ευκαιρίᾳ τοῦ γάμου του.—Η' ἀνακάλυψις του καὶ αἱ ὁμολογίαι του.—Μία δραματικὴ συνάντησις εἰς τὴν φυλακὴν μὲ τὴν μνηστῆ. —(Τὸ ἔκαμες γιὰ μένα καὶ σὲ συγχωρῶ).

Εἰς τὸ Βερολῖνον συνέβη, πρὸ δύο μηνῶν περίπου, ἓνα ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον μολὶς πρὸ ἡμερῶν διελευκανθη, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ὑπενθυμίζει πολὺ τὸν ἥρωα τοῦ ἔργου τοῦ Δοστογιέφσκι «Εγκλημα καὶ τιμωρία». Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὁ κακοῦργος συνελήφθη καὶ ἀνεκαλυφθὴ χάρις εἰς μιαν ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὴν ἀστυνομίαν.

Τὰ γεγονότα ἐκτείνον χρόαν ὡς ἑξῆς :

Εἰς ἓνα μεγάλον κινηματοθέατρον τοῦ Βερολίνου, εὐρέθῃ φρονεῖντες οἱ θεατρώνης ὀλίγας στιγμὰς, μολὶς ἀπεχώρησαν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ αἱ ταμιαί, πού τοῦ ἐπῆγαν τὰς εἰσπράξεις. Ἐκ πρώτης ὥρας ἔφαινετο ὅτι ὁ θεατρώνης ἐφρονεῖτο διὰ περιστροφῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε τὰς εἰσπράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον ὅλαι κλητῆ, ἔχωρον ἐπομένως ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὰ ἐλάττωμα τοῦ ἐγκλήματος. Μία σφαῖρα εὐρέθῃ ἐντὸς τοῦ κρανίου τοῦ φρονεῦντος καὶ ἄλλῃ μία εἰς τὴν σιδερέαν θύραν τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ἀπὸ τὸν δρόμον οὐδὲν ἴχνος εὐρίσκειτο, μόνον κάποιος εἶδε ἀπὸ τὸν δρόμον νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ θεάτρου ἓνας γνωστὸς ἀρτίστας, ὁ ὁποῖος συνελήφθη καὶ ἀνεκρίθη, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπέδειξε τὸ ἄλλοτι ἀφῆθῃ ἐλεύθερος. Ἀπεδεικνύετο διὰ μαρτύρων πολλῶν, ὅτι ὁ συλληφθεὶς, κατὰ τὴν ὥραν ὅπου διεπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἔπινε μετὰ φίλων καὶ συναδελφῶν τοῦ εἰς τὸ Μπαρ ἐνὸς ξενοδοχείου, ὅτι δὲ προσέτι τὴν ὥραν ἐκείνην ἀπὸ τὸ Μπαρ τοῦ ξενοδοχείου ἐτηλεφώνει καὶ συνδιέλεγτο τηλεφωνικῶς εἰς εὐτράπελον ὕψος μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς μνηστῆς του, ἑπιστῆς ἀρτίσταν.

Αἱ ἡμέραι παρερχόντο χωρὶς ἡ ἀστυνομία νὰ μπορῇ ν' ἀνακαλύψῃ τίποτα περισσώτερον. Εὐλόγως συγκίνησις εἶχε καταλάβει τὴν κοινωνίαν τοῦ Βερολίνου ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς. Ἐμελετήθησαν ὅλαι αἱ ἐκδοχαὶ καὶ αἱ πιθανότητες καὶ ἐβλάσθη μὲν ἡ ἀστυνομία εἰς τὰ ἀλήθη ἴχνη περὶ τοῦ πῶς διεπράχθη τὸ ἐγκλημα καὶ περὶ τοῦ πῶς ἐπῆλθε ὁ δράστης καὶ πῶς ἐτίγθη. Ἀλλὰ ὁ δράστης δὲν ἀνεκαλύπτετο, οὐτε διεφαίνεται ποῦθεν. Καὶ ἡ ἀστυνομία, πού δὲν ἔβλεπε ἄλλο τίποτα, ἐξηκολούθει νὰ παρακολουθῇ τὸν μόνον παρυσιαζόμενον ὡς πιθανὸν δράστην τὸν ἀνωτέρω ὠρίστηαν Οὐρμπαν. Ἀλλ' αὐτὸς διῆγε ἐντελῶς ἡσύχως, χωρὶς τίποτα νὰ διατεράσῃ τὴν ζωὴν του. Τὸ μόνον πού παρετηρεῖτο εἰς αὐτὸν ἦτο μία ροτὴ πρὸς τὸν ὕπνον, μὰ καὶ τὴ νὰ ἐξηγηθῇ ἀπ' αὐτό :

Ἐν τούτοις, ἓνα περιεργον συμβάν ἦλθε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν δράστην. Αὐτὸς ἦτο ἐρωτευμένος μὲ μιαν ἀρτίσταν τοῦ Βαριετῆ, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν τοῦ δράματος ἐπαίεσε εἰς τὴν Λευφίαν καὶ ἐκείθεν ἐπληροφόρησεν τὰς ἐνοχοποιήσεις τοῦ νηστήους τῆς, ἄνθρωποι, ὅμως, αὐτὸς ἀφῆθῃ ἐλεύθερος, ἡ ἀρτίσταν δὲν ἔδειξε κανένα ἐνδοιασμόν περὶ τῆς ἀθωότητός του, περὶ τῆς ὁποίας καὶ τῆς δοκίμης τοῦ δράστης καὶ ἐτοῖ ἀπεφασίσθη τὴν 7 Ἀπριλίου, ἓνα σχεδὸν μῆνα μετὰ τὸ ἐγκλημα, νὰ γείνῃ ὁ γάμος τῶν. Τὴν προηγουμένην τῶν γάμων ὁ Ἀρτίστας ἐκτίσσε καὶ ἔγραψε τὴν ἑξῆς περιεργον εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς πού τὸν ἀνέκριναν.

«Ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ πού ξεμερώνει ἡ ποθητὴ ἡμέρα τοῦ γάμου μου, ἡ 7ῃ Ἀπριλίου, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω τὴν εὐαρέσκειάν μου εἰς τοὺς ἀνακρίναντάς με ἀστυνομικούς ὑπάλληλους διὰ τὴν καθόλου ἱπποτικὴν τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰς περιποιήσεις, ἃς εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιδαμνέουσιν εἰς ἓνα ἀν-

θρώπον, βαρυνόμενον ὑπὸ τοσούτων ὕπνων διὰ τὸ ἐγκλημα, τοῦ κινηματοθέατρου, κατὰ τὴν σχετικὴν ἀνάκρισιν...» προσῡθεί αὐτὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐλευθερώτερον καὶ ἐλαφρότερον, ἀπὸ πρὶν, ὅποτε ἓνα περιεργον συνάντημα ἐβάρυνε τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν καρδίαν του...»

Ἐννοεῖται ὅτι ἀμέσως οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσπευσαν καὶ τὸν συνέλαβαν. Ἐν τοσούτῳ, ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀνακαλύψει, ὅτι οἱ σφαίρες δὲν ἦσαν Γερμανικῆς προελεύσεως, ἀλλὰ Ἀμερικανικῆς. Ἐρευνῶσα ἡ ἀστυνομία τὴν προηγουμένην ζωὴν τοῦ δράστου, ἀνεκάλυψε

Παρουσιάζετο εἰς τὴν μνηστῆν τοῦ ὡς πλούσιος

ὅτι οὗτος εἶχε μεταβῇ μὲ ἓνα θίασον ποικιλιῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὁπότεν ἐπέστρεψε μὲ 750 δολλάρια περιουσίαν, μὲ τὰ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ καμῇ τοὺς γάμους του, τὰ ὅποια ὅμως κατεσπαταλήθη διὰ κουστοῦμια καὶ λουίστα, διότι ἦθελε νὰ φαίνεται πλουσιότερος ὡς καὶ πλουσιότερος πρὸς τὴν μνηστῆν του, ἡ ὁποία καὶ τὸν εἶχε πιστεύσει. Παρὰ τὴν πιθανολογουμένην ἐξάντλησιν τοῦ ποσού τῶν 750 δολλαρίων ὁ δράστης ἐξηκολούθει νὰ ἐξοδεύῃ καὶ ἔκαμε πλουσίας προετοιμασίας διὰ τὸν γάμον του. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον πού προέκυψε, ἦτο, τὸ ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀγόρασε μὲ ἓνα συνάδελφόν του ἓνα περιστροφον, τὸ ὁποῖον ἐπαίεσεν ἀπὸ σφαίρας τοῦ ἰδίου καταστήματος τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ἡ σφαῖρα αὕτη ἦσαν ἡ ἴδια πού ἐνδεδήθη ἐπὶ τοῦ πτώματος. Ὁπωσδήποτε, λοιπόν, ἡ σύλληψις τοῦ δράστου ἐπέκειτο καὶ ἄνευ τῆς ἐπιστολῆς του. Ἀλλὰ τὸ ἄλλοτι :

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὡδήγησαν τὸν δράστην εἰς τὸ κινηματοθέατρον διὰ νὰ κάμουν αὐτοψίαν χωρὶς νὰ τοῦ εἰποῦν τίποτα διὰ τὰ τεκμήρια τῶν σφαιρῶν. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβῶν τὴν κλίμακα πού ὡδήγει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεατρώνου, ὅπου ἔγενετο τὸ ἐγκλημα ὁ δράστης ἐξάνεστη.

—Ἀ! εἶπε, θὰ πάω καὶ ἀπάνω :

Ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐννόησαν ἀμέσως ὅτι ὁ ἐγκληματίας ἤρρισε νὰ κάμνεται. Ἀλλὰ παραδόξως αὐτὸς ἐπανεκίτησε τὴν πρώτην ἡμερίαν καὶ οὐδὲν σημείον ταραχῆς εἶδε καθόλην τὴν αὐτοψίαν.

Τὸν μετέφεραν πάλιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν πού ὁ δράστης ἐδυσχίσθη ἀμέσως εἰς ὕπνον βαθύν. Πρῶτο-πρῶτο οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἐξήγαγον καὶ τοῦ ἔδειξαν ἀμέσως τὴν σφαῖραν καὶ τοῦ ὡμίλησαν περὶ τοῦ ματαίου τῶν ἐννοήσεών του.

Καὶ ὡμολόγησεν! Ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν μνηστῆν τοῦ ὡς πλούσιος, διότι ἐτοῖ τὸν ἦθελε. Τὰ χρήματα πού ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐξοδεύθησαν διὰ νὰ φαίνεται εἰς τὴν μνηστῆν του, τὴν ὁποίαν ὑπενηγόρει, ὡς πλούσιος. Ἐκινδύνευε νὰ ἀποκαλυφθῇ πρὸς αὐτήν. Ἐπρεπε νὰ εἶναι χρήματα. Αὐτὸ τοῦ εἶχε καθίσει στὸ κεφάλαι καὶ τὸν ἐδυσχίσθη ἐπὶ καιρὸν σὰν ἐμνονος ἰδέα. Ἐκαμε δάνειον ἐδῶθε-κεῖθε ἐχερῶθῃ, δὲν εὐρίσκετο πλέον οὔτε δανεικὰ. Ἐσκέφθη νὰ κάμῃ μιαν κλοπὴν. Σὲ λίγο ἡ μνηστῆ του θὰ ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Λευφίαν καὶ τότε τί θὰ ἔκαμνε; Θὰ ἔκανε κατὰ ἰδέαν γι' αὐτόν. Ἐπειτα ὡμολόγει, πῶς ἐγύρισε πολλὰ θέατρα διὰ νὰ κλέψῃ, ἀλλὰ ἐτίρισε παντοῦ ἐμνονος—οἱ ἀνθρώποι ἐπῆλθαν τὰ χρήματά τους διὰ τὸν ἑαυτὸν τους. Εἰς τὰ παρασκήνια ἐνὸς Θεάτρου ἦλθε σὺ χέρι μὲ τοὺς κλητῆρας πού δὲν τὸν ἄφηναν νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ταμεία. Ἐπὶ ἡμέρας οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐβλέπαν νὰ τρέχῃ ταραγμένος εἰς τὰ διάφορα Θεάτρα, ἀλλὰ ἐνόμιζον ὅτι προσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχῃ ἀγαθὴν μὴν καὶ ἀφοῦ τὸ ἐνόμιζον, αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ τί πραγματικῶς ἐγίνετο. Εἶχε πλέον ἔλπισιν ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς κλοπῆς. Τὴν κρίσιμον νύκτα ἐπύρεθῃ εἰς τὴν κλίμακα πού ὡδήγει πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ θεατρώνου. Ἐκαμε νὰ μπῇ, ἀλλὰ ὁπισθοχώρησε, ἀντιληφθεὶς ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἴδιος ὁ θεατρώνης ἐκεῖ μέσα ἀλλὰ ὁ διανοητής του. Ἀκουσε θορύβον ἐμνονος εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἐκρύφθη ὅπισθεν ἐνὸς παραπετάσματος σκηνικῶν. Ἐπέρασαν τὰ κορίτσια τῶν ταμείων κρατοῦντα στὰ χέρια τοὺς μίστα τὰ λεπτὰ, τὰ παρόδοντα, καὶ ἐγῆκαν καὶ κατέβηκαν τὴν κλίμακα, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν. Τὰ λεπτὰ ὅμως τὰ παρόδοντα εἰς τὸν ἄνθρωπον πού ἦτο μέσα στὸ γραφεῖον καὶ ὅχι σ' αὐτόν πού τὰ ἐχερῶσθε τόσο πολὺ καὶ ἐπειγόντως διὰ τὸν γάμον του. Τὰ λοιπὰ δὲν ἐνθυμεῖται καλὰ-καλὰ ὁ δράστης. Ἐπιρροβόλησε, λέγει, μιὰ φορὰ καὶ ἐπέτυχε στὸ κρανίον, ἄρπαξε μηχανικῶς ὅσα χρήματα χώρεσαν στὴν παλάμη του καὶ ἐγύρισε νὰ γῆ.

Ἐπειτα εὐρέθη στὸ Μπαρ τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἄρχισε νὰ πίνῃ ἐπιδεικτικῶτα καὶ ἀνοίξε τὴν συζήτησιν στὸ τηλεφῶνον μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς μνηστῆς του, ἐπῆλθεν διὰ νὰ ἐκαὶ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἄλλοτι. Τὴν ἐπομένην μεσημέριον τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς παρουσίας του τέθη εἰς τῆς ἀδελφῆς τῆς μνηστῆς του καὶ τῆς ἐνέπνευσε ὡς διὰ μαγείας τὴν ἰδέαν, ὅτι τῆς ἐτηλεφώνει ἐκ τοῦ Μπαρ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ὥραν πού διεπράχθη τὸ ἐγκλημα. Δραματικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπίσκεψις τῆς μνηστῆς εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ δράστης. Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡμέραν πού εἶχε ὀρθρῇ νὰ γείνῃ ὁ γάμος τῆς. Αὕτῃ ὅρῳ ἀπειρημένη περὶ τῆς ἀθωότητός του ὡς οὔτε τώρα τὸ ἐπίστευε. Μὰ, ὅταν ὁ δράστης ἔπασσε στὰ πόδια τῆς καὶ κλαίοντας τὴν παρακαλοῦσε νὰ μὴν τὸν ἐρεχθῇ, γιατί μόνον γι' αὐτὴν ἔκαμε, ὅτι ἔκαμε, τότε ἐσορῶσθῃ καὶ αὐτὴ χάμω. Ἐτρεξάν οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ τὴν συνιερφέρουν. Παράδοξα κτυπάει στ' αὐτὰ, ὅτι τοῦ εἶπε ἀποχαιρῶντάς τον. Ἐπιστῶ ὅτι τοῦ ἔκαμες γιὰ μένα καὶ δὲν θὰ σὲ ἔγκαστο λείψω !»

Η ΦΙΛΕΝΑΔΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Ὁ Ριχάρδος Ἀϊνλᾶιν ἐθεωρεῖτο ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γι�τροὺς τοῦ Βερολίνου, μολοντί ἦτο ἀκόμη μολὶς σαράντα ἐτῶν. Ἐξῆσε μόνος εἰς τὴν πρωτεύουσιν, ἐν τὰ δύο παιδιὰ του, ὁ Ὁσκάρ καὶ ἡ Λορελάι, ἐσπούδαζαν εἰς τὸ ἑξωτερικόν.

Ὁ Ὁσκάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε κλείσει τὰ δεκαὲς χρόνια του, ἦτο ἐσωτερικὸς εἰς ἓνα κολλέγιον τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Χορελάι, δεκαεσσάρων ἐτῶν ἤδη, εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἑλβετίαν, κοντὰ εἰς τὸ Μοντρέ.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἱατροῦ ἀπασχολεῖ τόσον τὸν Ριχάρδον, ὥστε δὲν τοῦ ἄφηνε καιρὸν γιὰ τίποτε ἄλλο. Ἡ ζωὴ του ἦτο σχεδὸν ἀσκητικὴ, δὲν ἐδύναζε ποτὲ εἰς τὰς κοσμικὰς συμπράξεις καὶ εἶχεν ἡδὴ ἀποκρούσει πολλὰς προτάσεις ἐπωφελῶν γάμων, πού τοῦ εἶχαν γίνε μετὰ τὸν θάνατον τῆς πρώτης συζύγου του.

Τόση ἦτο ἡ ἀπασχόλησις του εἰς τὴν ἐργασίαν, ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ λησμονήσῃ καὶ τὰ γενέθλια τῆς κόρης του, ἂν δὲν τοῦ τὰ ἐθίμει ἐγκαίρως ὁ γραμματεὺς του.

Τὴν ἡμερομηνίαν αὐτὴν ἐσυνήθιζε πάντοτε νὰ στέλνῃ ἓνα δῶρον εἰς τὴν Λορελάι.

Ὁ Ριχάρδος Ἀϊνλᾶιν ἐπῆγε σ' ἓνα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμῶν, διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἓνα δῶρον ἀντάξιον τῆς κόρης ἐνὸς μεγάλου γι�τροῦ.

Ἡ νεαρὰ πώλητριά Ἄννα Βάρετ, μιὰ ἐμμορφὴ μελαχροινή, ἡ ὁποία τοῦ παρουσίασε τὰ φορέματα καὶ τὰ ἐπαυρόφωτα γιὰ νὰ ἐκλέξῃ, τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸς, ἐν ᾧ μιαν ἡμέραν ὁ Ριχάρδος ἐπῆγινε εἰς κάποιο ἐστιατόριον γιὰ νὰ γευματίσῃ, συνήτησε τυχαίως εἰς τὸν δρόμον τὴν νέαν αὐτὴν καὶ τὴν προσέκαλε νὰ γευματίσῃ μαζί του.

Ἡ νέα αὐτῇ, ἂν καὶ ἦτο ταπεινῆς τάξεως, εἶχε ἓνα ἀκαταμάχητον βέλγητρον, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐφαίνετο πολὺ ἀνεπτυγμένον. Ὁ Ριχάρδος Ἀϊνλᾶιν δὲν ἤγγισεν νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἦτο τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Καὶ τότε ὁ διάσημος ἱατρός ἐπῆγε μιαν ἀπόφασιν, πού ἔμελλε νὰ ἐνθουσιάζῃ ἐξίστην ἀλλοτρίαν εἰς τὴν ἑως τότε ζωὴν του. Ἀψηφῶν τὸν κίνδυνον τοῦ σκανδάλου, ἐγκατέστησε τὴν Ἄνναν εἰς ἓνα ἐμμορφο σπιτάκι, ὅπου ἡ ζωὴ τῶν δύο ἐπερνοῦσε ἡσυχὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Θάνατον ἐν τῷ μεταξὺ τὸ καλοκαίρι μὲ τὰς παύσεις, γυρίζουν εἰς τὸ Βερολῖνον ὁ Ὁσκάρ καὶ ἡ Λορελάι, τὰ παιδιὰ τοῦ Ριχάρδου Ἀϊνλᾶιν. Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῶν εἰς τὴν πρωτεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ ἡ θεὰ τῶν παιδιῶν, τὸ ἀνδρόνιον Λάσταρ, τοῦ ὁποῖου αἱ αὐστηραὶ ἀρχαὶ δὲν ἐπιτρέπουν καμμίαν συγκατάβασιν.

Ὁ Ριχάρδος ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ἀτιμωσία εἶνε ἡλεκτρισμένη. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λάσταρ ἤρρισαν νὰ κάμουν ὑπαινημοὺς διὰ τὰς σχέσεις τοῦ ἱατροῦ μὲ μιαν γυναῖκα ταπεινῆς καταγωγῆς, ὅπως ἦτο ἡ Ἄννα...

Θὰ πάω τὰ παιδιὰ μαζί μου εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἂν δὲν θελήσῃς νὰ διακόψῃς τὰς σχέσεις σου μὲ τὴν γυναῖκα αὐτὴν ! ἔδῃ ἡσυχίαν μιαν ἡμέραν ὁ θεὸς Λάσταρ εἰς τὸν Ριχάρδον.

—Εἶμαι ὁ μόνος κριτὴς τῶν πράξεών μου, καὶ ἂν ἤθελα γιὰ νὰ μοῦ διδάξετε τὴν ἠθικὴν, μπορεῖτε νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὴν ἐπαρχίαν σας ! ἀπήντησε αὐτὸς.

Η ΦΙΛΕΝΑΔΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Τὴν σκηνὴν αὐτὴν ὅμως τὴν ἀκούει ὁ μικρὸς Ὁσκάρ, εὐθετῆς τὴν ὥραν ἐκείνην πῶς ἀπὸ μιαν κουρτίαν. Καὶ σπεύδει νὰ συζητήσῃ μαζί μὲ τὴν ἀδελφὴν του περὶ τοῦ πρακτέου, συμπεριζόμενος καὶ αὐτὸς τὰς αὐστηρὰς ἀρχὰς τοῦ θεοῦ του.

Τὰ δύο παιδιὰ, πού ἔχουν μένει μόνον εἰς τὸ σπίτι, ἀποφασίζουν νὰ τηλεφωνήσουν εἰς τὴν Ἄνναν, τὴν ἐρωμένην τοῦ πατέρα των, ὅτι ὁ Ριχάρδος ἠσθένησεν ἐξαφνικῶς.

Ἡ Ἄννα τρέχει σὰν τρελλὴ εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀγαπημένου της. Καὶ ἐκεῖ βρίσκειται ἐμπρὸς εἰς τὸν Ὁσκάρ καὶ τὴν ἀδελφὴν του.

—Ἦτο πρόσχημα, γιὰ νὰ σὰς κάμωμε νὰ ἔλθετε ἐδῶ, ὁμολογεῖ μὲ σκληρότητα ὁ Ὁσκάρ. Ὁ πατέρας μου δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ θέλησα νὰ σὰς δῶ, γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ καλύτερον πού ἔχετε νὰ κάμετε, εἶνε νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις μαζί του.

Ἡ Ἄννα αἰσθάνεται τὴν καρδίαν της νὰ

Μὲ πόση ἀγωνία περίμενε ἡ Ἄννα τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸν Ριχάρδον !...

σχετίζεται. Ἀλλὰ τί ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ! Διὲν ἔχουν τάχα δικαίον τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ νὰ ζήτουν ἀπὸ αὐτὴν, τὴν παρεστῆκεν, νὰ τοὺς ἀποδώσῃ τὸν πατέρα τους :

Χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸς της, τὴν τιμὴ της, πού τίθεται ἐν ἀμφιβολίᾳ ἀπὸ τὰ δύο ἐκεῖνα ἀθῶα παιδιὰ, ἡ Ἄννα γυρίζει γιὰ νὰ φύγῃ γιὰ πάντα.

Ἀλλὰ, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἐξεγείρεται. Ἐχει καὶ αὕτῃ τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε εὐτυχὴς, δὲν θὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ θύμα τῶν κοινωνικῶν προλήψεων ! Ὁχι ! Δὲν θὰ διακόψῃ τὰς σχέσεις της μὲ τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν !

Μὲ πόση ἀγωνία τὸν περιμένει τὸ βράδυ, εἰς τὸ μικρὸ σπιτάκι, ὅπου ἔμεναν μαζί, ποτοῦ γυρίζουν τὰ δύο παιδιὰ... Ἀλλὰ νὰ τί ὁ Ριχάρδος ἔρχεται τόσο σκυθρωπὸς, διαστακτικῶς, μυστηριώδης !...

Αἱ ἐπιλήψεις τοῦ θεοῦ Λάσταρ τοῦ ἔχουν κάμει ζωηρὰν ἐντύπωσιν, ἔχει σκεφθῇ καὶ αὐτὸς καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ θεὸς εἶχε δίκαιον. Ἐπρεπε νὰ υποταχθῇ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις πού τοῦ ἐπέβαλε τὸ πατριῶν του καθήκον.

Καὶ ἔπρεπε ἀκόμη νὰ σκεφθῇ διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν αὐτῶν, πού εἶχαν μένει ὁρφανὰ ἀπὸ πολλὸ μικρὰν ἡλικίαν. Ἐπρεπε

νὰ τοὺς δώσῃ μιαν μητέρα, ἀντάξιαν τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, ἱκανὴν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀποθανούσαν... Ἡ νεαρὰ καὶ πλουσιωτάτῃ χήρα Μάρθα Λέμερχ, φίλη τῆς οἰκογενείας των, δὲν ἐπερίμενε παρὰ μιαν λέξιν γιὰ νὰ γίνῃ συζυγὸς του.

Ὁ Ριχάρδος ἐπῆγε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἄννας διὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὰς σκέψεις αὐτὰς καὶ τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε πάρει.

Ἡ Ἄννα κατάρθωσε νὰ συγκαταθῇ καὶ νὰ φανῇ ψυχραμένη.

—Ὡστε, λοιπόν, τοῦ εἶπε, μόνον τόσο λίγο ἀξίζα γιὰ σὰς, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια πού διαρκεῖ ἡ εὐτυχία μας, ὥστε ἤρκεσε μία παρτήρησις ἐνὸς ἐπαρχιώτη γιὰ νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις σας μαζί μου ! Πολὺ καλὰ, πηγαίνετε, σὰς ξαναδίδω τὴν ἐλευθερίαν σας.

Μόλις ὁ Ριχάρδος ἐδῆρκε ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ Ἄννα ἐσορῶσθῃ εἰς τὸ πάτωμα. Ὁ πόνος τῆς ἦτο ἀπερίγραπτος. Μιὰ στιγμὴ ἐσκέφθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμον αὐτόν. Ὁ θάνατος τῆς ἐφαίνετο σὰν ἀπολύτρωση.

Ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὴν ψυχικὴν ὁδύνην, ἀνίσταται νὰ σκεφθῇ, χωρὶς νὰ ξερῇ πού πηγαίνει, ἡ Ἄννα ἔχει βγῇ στοὺς δρόμους. Δὲν προσέχει καθόλου γνόφους, οὔτε φροντίζει νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα, καθὼς περνᾷ ἀπὸ τὸ ἓνα πεζοδρόμιον στὸ ἄλλο.

Καὶ ἐτοί γίνεται τὸ δυστύχημα. Ἀπὸ ἓναν πλάγιον δρόμον προβάλλει ἐξαφνὰ ἓνα αὐτοκίνητο κούρσας, στὸ ὁποῖον ἐπιβαίνουν ἓνας νέος καὶ μιὰ νέα. Ἡ Ἄννα βρίσκεται ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον του, τὸ αὐτοκίνητον τὴν κτυπᾷ καὶ αὕτῃ πέφτει. Ἀλλὰ ὁ ὁδηγὸς σταματᾷ τὸ ὄχημα πρὸς τοὺς τροχοὺς συντρίψουν τὸ σῶμα τῆς λιποθυμίας τῆς γυναίκας.

Ὁ Ὁσκάρ—αὐτὸς ἦτο ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἡ νέα

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Η όπισθοδρομικότης της Εύρώπης κατὰ τὸν Μεσαίωνα.—Μία πόλις εἰς τὴν ὃ ποίαν οἱ φονεῖς περιφέρονται ἐλεύθεροι.—Τὸ δίκαιον ἐνὸς δολοφόνου.—Μία πρωτοφανὴς δικαστικὴ ἀπόφασις.—Ἡ μονομαχία τῶν ἀντιδίκων καὶ ἡ διασκέδασις τοῦ φιλοθεάμονος κοινοῦ.—Πῶς ἐσκοτώθηκε ἐκεῖνος ποῦ...εἶχε δίκην.

Κατὰ τὸ Μεσαίωνα ἡ Εὐρώπη παρουσιάζετο ἕνα περιεργό θέαμα χώρας δάσβαρης καὶ γεμάτων προλήψεως ἀπίστευτες. Θὰ ἔγραφε κανεὶς ἕνα βιβλίον παραδοξότατο ἂν ἐμάζευσεν ὅλα τὰ ἀνέκδοτα καὶ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ποῦ δειχνουν πόσο ἀπολίτιστοι ἦσαν οἱ Εὐρωπαῖοι ἀκόμη καὶ πρὸ πέντε αἰώνων. Σεύρετε ὅτι ἀκόμη ἔτρωγαν μὲ τὰ χέρια των καὶ ὅτι μιὰ Ἑλληνίδα πρώτη παρουσίασε στὴ Βενετία τὴν ἐνδοξήν, τὸ πηροῦνι. Γι' αὐτὸ μάλιστα τὴν κατηγορήσαν καὶ τὴν θεώρησαν σὺν διεφθαρμένῃ γυναίκα!

Πόσα μυθιστορήματα θὰ μπορούσε νὰ γράψῃ κανένας ἂν διηγείτο τὰ ἱστορικὰ ἐπεισόδια τῶν χρόνων ἐκείνων ποῦ ἀφείλοντο στὴν ἀμάθεια τοῦ ὄχλου τῆς Εὐρώπης! Καὶ ποῖες τραγωδίες δὲν ἐγεννήθησαν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀμαθείας.

Μία ἀπὸ τῆς παραδοξότερες τραγικῆς αὐτῆς ἱστορίας μᾶς διηγείται ὁ Γάλλος ἱστοριογράφος Ντὲ Μπαράντ, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ περίφημος γιὰ τὸ πολὺτιμο σύγγραμμά του τῆς «ἱστορίας τῆς Βουργουνδίας».

Τὸ 1445, ὁ Δούκας τῆς Βουργουνδίας Φίλιππος ὁ Καλὸς ἐνῶ θρυσόταν στὴν πόλιν Μπρῦν, ποῦ ἀνῆκει σήμερον στὸ Βέλγιο, ἐδέχθηκε μιὰ πολυμελὴ ἐπιτροπὴ τῆς γειτονικῆς πόλεως Βαλανσιέν, ἡ ὁποία παρακάλεσε νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ πῇ εἰς τὴν πατρίδα τῆς γιὰ νὰ λύσῃ αὐτοπροσώπως ἕνα σπουδαῖοτατο ζήτημα ποῦ ἐδίαπτε τὰ συμφέροντα τῆς χώρας τῶν.

Κι' ὁ Δούκας κατὰπληκτος ἄκουσε τὴν ἀκόλουθον πρωτοφανή ἱστορία.

Κάποιος Μαχὺ Κοκὲλ, ῥάπτης στὸ Τουρναί, εἶχε σκοτώσει ἕνα συμπολίτην του καὶ γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματός του πῆγε εἰς τὴν Βαλανσιέν, ἡ ὁποία ἦταν ἐλεύθερη πόλις καὶ κατὰ τοὺς νόμους τῆς δὲν μπορούσε νὰ συλληφθῇ κανένας ἐγκληματίας ποῦ κατέφευγε ἐκεῖ. Ἐνας συγγενὴς τοῦ σκοτωμένου, ὁ Ζακοτὲν Πλουβιέ, ἀπὸ τὴν Βαλανσιέν κι' αὐτός, ποῦ ἔμενε στὴ Βαλανσιέν, συνάντησε μιὰ μέρα τὸ φονιὰ καὶ τὸν φροβέρισε πῶς γρήγορα θὰ τὸν ἔκανε γιὰ νὰ πληρωθῇ τὸ αἷμα τοῦ ἀδικησικομένου συγγενοῦς του.

Ὁ Μαχὺ Κοκὲλ δὲν ἔχασε καιρὸ, ἀλλὰ πῆγε ἀμέσως στοὺς ἄρχοντας τῆς πολιτείας.—Γυρεῖτε, ἄρχοντες μου, δικαιοσύνη! Ὁ τὸν ἦλθα ἐδῶ στὴν ἐλευθερίαν πολιτεία ἡμῶν βέβαιος, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους σας, ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐγγίσῃ. Ἐθεωροῦσα ἀσφαλισμένη τὴ ζωὴ μου. Μὰ νὰ τώρα ποῦ ὁ Πλουβιέ μὲ φροβερίζει νὰ μὲ σκοτώσῃ. Σὰς ἑπ'ὸ λοιπὸν βοήθεια καὶ συμβουλὴ πῶς νὰ σωθῶ!

Συνῆλθε τὸ ἀνάτατο συμβούλιο τοῦ τόπου. Καὶ ἐκέλευσε τὸν Πλουβιέ γιὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ αὐτὸν τί συνέβαινε. Ὁ Πλουβιέ κατηγοροῦσε τὸ Μανιὼ πῶς εἶχε σκοτώσει ἕνα στενὸ του συγγενή.

—Πρόσεξε αὐτὰ ποῦ λές. Δὲν μπορεῖς νὰ κατηγορήσῃς ἕνα ἄνθρωπον χωρὶς νὰ μποῖς νὰ ἀποδείξεις τὴν κατηγορίαν, μὲ τὴν σωματικὴ δύναμίν σου.

Αὐτὸς δὲν κατάλαβε τί ἐσήμαινε ἡ τελευταία αὐτῆς φράσις. Ἀλλὰ ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου δὲν ἄργησε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ καταπληκτικὴ ἐξήγησιν:

«Ἡ ἐλευθερία τῆς πολιτείας σου ἀφήνει αὐτὸ μόνο τὸ δίκαιωμα, διαφοροτικὰ θὰ σὲ τιμωρήσουμε ὅτι παραβῆκες τὴν συμβουλίαν δὲν ἄργησε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ καταπληκτικὴ ἐξήγησιν:

«Ἡ ἐλευθερία τῆς πολιτείας σου ἀφήνει αὐτὸ μόνο τὸ δίκαιωμα, διαφοροτικὰ θὰ σὲ τιμωρήσουμε ὅτι παραβῆκες τὴν συμβουλίαν δὲν ἄργησε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ καταπληκτικὴ ἐξήγησιν:

«Ἐτσι πλέον τὸ ζήτημα τοῦ σκοτωμένου μετεβλήθη εἰς προσωπικὸ ζήτημα γιὰ τοὺς δύο Μπρυζιανούς. Τὸ δικαστήριον τῆς πολιτείας ἐκέλευσε τὸ Μαχὺ καὶ τὸν Πλουβιέ σὲ μιὰ ἀγρία μονομαχίαν. Καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι καὶ οἱ δύο νὰ τὴν δεχθῶν. Πρὶν ὅμως γίνῃ ἡ μονομαχία ἔπρεπε οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι νὰ μάθουν πρῶτα πῶς γίνεται ἡ μονομαχία αὐτῇ, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ τόπου.

Τοὺς ἐκέλευσαν λοιπὸν σὲ ξεχωριστὴ καθένας φυλακὴ καὶ ἐκεῖ εἰδικοὶ γυμνασταὶ τοὺς ἔδωσαν μαθήματα. Τὴ διατροφή καὶ τὰ δίδακτρα ἐπλήρωνε ἡ πολιτεία.

Γιὰ πολλὰς ἡμέρας πρὶν οἱ κάτοικοι δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τὴν παράξενον μονομαχίαν. Κάθε ἄλλη ἐργασία εἶχε σταματήσει καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαζεύθηκαν στὴ μεγάλη πλατεία γιὰ τὸ θέαμα.

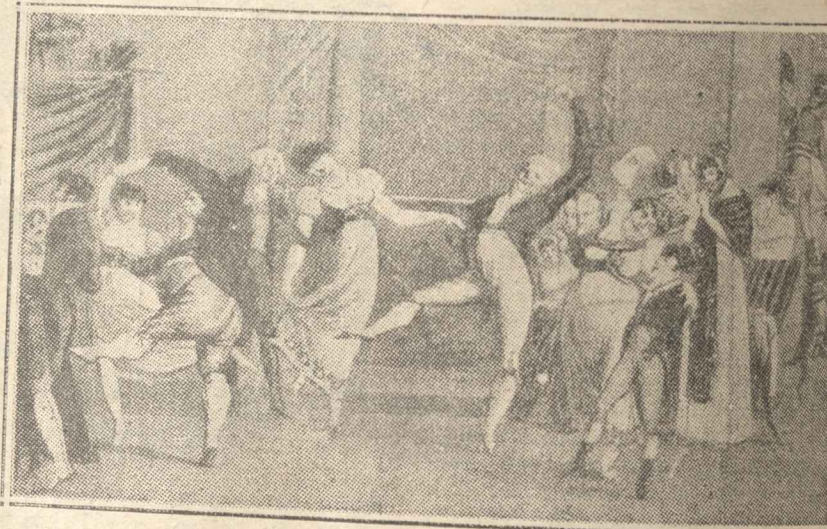
Ὁ Δούκας τῆς Βουργουνδίας, εἰς τὸν ὃ ποῖον εἶχαν καταφύγει διάφοροι ἀντιπρόσωποι ἀπὸ ἄλλες γειτονικῆς πολιτείας, φρόνιμοι αὐτοὶ καὶ μὴ ἐπιθυμούντες νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀγρία μονομαχία προσπάθησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἀπάνθρωπον θέαμα, ἀλλὰ μὴδὲς τὸ ἄκουσαν οἱ κάτοικοι ἐγὼν ἔξω φρενῶν.

«Ἐστειλαν λοιπὸν κι' αὐτοὶ ἀντιπροσώπους εἰς τὸν Δούκα τῆς Βουργουνδίας καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μὴν ἐπέμβῃ, ἀλλὰ νὰ ἀφήσῃ νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία.

Οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Βαλανσιέν παρουσίασαν διάφορα ἐπιχειρήματα, τὸ σπουδαιότερον τῶν ὁποίων ἦταν: ἡ πολιτεία εἶχε καταστήσει τόσα χρήματα διὰ τὴν διατροφή τῶν καταδικαιμένων, τὴν διδασκαλίαν των καὶ ἐν γένει τὴν προετοιμασίαν τῆς τελετῆς τῆς μονομαχίας. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ζημιωθῇ ἡ πολιτεία καὶ νὰ χάσουν οἱ κάτοικοι τὴν σπάνιον εὐκαιρίαν νὰ ἴδουν ἕνα τόσο περιεργό θέαμα.

Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ των ὁ Δούκς τῆς Βουργουνδίας, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ ἐνοχλήσεις, τοὺς ἀφῆκε νὰ κορυφώνωνται καὶ δὲν ἐμπόδισε τὴν μονομαχίαν. Μάλιστα γιὰ νὰ ἐυχαριστήσῃ τοὺς κατοίκους ἔπλεγε κι' αὐτὸς στὴν τραγικὴ τελετῇ, μαζὺ μὲ τὸ παιδί του καὶ τοὺς αὐλικούς του.

Εἶχε κατασκευασθῇ ἐξελίττης ἕνα εἶδος ἀμφιθεάτρου στὴν πλατεία τῆς Βαλανσιέν. Ὁ ἀρχιδικαστὴς τῆς πολιτείας καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κομητείας τοῦ Ἀνὰ ἦσαν οἱ κριταὶ τοῦ ἀγωνίσματος. Εἰς τὸ μέσον εἶχαν τοποθετηθῇ δύο καρέκλες σκεπασμένες μὲ μαῦρον ὑφαν-

Ἡ μανία τοῦ χοροῦ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.— Γελοιογραφικὴ εἰκὼν τῆς ἐποχῆς.

ροντας πῶς δὲν μπορούσε νὰ τὸν νικήσῃ τὴ δύναμιν ἐσκέφθηκε νὰ τὸν δαμάσῃ μὲ τὴν πονηρίαν καὶ τὴν τέχνην, ὥστε νὰ τὸν εἶλῃ κατὰ τὸ κεφάλι του. Ἐσκυψε λοιπὸν στὴ γῆ κι' ἀρπάξας μὲ τοὺς χούφτας χῶμα, καὶ τὴν ἔριξε στὰ μάτια τοῦ ἀντιπάλου του. Χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν τὴν χτύπησε μὲ τὸ ῥοπαλὶ του στὸ κεφάλι.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Πλουβιέ στὸ σταθῆμα μὲ τὸ χῶμα, καὶ στὸ κτύπημα μὲ τὸ ῥοπαλὶ ταράχθηκε, κλονίσθηκε, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφάνηκε πῶς θὰ ἔπευε νικημένος. Ἀμέσως ὅμως συνῆλθε καὶ ἐξορμήθηκε πάλιν στὸν ἀντίπαλό του, τὸν ἄρπαξε σὺν θηρῷ μὲ τὰς μαλὰς μπράτσας του καὶ τὸν σκίωσε ὡς γάλα.

Ὁ Πλουβιέ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναποδογίσῃ καὶ τὸν σῶμας πάλιν στὴ γῆ. Ἐπειὰ μὲ τὸ δεξιὸν ποῖδι ἐπάτησε τὸ Μαχὺ στὸν στήθος, ἐνῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καταπνέον τὸ κεφάλι του μὲ τὸ πελοριόσταλο.

Ὁ Μαχὺ ἔμεινε νεκρὸς στὴ στιγμὴν. Ὁ λαὸς ὅμως, ποῦ ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ σκοτωμένου, ἐκυριεύθη ἀπὸ φρενίαν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀγρίεψε, ἀλλὰ ὁ ἀρχιδικαστὴς τοὺς συγκρατοῦσε, λέγοντας ὅτι δὲν μποροῦν νὰ μὴν πληροῦν τοὺς νόμους τῆς πατρίδας των, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ σεβασθοῦν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας. Καὶ πράγματι, ἀφοῦ ἐκλήσαν τὸν νεκρὸν, ἐπῆραν τὸ κορμί του καὶ τὸν σῶμας μὲ τὸν νόμον τὸν κρέμασαν στὴν ἀγχὴν πελάτας.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

—Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία εὐκαιρία ποῦ σοῦ δίδεται, Στόρν. Ἐὰν ἀποτύχῃς πάλιν... Ὁ Μόρεκαμπ σήκωσε τοὺς ὤμους του, κι' αὐτὸ τὸ κίνημα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάμῃ τὸν Στόρν νὰ καταλάβῃ τὴν συνέχεια τῆς φράσεως δηλαδὴ, ὅτι θὰ ἔπαινε πλέον νὰ ἀποτελῇ μέλος τῆς Νιστικῆς Ὑπηρεσίας πληροφοριῶν, τοῦ Μόρεκαμπ.

—Δὲν θ' ἀποτύχω, εἶπε μὲ πείσμα. —Καταλαμβάνεις θεβαίως, ὅτι αὐτὴ ἡ εὐκαιρία σοῦ δίδεται μόνον χάρις εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῆς κόρης τοῦ κ. Χιου Μπούδεκ, τῆς Μίσε Τζόνς.

—Τὸ ἔξυφρον, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θ' ἀποτύχω.

—Σεῦρεῖς ὅλας τὰς λεπτομερείας αὐτῆς τῆς ὑπόθεσεως; Πῶς γίνονται μυστηριωδῶς καὶ ἐκ διαλλεμάτων ἡ μυστικὴ ἀνάλυσις καὶ ἡ φορηλῆς, ποῦ ὁ σιρ Χ. Μπούδεκ ἀνακαλύπτει ὕστερα ἀπὸ ἐργασίαν πολλῶν μηνῶν;

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ὅμως πολὺ λίγο ἐνδιαφέρετο ὁ Στόρν γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς εὐκαιρίας. Ἡ σκέψις του πετοῦσε ἄλλου. «Ἀν ἐπετύγχανε ν' ἀνακαλύψῃ κατὰ τότε θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Λιου Μπούδεκ τὴν κόρη του, τὴν Τζόνς ποῦ τὴν ἀγαποῦσε τόσο καὶ ποῦ ἀρνείτο νὰ τοῦ τὴν δώσῃ. Τὰ λόγια τοῦ πατέρα τῆς ποῦ τοῦ εἶχε ἐπαναλάβῃ ἡ ἴδια ἡ Τζόνς ἀντηχοῦσαν σ' αὐτὴν καὶ τοῦ ἐδίδαν ἐλπίδες.

«Νομίζεις, ἔλεγε στὴν κόρη του, ὅτι κοπί-σας ὅλην μου τὴν ζωὴν νὰ μαζέψω μιὰ τε-ρουσία γιὰ νὰ τὴν δώσω σ' αὐτὸν νὰ τὴν τραγανήσῃ; Δὲν λέγω ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰς σπουδὰς, ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμιά προκοπή. Ἄν κατώρθωνε νὰ κάμῃ τοῦλάχιστον κατὰ ὡς μυστικὸς ἀστυνόμος, ἔ τότε ἴσως δὲν θὰ ἔλεγα ὅχι».

Ἡ πρῶτος ἀνακαλύψεως ποῦ ἔκαμε ὁ Στόρν τοῦ ἐδωσαν καὶ ἐλπίδες.

Ἀνακάλυψε ὅτι ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Μπούδεκ, Τζῶν Σίρλεϊ, ποῦ ἐφαίνετο ἄνθρωπος ἐντιμότατος, σοβαρὸς καὶ στὸν ὁποῖον ὁ κύριος του εἶχε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἦταν μελετώνων μὲ μιὰ ἐμορφὴ καὶ νέα γυναίκα, ποῦ ἐφαίνετο ξένη καὶ ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ζένη». Συναντῶνταν ἀρχετὰ συχνὰ σ' ἕνα μικρὸ Ἱταλικὸ ρεστο-ραν στὸ Σόχο καὶ κάποτε κάποτε, τῆς ἐδί-δαν ἀπὸ κανένα γραμματέα.

Ὁ Στόρν τότε ἔβαλε ὅλην του τὴν προσπάθειαν γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν Ζένη. Σίχναξε τακτικὰ στὸ ρεστοράν, τῆς ἔριχνε φλογεράς ματιές, τῆς ἐστειλε συντηρικὰ γραμματέα μὲ τὸ γκαρσόνι καὶ τῆς παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς κερ-σῇ ἕνα κρασί.

Καὶ μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους ἡ ὥραία ἐπέ-σθη! Ἀπὸ τότε ὁ Στόρν ἔβαλε ὅλας τὰς δυνάμεις του γιὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα μέσα ἐφαίνετο ὅτι τὸν εἶχε ἐρωτευ-θῇ. Ποῖς ὅμως δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Στόρν ὅτι σ' αὐτὸ τοῖς διὰ τὴν ἀνέκδοτον, ἐκείνη μπορούσε νὰ μάθῃ πολλὰ περισσότερα γι' αὐτόν, παρ' ὅσα ἔξυφρε αὐτὸς γιὰ ἐκείνην.

Μετὰ μερικῆς βραδιῆς ὁ Στόρν πῆγε στὸ μικρὸ ρεστοράν γιὰ νὰ δευνήσῃ, καὶ ἀργό-τερα τὸ βράδυ θὰ συναντοῦσε τὴν ὥραια Ζένη στίτη τῆς. Τὴν εἶχε προσκαλέσει νὰ φάν μαζὺ ἀλλὰ ἐκείνη ἀνέβηκε λέγοντας ὅτι εἶχε ἕνα προηγούμενον ἀγκαλεσθῆναι.

—Θὰ σὲ περιμένω ὅμως σπῆτι τὸ βράδυ... ἐνῶ θὰ φύγω εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητό, πρό-σεξ ἂν ἀργήσῃς.

Καὶ μέσα του ἔλεγε ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ζένη θὰ συναντῶνταν μὲ τὸν Σίρλεϊ.

Καὶ σ' αὐτὸ δὲν ἀπάτηθηκε. Ἀπὸ τὴν γω-νία ποῦ καθόνταν, εἶδε τὸν Σίρλεϊ νάρχεται κι' ὅλη τὴν σοβαρότητά του σ' αὐτὸ τὸ ὑπο-

ποτὸ κέντρο. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἔφθασε καὶ ἡ Ζένη καὶ παρήγγειλαν τὸ δείπνο τους.

Ἡ ὥρες περνοῦσαν ἀργὰ γιὰ τὸν Στόρν ποῦ περιέμενε καὶ παρακολουθοῦσε. Τέλος εἶ-δε τὸν Σίρλεϊ νὰ τῆς δίδῃ ἕνα φάκελλο. Ἐ-κείνη τὸν πῆρε ἔξω μὲ μιὰ ματιὰ στὴν ἐπι-γραφή καὶ τὸν ἔβαλε στὸν σάκκο τῆς. Λίγα λεπτὰ ἀργότερον, ἔφθανε γιὰ νὰ πάῃ στὸ ραντεβού τῆς μὲ τὸν Στόρν.

Ὁ Στόρν σιμώθηκε μὲ τὴν σειρὰ του, πλῆ-ρωσε τὸν λογαριασμὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἀ-κολουθῇ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Μετὰ μισή ὥρα κτυποῦσε τὸ κορυθῆν τῆς πόρτας τῆς, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ θρόμβηκε σκλαβωμένος μέσα

Βρέθηκε σκλαβωμένος μέσα σὲ δυὸ μπράτσα ποῦ τυλιγόταν στὸ λαι-μὸ του.

σὲ δυὸ μπράτσα ποῦ τυλιγόταν στὸ λαιμὸ του καὶ δυὸ κόκκινα χεῖλη ζητοῦσαν τὰ δι-κά του.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ μάτια του ἐ-ψαχναν γύρω του κάθε γωνία ὡς ποῦ τέλος ἀνεκάλυψε πάνω σ' ἕνα τραπέζι ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσε—τὸν σάκκο τῆς.

Ἀραγε τὸ γράμμα ἦταν ἀκόμη μέσα;

Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἐρριψε μιὰ ματιὰ γύρω του. Τὸ κόλλο νὰ εἶδῃ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ; Μ' ἕνα ἀδέξιο κίνημα δῖθεν ἐσπο-ρῆσε τὸ τραπέζι, ὅλα τὰ ἀντικείμενα σκορπί-σθηκαν χάμα καὶ ὁ σάκος ἐκείνο κατὰ ὡ-νομάς. Τὰ μάτια του ἐλαμψαν ἀπὸ χαρὰ ὅταν εἶδε ἀνάμεσα στὲς πούδες καὶ τὰ κρα-γιόνια τὸν τετραγώνον φάκελλο. Ἐπῆνοι ἦ-ταν καθαρογραμμένη ἡ διεθυσμένης τῆς.

—Δεσποινίδα Ζένη, 12 Νισύμπαν Στρίτ Τσελσιν.

—Τί ἀπρόσεκτος ποῦ εἶμαι...συγγνώμην Ζένη.

Κι, ἔσκυψε μὲ προθυμία νὰ τὰ μαζέψῃ. Σὲ πέντε λεπτὰ ὅλα ἦσαν ἐν τάξει στὴν θέσιν τους καὶ τὸ γράμμα...στὴν τσέπη του.

Κάθισε ἀκόμη λίγη ὥρα καὶ ὕστερα ἤρθε μιὰ πρόφασις γιὰ νὰ φύγῃ. Αἰσθανόταν ὅτι δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῇ παρὰ πάνω στὰ προσωπικὰ μάτια τῆς Ζένης.

Μόλις ἔφθασε σπῆτι του κλείστηκε μέσα σ'

ἕνα δαμασκίνο ποῦ τὸ δόναζε «γραφεῖο του» καὶ μὲ τρεμάμενα χέρια ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὸν φάκελλο. Ποιὰ ἦταν ὅμως ἡ ἐκπληξίς του ὅταν ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα καρτόνι πάνω στὸ ὁποῖον ἦταν τυπωμένα μὲ χρυσὰ γράμ-ματα:

Εἰσιτήριο Χοροῦ Καλῶν Τεχνῶν 1931
Τιμὴ 2 λίρες

Ἐμεινε σὺν ἀπολιθομῶν γιὰ μερικὰ λε-πτὰ, ἔψαξε στὸν φάκελλο ἀλλὰ δὲν ἦρθε τί-ποτε.

Ῥωτε αὐτοῦ ἀπέβησαν ὅλες τὸ αἶ προσπα-θειας; Εἰς τὸ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν σύνδεσμον ἐ-νὸς σοβαροῦ πανδερμένου ἀνθρώπου.

Ἡ κάρτα ἦταν πετυμένη ἐπάνω στὸ τρα-πέζι, κι' ὅσο τὴν κύτταξε μιὰ ἰδέα ἄρχισε νὰ γενιέται στὸ μυαλὸ του. Θυμήθηκε μιὰ φωτογραφία ποῦ εἶχε δὴ κάπου ἴσως σὲ καμ-μιὰ ἐφημερίδα.

Ἐτρεξε σ' ἕνα συρτάρι κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα σὲ παλαιὰ περιοδικὰ, στὸ τέλος ἀνακάλυψε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσε. Ἦταν μιὰ φωτογραφία ἐνὸς γκρουπ μετρημεσίμων τραβηγμένη μὲ μαγνήσιον ἀπὸ κάτω ἔγραφε.

«Ἀπὸ τὸν χορὸ τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ 1931. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁρατότερα κοστούμια ποῦ ἐθεάθησαν στὸν χθεσινὸ χορό...»

Ῥωτε ὁ χορὸς εἶχε γίνῃ πρὸ 8 ἡμερῶν καὶ ὁ Σίρλεϊ τῆς ἐδί-δαν παλαιὰ εἰσιτήρια. Ἀρχί-σε νὰ παίρνῃ θάρρος καὶ νὰ συγκεντρώῃ τὲς σκέψεις του.

Αὐτὸ τὸ εἰσιτήριο θὰ τὸ ἄφηναν νὰ πέσῃ ἐπίτηδες στὰ χέρια του γιὰ νὰ διαλύσουν τῆς ὑποψίες του, καὶ νὰ στρέψῃ ἄλλου τὰς ἐ-ρεῦνας του. Ἀλλὰ ἐκεῖνος αἰσθάνετο ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦταν τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου, καὶ ἔ-πρεπε σῶσαι καὶ καλὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἐκεῖ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ χρυσὰ γράμματα θὰ ἦταν κορυμμένη καμμιὰ συνταγή.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ μεταχειρίζεται ὅλα τὰ χημικὰ μέσα ποῦ ἔξυφρε γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ γράμμα ποῦ ἀποστελέτο ἀλλὰ δὲν ἐπιτύχωνε τίποτε. Εἶχε ἀπελπισθῇ ὅταν μιὰ ἰδέα φάτισε τὸ μυαλὸν του. Πῆρε τὸ καρ-τόνι καὶ τὸ ἔβαλε μπρὸς τὴν ηλεκτρικὴν θερ-μότητα τοῦ μπρὸς στὰ κοκκινισμένα σύρμα-τα. Κι' αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν ἀπογοητεύθηκε. Σιγὰ σιγὰ ἄρχισαν νὰ διαγράφονται μερικὰ γράμματα ὕστερα λέξεις καὶ σὲ λίγο εἶχε μισοστὰ τοῦ ἐκπληρῆσῃ τὴν φορηλὴν μίαν ἐ-ας χρυσῆς βαφῆς ποῦ εἶχε ἀνακαλύψῃ τε-λευταίως ὁ Χιου Μπούδεκ.

Εἶχε ἀνακαλύψῃ τοὺς δρόμους καὶ τὸ μυσ-τικὸ τῆς μυστηριώδους αὐτῆς κλητῆς!

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ζητοῦσε τὸν κ. Μπού-δεκ: στὸ τηλεφώνον.

Ἐκάμα μερικὰς ἐνδιαφερόσας ἀνακαλύ-ψεις ἀπὸψε.... Ναί, ναί, ἔχω ὅσα κατὰ ἐπο-δεξίαι στὰ χέρια μου γιὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω τοὺς κλέπτας. Σχεματίζω... Σὰς ἐνθαρρύνω πα-λύ....Τώρα μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴν Μίσε Τζόνς;

—Πέστε τῆς ὅσα θέλετε, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Σιρ Χιου.

Κι' ἐνῶ περιέμενε στὸ τηλεφώνον, ὁ Στόρν ἀναλογίζετο τὸ χαμόγελο τῆς Ζένης ὅταν τὸν ἀποχαρτοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε θὰ ἐπιστρέ-ψῃ γρήγορα. ἴσως αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ γελοῖσε μὲ τὴν ἐπιπαινώδα τῆς καὶ θ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΔΑΝ

Αι προσπάθειαι τῶν Ἀμερικανῶν γιὰ νὰ κλέψουν τὰ Παρισινὰ μοντέλλα.—Τί μέσα μηχανεύονται οἱ κατάσκοποι γιὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ἄδυτα τῶν Παρισινῶν οἰκῶν.—Κατάσκοποι ποὺ κρέμονται στῆς γκαρντερόμπες, παριστάνουν τῆς κοῦκλες καὶ...τὰ σκυλλιά.—Φωτογραφικὲς μηχανεὲς μέσα σὲ δαχτυλίδια. Πῶς ἀπαντοῦν οἱ Παρισινοὶ ράπται.

Ἡ παρισινὴ μόδα διεξάγει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἕναν λυσσαλέον πόλεμον, ὡς ἑξαιρετικῆς φύσεως. Παλαίει ἀπεγνωσμένως εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς κατασκοπείας.

Μάλιστα ! οἱ ἐχθροὶ εἶνε πολλοί, καὶ ἰδίως οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν πρὸ τῆς ἐπίσημου παρουσιάσεως καθὲς νέας κρεασιδὸν νὰ τὴν ἔχουν πρῶτον αὐτοὶ καὶ νὰ τὴν ἀναγγεῖλουν ὡς ἰδικῆς τῶν ἐμπνεύσεως μόδων.

Ὡς εἶνε γνωστὸν, ἡ ἐφεύρεσις τῶν νέων μοντέλλων τηρεῖται ἀπολύτως μυστικῇ ἀπὸ

Μία κατάσκοπος εἶχε κρεμασθῇ μετὰ τῶν ἐνδυμάτων τῆς γκαρντερόμπας, διὰ νὰ ἐκτελῇ τὸ ἔργον τῆς χωρὶς νὰ τὴν ὑποπτευθοῦν.

τοὺς μεγάλους οἰκοὺς τῆς μόδας τῶν Παρισίων καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς πρὸ τῆς ἐπίσημου ἀναγγελίας καὶ ἐπιδείξεως τῶν ἐπικρατεῖ πυρετώδους ἀνυπομονησίας. Σὲ κανένα ἔξενό μᾶτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν καταστημάτων, ἔνθα ζηλοτύπως φυλάσσονται τὰ μοντέλλα τῆς τελευταίας μόδας.

Ὁ ἄγριος συναγωνισμὸς ζητεῖ νὰ ἐπωφεληθῇ τὸ ἐλάχιστον διάστημα μιᾶς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ προσοχὴ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ καταστήματος τῆς μόδας ἔνε ἑστραμμένη ἄλλου, διὰ νὰ πᾶρῃ ἀντίγραφα καὶ φωτογραφίας τῶν μοντέλλων.

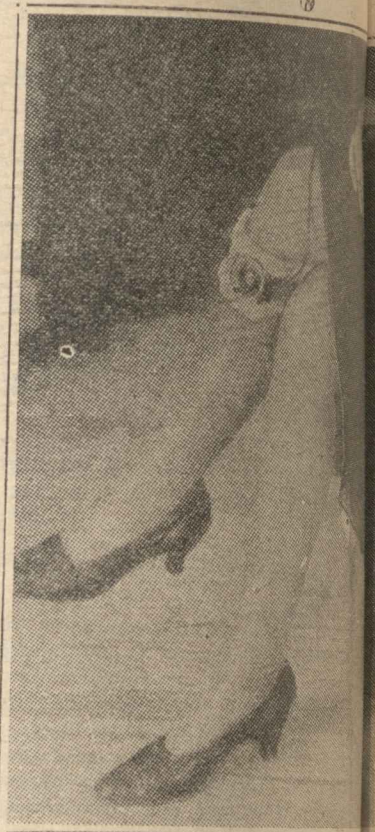
Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἔχει παρουσιασθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ ἡ κατασκοπεία τῆς μόδας, ἡ ὁποία δὲ οἱ ὁποῖοι τὴν διεξάγουν, ἐνεργοῦν ἢ λόγῳ ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος, ἢ λόγῳ τῆς διασκέδασις ποὺ δίδει ὁ ἀγὼν αὐτός. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ δράσις τῶν κατασκοπῶν τῆς μόδας, μάλιστα τῶν γυναικῶν, ἀνεπτύχθη μὲ τὸσον θάρρος μὲ τὸσον εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα, ὥστε οἱ δημιουργοὶ τῆς μόδας ἠναγκάσθησαν νὰ καταρτίσουν καὶ ὁργανώσουν ἕνα πραγματικὸν στρατιωτικὸν σῶμα πρὸς ὑπεράσπισίν των.

Οἱ ἀγῶνες τῆς ἀντικατασκοπείας προσδύουν, ἀκόμη δὲ ἔχει συσταθῇ ὁλόκληρον μουσεῖον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰ ὄργανα καὶ τὰ ἀντικείμενα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ κατάσκοποι προσεπάρθον νὰ σχεδιάσουν ἢ φωτογραφίσουν τὰ τελευταῖα μοντέλλα. Τὸ μουσεῖον αὐτὸ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὰ ἐγκληματικὰ μουσεῖα, ποὺ ἔχουν ἰδρύσει αἱ ἀστυνομίαι, καὶ μέσα ἐκεῖ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα αὐτά, τελευταίας τεχνικῆς προόδου, φαίνονται σὰν μεσαιωνικὰ ἐργαλεῖα.

Ὑπάρχουν εἰς τὸ μουσεῖον αὐτὸ γυναίκες καὶ ἄνδρες, ποὺ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν κρέμονται μακριὰ κλωσται, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε προσδεδεμένοι μικροσκοπικαὶ φωτογρα-

Ἐνα ἄλλο σύνηθες μέσον κατασκαπείας. Μεταξὺ τῶν κοικλῶν ἐστὶν ἡ ζωντανὴ κοῦκλα, διὰ νὰ ἴδῃ τὰ σχέδια τῶν τελευταίων φορεμάτων τοῦ καταστήματος.

Μία κατάσκοπος τῆς Μόδας, ἡ ὁποία μικροσκοπικὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν προσδετέται τῆς, καὶ ἐνθ' ὡς κάθηται, ἀποσπᾷ τῆς ἄνωθεν τῶν γονάτων καὶ ταρσιφίας τῶν τελευταίων μοντέλλων.

φικαὶ μηχαναί, μολυβδόβδονδρα, σημειωματάρια ψαλίδια. Ἐπίσης εἰς τὸ μουσεῖον αὐτὸ ὑπάρχουν φιδῶναι, δηλαδὴ χάριτες ἐμποτισμένοι εἰς χημικὸν ὕγρον, τὸ ὁποῖον καθίστα ἀόρατα τὰ ἐπ' αὐτοῦ χαρασσόμενα σκίτσα τῶν μοντέλλων.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κατάσκοποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἶνε ἀνεξάντλητοι εἰς ἐπινοήσιν μεθόδων πρὸς ἀπόσπασιν τῶν μυστικῶν τῆς παρισινῆς μόδας.

Ἐνας ἐφευρετικὸς Ἀμερικανὸς ἐνεδύθη μὲ τὴν στολὴν ποὺ φέρουν οἱ καθαρισταὶ τῶν λαμπῶν τοῦ φωταερίου, ἀνῆλθεν εἰς τὸν στυλὸν μιᾶς ἐξ αὐτῶν, ποὺ εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ παραθύρου ἐνὸς καταστήματος μόδας, κειμένον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα μιᾶς οἰκοδομῆς, καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν ἐκείνην, τὴν ἐντελῶς δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον, ἐφωτογράφησε τὰ μανικὲν ποὺ ἔφεραν τὰ φορέματα τῆς τελευταίας μόδας. Τὸν ἐπρόσεξεν ἕνας δεκαετής μικρὸς, ὁ ὁποῖος εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸν συνέλαβε.

Ἐνας παρισινὸς ράπτης, δημιουργὸς τῆς μόδας, φυλάσσει τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῶν φορεμάτων εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς οἰκίας του, τὰ ὁποῖα ἔχει διαρρυθμίσει κατὰ τὰ σχέδια τῶν θησαυροφυλακείων τῶν Τραπεζῶν. Γόσον μεγάλος εἶνε ὁ φόβος ἀπὸ τοὺς κατασκοπούς !

Μία κατάσκοπος ἐνὸς καταστήματος μόδας τοῦ Σικάγου ἀνεκαλύφθη νὰ ἴσταται μετὰ τῶν κοικλῶν ἐνὸς παρισινοῦ ραφείου, γιὰ νὰ ἴδῃ τὰ σχέδια τῶν νέων μοντέλλων, ποὺ κρατοῦνται αὐστηρῶς μυστικά.

Ἐπίσης ὁ σύζυγος μιᾶς περιφημοῦ Ἀμερικανίδος μολίστρας παρουσιάσθη εἰς τὸ ἀτελιὲ ἐνὸς παρισινοῦ ραφείου μὲ τὴν στολὴν ὑπηρετοῦ ξενοδοχείου, διὰ νὰ ζητήσῃ δῆθεν

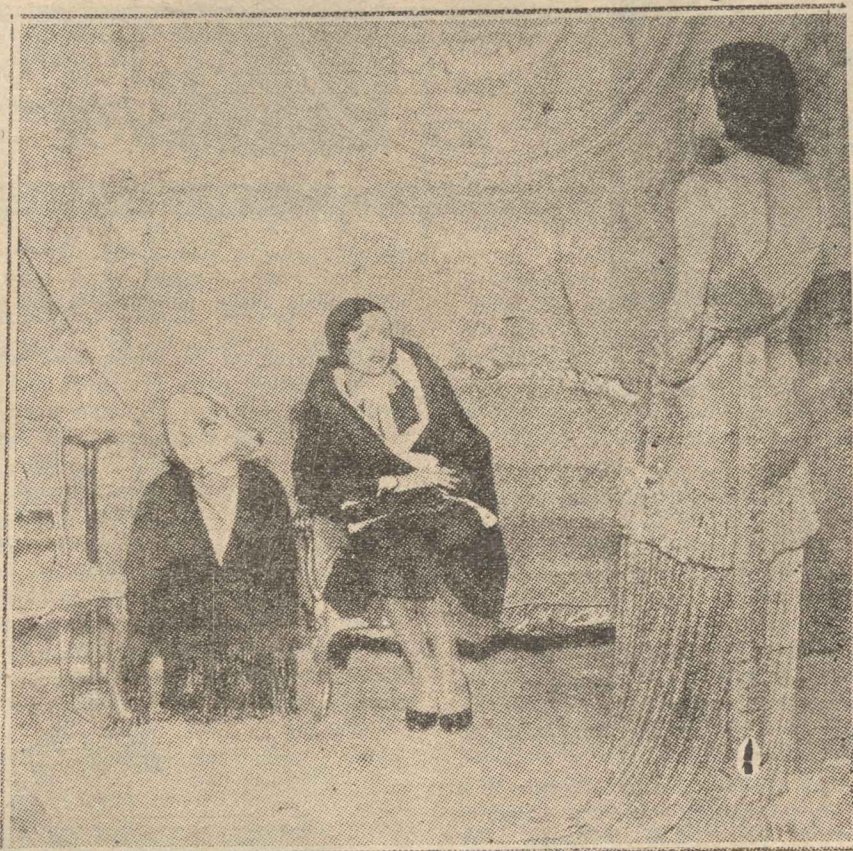
μίαν πληροφορίαν, ἐνθ' ὡς πραγματικῶς εἶχε τὸν σκοπὸν νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ ἴδῃ τὰ σχέδια τῆς τελευταίας μόδας.

Ἀλλὰ εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς τολμῆς καὶ τῆς ἀναιδέειας ἔφθασε μία Ἀμερικανὴς κατάσκοπος, ἡ ὁποία ἐφόρεσεν εἰς τὸ πρόσωπόν της μίαν μάσκαν ὀγκύχους σκύλου καὶ βαδίζουσα μὲ τὰ τέσσερα, ἀνῆλθεν ἐντὸς ἀτελιᾶ παρισινοῦ ραφείου.

Οἱ πιδ ἄκακοι, γὰρ τὰ φαινόμενα, ἐπισκέπται τῶν παρισινῶν οἰκῶν μόδας ἔποκα λῦπτονται ὡς κατάσκοποι, οἱ ὁποῖοι φέρουν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα των μικροσκοπικὰς φωτογραφικὰς μηχανάς, ὅπως ὡς ὁρολόγια χειρὸς ἢ ὡς πόρπας καλτσοδέτας, καὶ ἐνθ' ὡς κάθηται, φωτογραφίζουν τὰ μοντέλλα.

Ἐπενόησαν ὁμοῦ οἱ παρισινοὶ διαρρυθνῆσαι τὸν καταστήματόν της μόδας μίαν ἀπλουστάτην μέθοδον, διὰ νὰ ἀνακαλύπτουν τοὺς ἐξεργασμένους τῶν καταστημάτων τῶν κατασκοπούς, τοὺς φέροντας μετ' ἑαυτῶν φωτογραφίας τῶν τελευταίων μοντέλλων ἢ σχέδια. Ὅλους τοὺς πελάτας τοὺς φωτογραφίζουν μετ' ἀκρίβειαν φαίνοντες καθ' ἡν στιγμὴν ἐγκαταλείπουν τὸ κατάστημα καὶ ἡ διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν φωτογραφίσεις ἀποκαλύπτει ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ εὐρίσκονται κρυμμένα ἐντὸς τῶν θυλακίων τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐὰν μετὰ τὴν εὐρίσκειται φωτογραφία καὶ πλάκες τῶν τελευταίων μοντέλλων, τότε εἰδοποιεῖται ὁ πρῶτος τυχὸν ἀστυφίλας καὶ μετ' αὐτοῦ πειστήριον αὐτὸ συλλαμβάνεται ὁ ἐξένοος κατάσκοπος. Διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ ἐλπίζεται ὅτι οἱ κατάσκοποι τῆς μόδας θὰ καταστοῦν ἀκίνητοι.

Ὁ ἀγὼν μετὰ τῶν δημιουργῶν τῆς μόδας καὶ ἐκείνων ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀποσπᾶσιν τὰ μυστικά των εἶνε ὅξυς καὶ τὰ ἐκαστέρωθεν χρησιμοποιούμενα μέσα, ἀφ' ἑνὸς παρὰ τὸν ὑπερασπιστὴν τὴν ἰδιοκτησίαν των καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅσον ἐπιζητοῦν νὰ γίνωνται νύκτες αὐτῆς διὰ δόλου, εἶνε πολλὰ καὶ ποικίλλα. Ἰσως ἢ διὰ τῶν ἀκτίνων φωτογραφίσεως νὰ εἶνε λιγυτελής, καὶ μετὰ τὰ ἀποτελέσματα ὑπερασπίσεως, ὅλλ' ἡ διάγκεια αὐτῶν δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι

Ἀμερικανὴς κατάσκοπος εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀτελιὲ καταστήματος Μόδας βαδίζουσα μὲ τὰ τέσσερα καὶ φέρουσα εἰς τὸ πρόσωπόν της μάσκαν κεφαλῆς σκύλου.

πολυχρόνιος, διότι πάντως ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνταγωνιστῶν, ὅπως ἀποσπᾶσιν παρὰ τῶν δημιουργῶν τῆς τελευταίας μόδας τὰ μυστικά των εἶνε τὸσον ἰσχυρά, ὥστε νὰ τοὺς ἐμ

Ὁ σύζυγος μιᾶς Ἀμερικανίδος μολίστρας εἰσέρχεται ὡς ὑπηρετῆς εἰς ἕνα κατάστημα Μόδας, διὰ νὰ κατοπτεύσῃ.

πνὴν τὴν ἐξεύρεσιν νέων τρόπων ὅπως ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των.

Ὁ πόλεμος λοιπὸν μετὰ τῶν εἶνε σκληρὸς, πόλεμος πραγματικὸς ποὺ καθὼς φαίνεται δὲν θὰ λήξῃ ποτέ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

Ο ΣΠΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

πλατεία ανάμεσα τζάκια του τύπου μας...
—Τί ακούω; "Αρχισες να τ'α νοσταλγής;
τόν διέκοψε εκείνη κυττάζοντάς τον στα μάτια...
—Καθόλου, και τ'ο ξέρεις πολύ καλά αυτό. Μα σ'ο δέν είσαι γεννημένη για τ'ην άνιαρή αυτή εργασία του γραφείου. Είσαι πλάσμενη να διατάξεις και όχι να υπακούγης. "Όπως και εγώ άλλωστε. "Ακουσε με μία στιγμή, γλυκό μου παιδάκι, δέχτηκα προδόλγιο στο γκαράζ μία επίσκεψη ποδ'μ'ετάρραζε. "Ο νεαρός Πενού ήρθε σταλμένος από τ'η μητέρα μου. Είπε προθυμιά να συμφιλωθούμε, και έτοιμη να σου άνοιξη τ'ην άγκαλιά της. Μάς περιμένει να φάμε μαζί τ'ην γαλοπούλα τών Χριστουγεννίων.

—Ε, λοιπόν! άς πάμε! φώναξε ή νεαρή γυναικα κυτώντας τ'η χέρια.
—Νοιώσε με καλά, χρυσό μου, επανέλαβε εκείνος, αυτό θάνα για πάντα. "Εγώ θ'ά-

Η Φερνάντα ήταν πολύ δημοφής και χαριτωμένη.

ναλάβω τ'ην γενική διεύθυνση του άγροκτηματος, εσθ'ό άσοληθής με τ'ην πτηνολογία και με τ'ην κοιλία ή μαμά ύπολογίζει σε σένα.

—Μά εγώ δέν ξέρω να κάνω τίποτε απ'αυτά, μία παριζιάνα δέν ξέρει βέβαια, να παίξη τ'ο ρόλο μίας χωριατοπούλας!

—Και όμως! "Εσθ, θά τ'ον παίξεις: θάνα πολύ διασκεδαστικό... "Αλλωστε όταν λέγω για πάντα, δέν θέλω να πώ, παρ'ά μόνά να δοκιμάσω, θέλεις; "Εξη μήνες, ένα χρόνο; Είπε ωραίο μέρος τ'ο χωριό μου! Τό σπίτι βρίσκεται στή πλαγιά του γηλόφου και άπενόζει τ'ον ήλιο τ'ης "Ισπανίας με τ'α δώδεκα παράθυρά του: στήν κοιλάδα τ'ης "Αντούρ...

—Ξέρω, ξέρω, μουρμούρισε εκείνη με ύφος ρεμβώδες. Θαρρείς πώς δέν έχω φανταστή ποτέ τ'ο χωριό σου; "Όταν κυττάζω τ'α μάτια σου, τ'ην πραιογυάλαξη διαφάνειά τους, μου φαίνεται πώς καθρεφτίζομαι μέσα στα παιδικά σου χρώνα. Είμαι βεβαία, πώς έχουνη τ'ο ίδιο χρώμα τών νερών τ'ης "Αντούρ.

—Ξέρω, ξέρω, μουρμούρισε εκείνη με ύφος ρεμβώδη. Θαρρείς πώς δέν έχω φανταστή ποτέ τ'ο χωριό σου; "Όταν κυττάζω τ'α μάτια σου, τ'ην πραιογυάλαξη διαφάνειά τους, μου φαίνεται πώς καθρεφτίζομαι μέσα στα παιδικά σου χρώνα. Είμαι βεβαία πώς έχουνη τ'ο ίδιο χρώμα τών νερών τ'ης "Αντούρ...

—Ετρεξε στο λιάνο της, και τ' ανάλαφρα

δάχτυλά της ξυπνήσανε μία παλιά ρομάντζα:

"Ο! φευγαλέα κύματα τ'ης "Αντούρ, Σεις ποδ' περνάτε παραπονεμένα χωρίς να (γυρίζετε πίσω...)

Σαφνικά όλα ξυπνήσανε, όλα δημιουργήθηκαν εντός τους: ο δρόμος τ'ης Μπαγιόν τ'ης Καμπό, τ'α Πυρηναία μέσα σ'ης πυρφοχρυσες αντίφωγγιές τους, τ'ο πνευμάσιο, τ'ο άσημένιο χρώμα τών λιμνών, τ'α κοντινά έρώματα τού "Οκεανού...

—Σύμφωνοι, "Αμεδιέ, είπεν εκείνη, με τ'α μάτια γεμάτα όνειρα, θά σε ακολουθώσω! "Αλλά δέν νομίζεις πώς θά τ'ο μετανοιώσωμε; Θάθελα να μπορούσα ναπέραμ'ζί μου τ'ο μικρό αυτό σπίτι όπου άγαπήθηκα τόσο, κάτω από τ'ες στέγες τού Παριού...Ποιός ξέρει, μπορεί να μ'άναψω, λιγώτερο εκεί κάτω!

—Μικρή, τρελλή! είπεν εκείνος σφαίζοντας τ'α ώραία της μάτια με τ'α θοπεντικά χείλη του.

«"Αμεδιέ, φεύγω. "Αμεδιέ, δέν μπορώ πιά. Παραχωρώ τ'ην θέσι μου. Σου ύποσέθηκα ένα χρόνο δοκιμασίας" έκόπησε τ'ημια τ'ον λόγον μου. "Ο χρόνος συνεπληρώθη, ξαναγυρίζω στο Παρίσι.

«Δέν θά καταλάβης ασφαλώς τ'ους λόγους μου. "Όστόσο, ήσυχασε, φεύγω μόνη, κανένας έραστής δέν θά μ' ακολουθήσει. "Αφίνω εδω, στα βάθη τών άγρών σου, σ'ης όθες τ'ης λίμνης σου, σ'ίς άρροπισιές σου ένα φάντασμα ποδ' άγαπητό, τ'ο φάντασμα τ'ης χαμένης μου άγάπης.

«"Αμεδιέ, ο γάμος μας ήταν ένα φοβερό λάθος. Ναί, παρ'όλη τ'ην τρέλλα πώς έννοσε παρ'όλη τ'ην άγάπη ποδ' αισθανθήκαμε τ'ο πρώτο καιρό, παρ'όλα τ'α όνειρα ποδ' μ'είχαν θαναταίσει, και μ'όλη τ'ην έντιμότητα ποδ' είχαμε ο ένας για τ'ον άλλον. Οι γονείς μας είχαν δίκαιο. Οι γέροι είχαν δίκαιο να φωνάζουν έναντίον τ'ης ένδοξης ένης άγρότου, και μίας Παριζιάνας. "Εγώ ένόμισα πώς είχα άγαπήσει ένα νέο από οικογένεια, ποδ' είχε διακόψει θιάσιος με τ'ο περιβάλλον του, ένα νέο έβουγενισμένο από τ'α σχολεία ποδ' φαινότανε ν'άγαπή τ'ην τέχνη, τ'ην φιλολογία, τ'ην μουσική—έπιφανειακό βερνίκι ποδ' φεύγει με τ'ο πρώτο τράνταγμα—και άρνιόμουνε με πείσμα να δώ μέσα στο άπατηλό καθρέφτη τ'ης άγάπης, άλλο δρμα από τ'ο ίδιο μου τ'ο όνειρο.

«Μά τ'ο όνειρο κατεστράφη, ο καθρέφτης έσπασε.

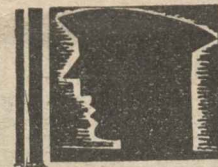
«Χωρίς άλλο και σ'ο θά αισθανθήσε κατ'παρόμοιο. Θά παρετήρησε και σ'ο με πρώτο τ'ο φτωχό μικρό παραματάκι ποδ' ήμουνα, μία Παριζιάνα άσημαντή, ένα μαθημένο πουλάκι, ποδ' μόνάχα τ'α φτερά του σε είχαν προσελκύσει...

«"Αμα άντικρύσαμε τ'ην γυνή άλήθεια τών δυό μας φύσεων, θρεθήκαμε ξένοι ο ένας πρδς τ'ον άλλον, σχεδόν έχθροι, συγκρούσεις χαρακτήρων, άνταγωνισμός τ'ης γνώσεως: μεταξύ μας ύπάρχει μία φρικτή άπόστασις.

«"Από μέρα σε μέρα τ'ο ζούσα αυτό τ'ο δράμα τ'ης ζωής μου. "Εβλεπα τ'ην γυνή σου ποδ' παραμορφωνότανε, τ'η μορφή σου ποδ' αλλοιωνότανε.

«Τ'ο ρόδινο νεανικό σου χρώμα, ή λεπτή και άσπρη επιδερμίδα σου υπεχώρησαν γρήγορα σ'όν ήλιο τών άγρών. Μέσα σ'η μ'ητη σου μέσα στα αυτιά σου φύτρωνε ένα

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕΝ Ο Κ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

Η διδασκαλία του "Αγγλου άστυνομικού επιθεωρητού πρδς τ'ους "Ελληνες άστυνομικούς. — Πώς συλλαμβάνονται οι λωποδυταί.—"Όπου θίγεται τ'ο ρωμείο φιλότιμο.—Μία σκληρά έκδικήσις εις βάρος τού έγωιστού "Αγγλου.

Δέν πρέπει ποτέ κανείς να υπερχαυέται για τ'ον έαυτό του και να κάνει τ'ο δάσκαλο σ'ους άλλους, προ παντός δε σ'ους "Ελληνες, οι όποιοι διακρίνονται για τ'ο φιλότιμο, ποδ' δέν έννοούν να τ'ους τ'ο θίξη κανείς, και μάλιστα ξένος. "Αλλοίως μπορεί να πάθη ό,τι και ο ήρωας τ'ης κατωτέρω ιστορίας, ή όποια έννε γνωστή εις τ'ους άστυνομικούς κύκλους.

Είπε αρκετοί εις αριθμόν οι μετακληθέντες κατά καιρούς "Αγγλοι και λοιποί ξένοι όργανατά του σώματος τ'ης "Αστυνομίας Πόλεων. "Ενας από δλους είνα και ο κ. Ρ., εις τ'ον όποιον άντιθέ ή επιθεωρήσις των ειδικών άστυνομικών υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένης και τ'ης υπηρεσίας ασφαλείας.

Ο "Αγγλος αυτός εupaτρίδης, έχων πλήρη συναίσθησι τ'ης άποστολής του, δέν έχανε τ'ην ευκαιρία για να κρατά ή δλόκληρες ώρες τ'ους υπαλλήλους τ'ης "Ασφαλείας όρθιους, διδάσκων αυτούς πώς προλαμβάνονται αι λωποδυσίαι

σκληρό τρίχωμα άγριμού (βλέπεις πόσο ανόητη είναι!) τ'ο κορμί σου θάρανε, ή νιψεις σου πήραν τ'η πρωτόγονη θανατοσύνη τους. Η χαρκατηρικτική εντίδα τ'ης οικογενείας σου, εκείνη ή εγκρασία εντίδα αλάσσε σ'οι σ'οι τ'ο πρόσωπό σου με τ'ην χαριτική άσχημία τ'ης. "Εγινε ένας Ρουκέ από τ'ο κεφάλι ίσαμε τ'α πόδια. Ταύτοχρόνος έπαιρνε εκείνο τ'ο επιβλητικό παρουσιαστικό τ'ης γάτας σου, καθώς παρούσαζόσαν τ'ο κατόφλι σ'αν μία δρε. Τό γέλιο σου άντιχούσε δυνατά μέσα σ'ίς σουνοπλιγίες. "Αποκοιτίσε εκείνη τ'ην κλίση στα κάπως άνοιχτά χωρατά ποδ' μου δινανε πάντα νεύρα. "Αρχισες ν'άναπας τ'ο χρώμα και κάθε θετικό πράμα δέν σ'ένδιέφερε πιά καμμία πνευματική και ψυχική άνύψωση! έδειχνες καθαρά τ'ην περιφρόνησί σου για «κάθε όρασι» ποδ' ένδ' θεωρώ σ'αν κατ'ι σημαντικό και άπαραίτητο σ'ην ζωή μου. Τέλος δέν ξέρω, έχασες μου φαίνεται τ'ην φαντασία σου, και άρχισες να σκέπτεσαι ταπεινά...

«Σ'άπαχολούσε μόνάχα τ'ο κυνήγι, τ'ο ψάρεμα, τ'ο καπνιστό, τ'α πανηγύρια τών περιχώρων, τ'ο κορίτσια ποδ' δένουν τ'α στάχια! και δέν σου μιλούσα καθόλου για τ'ην πλουσία χωριατοπούλα ποδ' θάπρεπε να παντρευτ'η και ποδ' τ'ην συναντούσε. κάθε Κυριακή με μ'αδ' καπέλλο και κόκκινο φουστάνι, έπειτα από τ'ον έσπερινό!.....

«"Αντίο "Αμεδιέ, έμπα χωρίς καμμία τύψη σ'ην αλήθεια τ'ης ζωής σου. "Εγώ γυρίζω σ'η δική μου.

«Πιστενέ με, ότι σ'ίς όχθες τ'ης "Αντούρ σου, σ'ο διάστημα τών άπνυν νυχτών μου μόνενα φιλικά νοήματα, με φώναζε με μ'α πλατεία και τρυφερή χειρονομία! Ξαναγυρίζω σ'η στήν μου.

«Συμμενός τώρα, και τ'ους δυό σας π'άνω σ'ο γράμμα μου—τ'η μητέρα σου και σ'ένα, άπορούστας και άπελευθερωμένους, σ'ας άκούω να λέτε περιφρονητικά: «"Αχ, αυτές ή τρελλοπαριζιάνες!"

ΖΩΡΖ ΠΟΥΡΣΕΛ

"Όταν έζήτησε να έξοφληση τ'ον λογαριασμόν του, άντελήφθη ότι τ'ο πορτοφόλι του είχε κάμει φτερά.

τί έλεγε πολλά και έπανελάμβανε διαρκώς τ'α ίδια και τ'α ίδια, κρατών αυτούς όρθιους δλόκληρες ώρες, έξ άλλου δε είχαν τ'ην πεποίθησι ότι αι γνώμαί του δέν ήμπορούσαν να έχουνη τ'ην αλήτην σημασίαν και διά τ'ας "Αθήνας, με τ'ην μικράν των κίνησην, έν συγκρίσει με τ'ο Λονδίον. Ζητούσαν δέ τ'ην ευκαιρίαν να τ'ον πείσουν περί τούτου και να τ'ον έκδικηθού συνάμα. Δέν έβράδυνε να δοθή ή ευκαιρία αυτή.

"Ητο τών Θεοφανείων και, ως γνωστόν, τ'ον Πειραιά θά ένινετο ή συνηθής έορτή,προεβλέπετο δέ αρκετός συνωστισμός, λόγω τού καλού καιρού.

Πρδς τ'ης άνοχωρήσεως, διά τ'ας θέσεις των, οι άστυνομικοί τ'ης "Ασφαλείας έδέχθησαν τ'ην έπίσκεψιν τού κ. "Επιθεωρητού, όστις άφού επανέλαβε για μυριστήν φοράν τ'ας ατάς συστάσεις περί συνωστισμού και λωποδυτών, κατέληξεν εις τ'α έξης:

«"Εγώ, κύριοι, άναλαμβάνω, καίτοι ξένος, να συλλάβω δυό λωποδυτάς. Σεις, "Ελληνες, θά είμαι εύχαριστήμενος να συλλάβετε από ένα».

Αυτό δέν έπρεπε να γίνη άνεκτόν έκ μέρους τών "Ελλήνων άστυνομικών. "Ενας ξένος τ'ους πετούσε τ'ο γάντι τ'ης έπαγγελματικής ίκανότητος και έπρεπε να τ'ον διδάξουν.

Δυό λοιπόν από τ'ους άσους τ'ης "Α-

στυνομίας άπεφάσισαν να μετριάσουν τ'ην υπερχαυέσιαν τού επιθεωρητού των με τ'ον σκληρότερον τρόπον.

Η έορτή έτελείωσε χωρίς να γίνη καμμία κλοπή και συνεπώς χωρίς να συλληφθή και κανείς λωποδύτης, διότι ποιός λωποδύτης θά ήτο ήλιθιος να πέση σ'η φάκα, τ'ην όποιαν είχε προμαντεύσει, ότι έχουνη σ'ησί οι άστυνομικοί; Μετά τ'ο πέρας τ'ης έορτής, κατά προηγηθείσαν διαταγήν, άπαντες οι άστυνομικοί συνεκεντρώθησαν εις μίαν αίθουσαν τού Τμήματος, όπου άφού άνέφεραν ότι ούδέν συνέβη εις τ'ον επιθεωρητήν, έδέχθησαν τ'ας εύχαριστίας του και άνεχώρησαν. Κατά τ'ην έξοδον μεταξύ τών δυό άστυνομικών ποδ' είχαν σχεδιάσει τ'ην έκδικήσιν, διημειφθη ο έξής διάλογος:

—Τόκοφες τ'ο λάχανο, Μήτσο;
—Μωρέ τ'ο βγαλα άπό τ'ην ρίζα. Μεγάλο κορόδο ο λαχανατζής.
—Καλά, τότε όπως είπαμε.

Μετά τ'ην άποχώρησιν τών άστυνομικών, ο κ. επιθεωρητής διά τού αυτοκινήτου του έφθασεν εις τ'ο Ξενοδοχείον τ'ης Μ. Βρετανίας, όπου γευμάτισε. ένθουσιασμένος για τ'ην παρατηρητικότητα τών άστυνομικών τ'ους όποιους έδίδασκεν. "Όποια όμως ή έκπληξις του, όταν, έπιθυμών να έξοφληση τ'ον λογαριασμόν τού γεύματός του, άντελήφθη ότι τ'ο πορτοφόλι του είχε κάμει φτερά! "Ετακτοποίησε τ'ο λογαριασμό του, χάρις εις τ'ην γνωριμίαν του με τ'ον διευθυντήν τού Ξενοδοχείου, και άνεχώρησε με τ'ην πρόθεσιν να μη τ'ο μαρτυρήση ούτε τ'ο παπά....

Τ'ην έπομένην έπεσκέφθη τ'ον άρχηγόν τ'ης "Αστυνομίας, από τ'ον όποιον έζήτησε τ'ην άπομονήν ευθύμου μνείας εις τ'ους συμμετασχόντας τ'ης έορτής άστυνομικούς, διά τ'ην επιδειχθείσαν ικανότητά των.

—Δέν έσημειώθη καμμία κλοπή, κ. Ρ.; ήρώτησεν ο άρχηγός.
—Ουδέμια, κ. άρχηγέ.
—Είσθε βέβαιος γι' αυτό, κ. επιθεωρητή, επανέλαβεν ο άρχηγός με σοβαρόν ύφος.
—Βεβαίότατος, έπέβλεψα αυτόπροσώπως!

Ο άρχηγός έκαμεν ένα μυστηριώδη μορφοσμόν και άνοιξε τ'ο συρτάρι του, από τ'ο όποιον έλαβε ένα πορτοφόλι, έπιδεικνύων δέ τούτο πρδς τ'ον κ. επιθεωρητήν, τ'ον ήρώτησε:

—Τό γνωρίζετε αυτό, κ. επιθεωρητή;
Κόκκαλο ο επιθεωρητής!

—Μάλιστα, έβέβαιον, έννε δικό μου. Μοι έκλάπη κατά τ'ην έορτήν.
Ο άρχηγός ένεχειρίσε τ'ο πορτοφόλι σ'όν επιθεωρητήν, όστις τ'ον έβεβαίωσε ότι δέν είχε τίποτε θιγί, έκ τών έντός αυτού, μετά τ'αυτά δέ τ'ο άνέγνωσε τ'ο κάτωθι σημείωμα, ποδ' είχε σταλή μετά τού πορτοφολιού έκ μέρους τού άγνωστου άποστολέως.

«Κατά τ'ας άντιλήψεις τού επιθεωρητού κ. Ρ., αι πλείστα τών κλοπών λαμβάνουν χώραν κατά τ'ους συνωστισμούς θύματα δέ τών κλοπών έννε πολίται προφανώς χαζοί, τ'ους όποιους καλείται να προστατεύση ή άστυνομία. Τους χαζούς τ'ούτους παρακολουθούτες, συλλαμβάνομεν και τ'ον πλέον διάσημον λωποδύτην».

Δυό μαθηταί του.
"Επειτα από τ'ο μάθημα αυτό, οι άστυνομικοί παρετήρησαν ότι ή μεγάλη πεποίθησι επί τ'ην άστυνομικήν ικανότητά τού κ. επιθεωρητού είχε μετριασθή κάπως.

ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κέντ είχε κατορθώσει να φέρη την συζήτηση κατά τέτοιον τρόπον ώστε η πληροφορία αυτές έφαιναντο σαν να ώφειλονται αποκλειστικώς στην τύχη. Έπλιν πλέον ο Κέντ έφρόντισε να παρουσιάση τις πληροφορίες αυτές ως εκδήλωση της γενικής εκτίμησης που είχε αποκτήσει η Μώντ.

Όπως είχε προείπει ο Κέντ, το ίδιο βράδυ, αφού επί πολύ έσχολήσε τη συνομιλία τους εκείνη, ο Ρόμπσον κατέληξε στο συμπέρασμα: «Πρέπει να γνωρίσω το παρελθόν της μίς Κόλλιερ».

Ευθύς από την άλλη ημέρα ο Ρόμπσον εξήγησε το μέσον για να βρεθί μόνος με την Μώντ. Είπε στον κήπο εύρισκετο η Μώντ, είτε στο σπίτι έβοθούσε την κ. Πάρου, έσυναντοσε διαρκώς εμπρός της τον Ρόμπσον. Στην αρχή η συστηματική αυτή παρακολούθηση την εξέπληξε, σύντομα όμως εύρηκε την εξήγησί της.

Επί αρκετές ημέρες η Μώντ κατόρθωσε να αποφύγη και να καταστήση αδύνατη κάθε ιδιαίτερη συνομιλία με τον Ρόμπσον. Ένα πρωί όμως εκείνος κατόρθωσε να την έπιτύχη. Ήταν μόνη της εις τον άνθωνα του πάρκου, και έκοδε μερικά τριαντάφυλλα για το σαλόνι.

Καθώς έσκυβεν ή νέα διέκρινε μεταξύ των κόκκινων τριανταφυλλών ένα άλλο ασυνήθιστο χρώμα. Έπειτα από μία προσεκτική εξέταση η Μώντ άνεκαλύψεν ότι έπρόκειτο για τα μαλλιά του νεαρού Ρόμπσον, ο οποίος ήταν καθισμένος σ' ένα πάγκο.

Παρ' όλην την σοβαρότητα της υποθέσεως του χαμένου τηλεγραφήματος, η Μώντ δεν κατόρθωνε να μη χαμογέλι κάθε φορά που έβλεπε με ποιά ζήλο ο Ρόμπσον εξητούσε να διαλευκάνη αυτή την υπόθεση.

Καλημέρα, έσπευσε να του πη η Μώντ για να μη του δώση την εντύπωσιν, ότι ή παρουσία του την έταράζε.

Ο Ρόμπσον έσηκώθηκε και έχαιρέτησε με μία ευγένεια κάπως υπερβολική. Έπειτα έπληρώσε την Μώντ και χωρίς να την ρωτήση έπηρε από τα χέρια της το καλάθι μέσα στο οποίο έβαζε τα τριαντάφυλλα, με τη δικαλογία ότι ήθελε να την βοηθήση.

Ο Ρόμπσον ήταν αποφασισμένος να μη της έπιστρέψη το καλάθι, πριν λάβη της πληροφορίας που ήθελε. Η θέσις όμως της Μώντ ήταν πλεονεκτική. Έν πρώτοις αυτή ήξερε κατά βάθος την υπόθεσι που αυτός άγνοούσε και δεύτερον, από την πρώτη λέξι του εκατάλαβε τον σκοπόν του.

Ο κύριος Καϊν φαίνεται πολύ άποστολημένος, όχτισεν ο Ρόμπσον.

Ναι, έκαμιν η Μώντ με ύφος ήσυχον ένω συγχρόνως έκοψε ένα τριαντάφυλλο και το έβαλε στο καλάθι.

Δέν παρατηρήσατε και προηγούμενος στον κ. Καϊν σημεία άνησυχίας;

Νομίζω ότι ο χαρακτήρ του κ. Καϊν δέν είναι τέτοιος ώστε να καταβάλλεται από της άνησυχίας του.

Και οι πλέον ένεργητικοί και δραστήριοι άνθρωποι έχουν στιγμές καταθλίψεως, όταν φέρουν στους ώμους τους, το φορτίον σπουδαιών υποθέσεων.

Τότε ίσως θα πρόκειται για τις φροντίδες αυτών των υποθέσεων, ειπεν αδιάφορα η Μώντ.

Μα σεις δέν μου είπατε ότι ο κ. Καϊν δέν είναι άνθρωπος να καταβάλλεται από τις

φροντίδες του; Συνεπώς, αν ένας άνθρωπος όπως αυτός δείχνη τέτοια σημεία, θα πη πως έχει λόγους σοβαρούς!

Φαντάζεσθε λοιπόν ότι έχει συναντήσει τίποτε άσυνήθιστο περιπλοκές;

Είμαι βέβαιος, άπήντησεν ο γραμματέης με έμφασιν. Είμαι βέβαιος ότι του έχει συμβή κάτι πολύ σοβαρό. Ποτέ ο κ. Καϊν δέν έδειξε έως τώρα τέτοιαν άνησυχία.

Με λυπεί πολύ ή ιδέα ότι μπορεί να έχη καμία μεγάλη στενοχωρία.

Ο Ρόμπσον δέν άργησε να καταλάβη ότι δέν κατέληγε σε κανένα αποτέλεσμα. Απεφάσισε λοιπόν να μεταβάλη τακτική και

Ήταν μόνη της εις τον άνθωνα του κήπου.

χωρίς περιστροφάς πλέον, της είπε με ύφος κάπως άδοτομον:

Ξεχέτε καλά, όπως και εγώ, μίς Κόλλιερ, ότι συνέβη ένα γεγονός δίως διόλου άσυνήθιστο και θα ήθελα να είσθε τελείως ειλικρινής μαζί μου. Έμπιστευθήτε μου τις ιδέες σας.

Η Μώντ δέν μπόρεσε να μη θαυμάση τον ζήλον του νέου, του οποίου ή άφοσίωσις εις τα συμφέροντα του κυρίου του ήταν έκδηλος. Η άνιδιοτελής εκείνη άφοσίωσις την έσυγκινούσε. Έν τούτοις δέν μπορούσε βέβαια να ικανοποιήση αυτήν την περιέργειά του. Η υπόθεσις που είχε δώσει στην Εύα της έκλειγε το στόμα, γι' αυτό του άπήντησε άργά:

Μά...δέν βλέπω τί μπορεί να προσθέσω σε όσα σας είπεν ο κ. Καϊν.

Από ό,τι έχω καταλάβει, είσθε εις θέσιν να γνωρίζετε τάς υποθέσεις του κ. Καϊν με όλες τους της λεπτομέρειες...

Ναι, μέχρις ενός σημείου.

Μόνον και μόνον το ενδιαφέρον μου για την φίμα «Καϊν» με άναγκάζει να σας άπευθύνω αυτές τις έρωτήσεις, μίς Κόλλιερ.

Ο τόνος του ήται κάπως τραγός. Η Μώντ που άπήντησε μ' έγκαρδιότητα:

Τό ξέρω αυτό. Ο κ. Καϊν μου έμίλησε για την άφοσίωσί σας σ' αυτόν.

Δέν πρόκειται περί προτερήματος, αλλά πάντως αυτό συμβαίνει. Θα ήρρισκετε λοιπόν φυσικόν το ενδιαφέρον μου στην περίπτωση αυτή.

Βέβαια, πολύ φυσικόν, άπήντησεν η Μώντ στον ίδιο εγκάρδιο τόνο.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERREI

Ο Ρόμπσον συνωφρευόθη. Δέν του άρεσε να του μιλούν σ' αυτόν τον τόνο, που μεταχειρίζονται συνήθως για να παρηγορήσουν τα μικρά παιδιά. Με κάποια έμφασι και άεπρέπεια της είπε λοιπόν:

Αφού, αυτούς τους τελευταίους μήνες, έκπληρούσατε τα καθήκοντα ιδιαίτερας γραμματέως του κ. Καϊν, ένόμιμα ότι θα είσθε εις θέσιν να με πληροφορήσετε αν, σ' αυτό το διάστημα, συνέβη στον κ. Καϊν τίποτε που να δικαιολογή τάς φροντίδας του. Αν εγώ ήμουν κοντά του δέν θα μου διέφευγε αυτή ή λεπτομέρεια.

Δέν άμφιβάλλω γι' αυτό, άπήντησεν η Μώντ. Ω! για κυτάξετε αυτό το κόκκινο τριαντάφυλλο τί όμορφο που είναι!

Ο Ρόμπσον εξέφρασε με κάποια άνυπομονησία τον θαυμασμόν του, μέσα του όμως έστειλε στο διάβολο όλα τα τριαντάφυλλα. Έπειτα από προσπάθεια είκοσι λεπτών, ο γραμματέης άναγκάσθηκε να έμολογή, ότι δέν είχε προχωρήσει ούτε κατά ένα όχημα.

Έν τούτοις δέν άπεθαυρήθη και είπε: —Μου φαίνεται, μίς Κόλλιερ, ότι δέν είσθε ειλικρινής μαζί μου.

Γιατί; Δέν άπήντησε σ' όλες τις έρωτήσεις σας;

Δέν θα μου πητε βέβαια ότι δέν μπορείτε ν' άφιμερώσετε δυο λεπτά για να θαυμάσετε ένα τόσο όμορφο τριαντάφυλλο;

Πάλιν τα ίδια! Με κοροϊδεύετε! Καταλαβαίνετε τί θέλω να μάθω από σας, αλλά δέν θέλετε να μου άπαντήσετε...

Έστω, ως υποθέσαμε ότι συμβαίνει αυτό, ως υποθέσωμεν ότι δέν θέλω να σας άπαντήσω!

Α! επί τέλους να μία άπάντησις! ά νεκράξεν εκείνος θριαμβευτικά. Ξεχέτε κάτι που θα μπορούσατε να μου το πητε αν ήθελατε... Ας έλλωμεν πάλιν στο πρώτο σημείον: Έστειλα στον κ. Καϊν ένα τηλεγράφημα στο όποιον αυτός δέν άπήντησε. Γιατί;

Τα μάτια του Ρόμπσον είχαν καρφωθή στα δικά της. Εκείνη άπήντησε σαν ήχώ των λόγων του:

Δέν άπήντησε...Γιατί;

Μην θέλετε να ξεωφλήσετε μ' αυτή την άπάντησι. Όταν ήλθα εδώ ο κ. Καϊν μου έδωσε να καταλάβω ότι είσθε εν γνώσει όλης της υποθέσεως. Έφαινετο άκριτά ταραγμένος. Υπήρξα επί πέντε ήξη το δεξί του χέρι και γνωρίζω άκριτά καλά τον χαρακτήρα του. Στην αρχή, λοιπόν, μου είπεν ότι ή υπόθεσις αυτή του τηλεγραφήματος του έφαίνετο μία μηχανογραφία... Έπειτα από λίγες ώρες άλλαξε τελείως και μου είπε ότι δέν ήθελε ν' άπαντήση στο τηλεγράφημά μου. Δέν παραδέχεσθε ότι ή δυο αυτές άπαντήσεις είναι άντιφατικές;

Εισώπησε μερικώς στιγμές, σαν να έσπεύμενε μίαν άπάντησιν. Η Μώντ όμως έμεινε σιωπηλή και εκείνος επέμεινε:

Δύο λόγοι θα μπορούσαν να κάμουν τον κ. Καϊν να μνη άπαντήση στο τηλεγράφημά μου: ή δέν ήθελε ν' άπαντήση—πράγμα που διαψεύδεται από την πρώτη του δήλωσι— ή δέν έλαβε το τηλεγράφημά μου!

Έπειτα από μερικώς στιγμές σιωπής η Μώντ έρώτησε:

Ποιά από τις δυο υποθέσεις θεωρείτε σεις ως την πιθανότεραν;

Δέν θεωρώ, είμαι βέβαιος ότι δέν έλαβε το τηλεγράφημα...Δέν συμφωνείτε μαζί μου; (Ακολουθεί)

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥΝ 21

Το μυστικόν πυριτιδοποιείον του άγώνος.—Το πολεμικόν ύλικόν της επανάστασεως.—Ο Δημητσανίτης μπαρουτάς.—Οι άδελφοί Σηπλιωτόπουλοι και ή ίδρυσις του πυριτιδοποιείου των.—Η μεταφορά των πολεμοφοδίων.—Πώς από μίαν παρεξήγησιν παρ' όλίγων νά κατεστρέφετο από τους Τούρκους το Πυριτιδοποιείον Δημητσανής.—Η ήμερησία παραγωγή.—Όπου τά βιβλία γίνονται...μπαρουτί.

Μία πεταλωμένη και δυσανάγνωστος έπιστολή, άνευφρεσία εις ένα των φακέλων του άρχείου του Άνδρέα Ζαίμη, άποτελεί την άσυνεπκήν ιστορίαν του μυστικού Πυριτιδοποιείου του Άγώνος, του έποίου την ύπαρξιν εις Πελοπόννησον ενώνονταν οι άρχηγοί και έλάχιστοι όπαδοί των.

Η έπιστολή φέρει ύπογραφην «Νικόλαος Σηπλιωτόπουλος» και προέλευσιν εκ Δημητσανής. Άπευθύνεται δε προς τον Άνδρέαν Ζαίμη, ως Πρόεδρον της συγκροτηθείσης βραδύτερον Διοικητικής Έπιτροπής της Έλλάδος, προς τον όποιον παρουσίαζε το «δοῦναι» του Έθνους εις γρόσια, δια πολεμικόν ύλικόν χορηγηθην εις τους διαφόρους καπετάνιους υπό του Πυριτιδοποιείου της Δημητσανής κατά την πρώτην περίοδον της Έπαναστάσεως. Ο θρυλικός «Δημητσανίτης μπαρουτάς» έχει πραγματικήν ιστορίαν, ή οποία ήρχισεν από την ίδρυσιν του πρώτου Έλληνικού Πυριτιδοποιείου εις την πατρίδα του Παλαιών Πατρών Γερμανού, υπό δύο άδελφών, του Νικολάου και Σπυριδωνος Σηπλιωτοπούλων, άρχοντων καιρυν προ της έναρξεως του Άγώνος.

Οι δύο Δημητσανίται άδελφοί ήσαν έμποροι εις την Ύδραν. Ένας στενός φίλος του Γεωργίου Κοντοσυριώτου συνεδέστο μαζί των. Καί παρ' αυτού έπληροφόρησαν τα της Φιλικής Έταιρίας και τα της έναρξεως του άγώνος προς άπελευθέρωσιν του Έθνους. Συνδιαζόντες δε οι δύο Σηπλιωτόπουλοι τα πατριωτικά των αισθήματα και το έπιχειρηματικόν πνεύμα των, προσεφέρθησαν να διαθέσουν όλόκληρον την περιουσίαν των δια την κατασκευήν του πολεμικού ύλικού της Έπαναστάσεως.

Αναχωρούντες από την Ύδραν, μετέβησαν εις την Πελοπόννησον, όπου ήλθον εις επαφήν με τους Π. Πατρών Γερμανόν, Άσσημάκη Ζαίμη, Άνδρέαν Λόντον, Άθανάσιον Κανακάρην, Σωτήριον Θεοχαρόπουλον, Άσημάκη Φωτήλαν και άλλους πολιτικούς και στρατιωτικούς άρχηγους της Πελοποννήσου, οι όποιοι ένίσχυσαν τους δυο άδελφους εις την πραγματοποίησιν της ιδέας των. Καί συνεφωνήσαν όλοι οι άρχηγοί, άγνωρίζοντες, ότι ή ίδρυσις «κόδρου πυριτιδομύλων» ήτο πράγμα ή σοβαρώτερα βάσις του Άγώνος. Ο όλιγόλογος άρχων των Καλαβρύτων Άσσημάκης Ζαίμης παρότρυνε τον διατακτικώτερον των δυο άδελφών, Νικόλαον Σηπλιωτόπουλον, με την φράσιν:

Τί χρειάζονται οι μπαχαχάδες, όταν σάλευη το κεφάλι!...

Ο Θεοχαρόπουλος που διέθεσεν όλόκληρον την περιουσίαν του εις τον Άγώνα, ό,τι είχε και δέν είχε, τους είπε:

Και τα κεφάλια σας άκόμη για να λυτρωθή το Γένος!

Οι δύο Δημητσανίται το έπηρεαν άπόφασιν. Μετέβησαν εις Δημητσανήν και έτέθησαν επί το έργον. Όλα σχεδόν τα χρήματά των διέθεσαν εις τα έξοδα εγκαταστάσεως δυο «κόδρου πυριτιδομύλων» και εις την άγοράν θείου, μολύβδου και χάρτου και ήρχισαν την κατα-

σκευήν πυρίτιδος, άπασχολήσαντες εις αυτήν και πολλούς ιδιώτας Δημητσανίτας ως εργάτας, ειδικευθέντας εις την κατασκευήν πυρίτιδος.

Το προϊόν του πρώτου Πυριτιδοποιείου του Άγώνος μετεφέρετο μυστικά εις άποθήκας άποκρύφους έξω από την Δημητσανήν και έκείθεν άπεστελλετο, κατά διαφόρους ποσότητες, επί πιστώσει και άποδείξει, εις τους «έπισήμους» άρχηγους των σωματίων των άγωνιστών.

Παρ' όλίγων όμως το Πυριτιδοποιείον του Άγώνος ν' άνακαλυφθή και να καταστραφή υπό της Τουρκικής έξουσίας, υπό τάς έξής περιστάσεις: Κάποιος Κώστας Γζανής, έχων προηγούμενα έναντίον των προκρίτων της Δημητσανής, έπληροφόρηθη την κατασκευήν της πυρίτιδος. Έπειδή όμως, δέν ήτο μυημένος εις τά της οργανώσεως της Έπαναστάσεως, ένόμισεν ότι ή πυρίτις προσωρίζετο διά των Άλή-πασών, έπαισκόμενον τότε—κατά τάς παραμονές της έναρξεως του Άγώνος— εις έμπόλεμον κατάστασιν μετά του Σουλτάνου. Μιά και δυο, λοιπόν, μετέβη εις την Τρίπολιν και κατέδωκεν, ότι κατασκευάζονται πολεμοφόδια εις την Δημητσανήν, υπό των προκρίτων, δια να άποσταλούν εις τον Άλή πασά.

Ο Τούρκος διοικητής της Τρίπόλεως διέταξε τότε ένα Μπουμπασίρη (άνακριτή) να

Ο ΠΡΩΤΟΣ

ΜΠΑΡΟΥΤΟΜΥΛΟΣ

μεταβή εις Δημητσανήν, προς ένέργειαν άνακρίσεων και έρευνης, ό όποιος και πράγματι μετέβη με πέντε συνοδούς και έκαμε κонаκι εις την οικίαν των...Σηπλιωτοπούλων. Αύτοι τον έσχετησαν με μεγάλην φιλοφροσύνην, παρέθεσαν πολυτελέστατον δείπνον, με άφθονο κρασί και την έσπεραν έκάλεσαν καποιον έντόπιον γελωτοποιον, όνοματι Εύθυμιον, με τον όποιον διεσκεδάσαν άκριτά ο Μπουμπασίρης και οι συνοδοί του.

Εις το μεταξύ, όμοις κατά το διάστημα της νυκτός και της διασκεδάσεως, οι ψυχογυιοί των Σηπλιωτοπούλων μετέφερον τά προϊόντα και τά μηχανήματα του Πυριτιδοποιείου έξω από την Δημητσανήν, εις ένα άστυγον «ληνόν» των ιδιοκτητών. Την πρωίαν της έπομένης, όταν ο Μπουμπασίρης ένήργησεν έρευναν και μη εύρων τίποτε, έξεφράσθη κολακευτικώτατα ύπερ των κατηγορουμένων, οι έποιοι άπεδεικνύοντο «τίμιοι και πιστοί άνθρωποι εις το δοβλέτι» και διέταξε να καταδιωχθή και να συλληφθή ο καταδότης!

Βραδύτερον, ή ήμερησία παραγωγή του Πυριτιδοποιείου τούτου έφθασεν εις 500 όκάδες κατά ήμερονύκτιον, έλλείψει δε χάρτου, έχρησιμολογήθησαν, ως γνωστόν, και διδλία οικιών, καθώς και τα βιβλία της πλουσίας βιβλιοθήκης της Δημητσανής, της όποιας τά παλαιότερα, θεωρηθέντα ως...άχρηστα, έδυσιάσθησαν εις το Πυριτιδοποιείον της Έπαναστάσεως.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η βασίλισσα της

Τζάζ, ή περίφημος

λαύρη χοροστία Ζο-

ζεφίνα Μπαίκερ,

είνε φιλάνθρωπος

και λαμβάνει τα-

κτικά ένεργόν

μέρος εις φιλαν-

θρωπικάς εορτάς.

Εις την εικόνα μας

την βλέπετε να χα-

ιδεύη με τρυφερό-

τητα ένα μωρό, εις

το προαύλιον ένός

φιλιανθρωπικού κα-

ταστήματος των

Παρισίων, όπου δι-

ανέμεται σούπα εις

τις άπόρους.

1ο Ελληνικόν Πνεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ

Παρά την απόφασίν μας όπως λήξη ο διαγωνισμός των εξυπνοτέρων ελληνικών ανέκδοτων, ο οποίος εσημείωσε επιτυχίαν πρωτοφανή διά διαγωνισμὸν περιοδικού, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν παρατείνωμεν ἀκόμη διὰ 2-3 φύλλα, τοῦτο δὲ διότι εἰς τὰ γράφειά μας ἔχουν συγκεντρωθῇ πολλὰ ἀνέκδοτα, κατὰλληλα πρὸς δημοσίευσιν, ἐπὶ πλέον δὲ πλείστοι ἀναγνώσται μας δι' ἐπιστολῶν μὲς παρακαλοῦν νὰ δώσωμεν μίαν μικρὰν παράτασιν, τὴν ὅποιαν καὶ δίδομεν, μετὰ τὴν δὴλωσιν ὅτι εἶνε πραγματικῶς ἡ τελευταία.

ΜΕ ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ Ο ΣΙΤΟΣ

«Ο κύρ Κώστας ἔμπορος σιτηρῶν δὲν ἤξευρε μὲν πολλὰ γράμματα, εἶχεν ὅμως μεγάλην πείραν στὴ δουλειὰ του καὶ ἀκόμη μεγαλύτεραν ἐμπορικὴν πίστιν. Μία μέρα ἐνῷ ἐγραφε ἐπιστολὴν πρὸς κάποιον οἰκέτονον ἐν Ρωσσίᾳ ὅπως τοῦ ἀποστείλῃ ὠρίμενὴν ποσότητα σίτου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον του ὁ υἱὸς του μαθητὴς τότε Γυμνασίου καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐρύψει μὴ ματιὰ στὴν γραφομένη ἐπιστολὴν ὅποτε ἀντελήφθη ὅτι τὴν λέξιν σίτος εἶχε γράψῃ ὁ πατὴρ του τὸ σι μὲ τὴ. Νομίσας ὅτι παρουσιάσθη μία πρώτη τάξεως εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὴν πολυμαθείαν του καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι θὰ προσέβαλε τὸν πατέρα του τοῦ εἶπε :

—Πατέρα, σίτος τὸ σι γράφεται μὲ ι καὶ ὄχι με η.
—Ποῦς σοῦ τὸπε ;
—Μὰ ἐστὶν τὸ μάθαμε στὸ Γυμνάσιο.
—Τέτοια γράμματα μαθαίνετε; Τότε γιὰ στείλε σὺ ἕνα γράμμα καὶ γράψε τὸ σι με ἰώτα νὰ ἰδοῦμε θὰ σοῦ στείλουν σιτάρι; Ἐμένα ὅμως ποῦ τὸ γράφω με η μου στέλνουν πάντοτε.»

Φωφῶ Γαζίνου

ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝΕ ΑΛΛΟΤΕ

Πολλοί σας ἢ μάλλον ὅλοι σας γάχετε ἀκούσει νὰ λένε «ὅτι πάρε ἡ νύφη στὴν Καρύλλα» πολλὸν ὅμως ὀλίγοι —ίσως— νὰ ξέρετε καὶ τί σημαίνει αὐτό. Τὴν ἐξηγῶσιν αὐτὴν μοὶ τὴν ἔδωσε ὁ Παπποῦς μου καὶ σὰς τὴν δίδω καὶ σὰς ἀκριβῶς ὅπως μοῦ τὴν διηγῆθ.

«Τὸν παλὸ καρδ-ῖως καὶ σήμερα ἀκόμη εἰς τὴν ἡπειρον, ὅταν ἡ Νύφη πήγαινε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πεθεροῦ κατέβαιναν ὅλοι καὶ ἔλεγαν εἰς τὴν Νύφη νὰ κατεβῇ ἀπὸ τάλω, αὐτὴ ὅμως δὲν κατέβαινε καὶ τοὺς ἔλεγε τὸ ἔξης ἔμμετρο :

Δὲν πεζεύω, καμαρώνω
χάρισμα πολλὸ γυρεύω.
Τότε οἱ Συμπέθεροι ἔλεγαν εἰς τὸν Πεθερό :
Τάξε Πεθερὲ τῆς Νύφης
Πεθ. Μία μηλιόρα, δυὸ μηλιόρες (προβατίνες)
Νύφη. Δὲν πεζεύω, δὲν πεζεύω,
χάρισμα πολλὸ γυρεύω.
Πεθ. Πέντε γίδες με τροκάνια
πέντε μάλλινα φουστάνια.
Νύφη. Δὲν πεζεύω.....
Πεθ. Τέσσερα παχειὰ κριάρια
καὶ τὴν τσίλα τὴν φοράδα.

Καὶ τότε ἂν ἔχη φιλότιμο ἡ νύφη ἢ ἂν τὴν φτάνουν κατεβαίνει ἄλλως ὁ δόστωχος Πεθερός δίνει καὶ ἄλλα. Εὐτυχῶς ποῦ δὲν τὸ-

χομε σήμερα αὐτὸ τὸ ἔθιμο γιὰτὶ ἂν τὰχα-
με καὶ σήμερα δυστυχία μας, δὲν θὰ βρῖσκα-
μαι πουθενά ἄλλο ἀδειανὸ παρὰ θὰ γυρίζαν
με... Νύφες ἐρευνώντας οὐχὶ πλέον διὰ ἄνδρα
καλὸν ἀλλὰ διὰ Πεθερόν.
Πύργος Ἀγύουστος Δάφνης

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ

Σὲ μία πόλιν ἔγινε πρὸ ὀλίγων μίᾶ ἐκθεσις
ζώων. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἔσερναν πίσω τους
τὰ καλλίτερα κτήνη ποῦ εἶχε καθένας. Ἄλλος
ἕνα γαῖδαρο, ἄλλος δυὸ ἄλογα καὶ οὕτω καθ'
ἑξῆς. Ὁ δῆμαρχος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τοῦ
συμβουλίου κάθονταν εἰς τὴν ἐξέδρα.

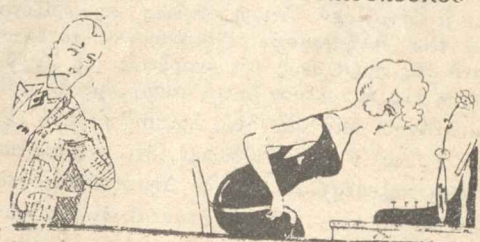
Ὅλα εἶνε ἑτοιμα, ἀλλ' ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ ἀ-
πονομή τῶν βραβείων δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ
διότι λείπει ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, ὁ ὅ-
ποιος εἶχε δηλώσει ὅτι θὰ παρευρίσκετο στὴν
τελετὴ. Τέλος ἕνα κλάξον ἀκούστηκε καὶ ἕνα
αὐτοκίνητο κατασκονισμένον φάνηκε.

Συγκίνησις μεγάλη. Ὁ ὑπουργὸς ἐρχότα-
νε. Ὁ δῆμαρχος συγκινημένος κατέβηκε νὰ
τὸν ὑποδεχθῇ :

«Ἀχ! κύριε ὑπουργέ τοῦ λέγει...Εἶμεθα
εὐτυχεῖς ποῦ ἦλθατε. Ὅλα τὰ ζῶα καθὼς
βλέπετε ἔχουν ἔλθει. Δὲν λείπατε παρὰ μόνον
σεῖς.»

Κάϊρον

Κ. Γ. Κενοπισοπούλου

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟ ΦΑΗ

Δύο νεόφυλοι φαντασμένοι περνοῦσαν
μὴ μέρᾳ ἀπὸ ἕνα χωράφι στὸ ὅποιον ἕνας
χωρικός ἐσπερνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

—Τί κάμνεις αὐτοῦ θρε χωριάτη, τοῦ λέ-
γουν με ἄλαζονεῖα.

—Σπέρνω, ἀπαντᾷ ὁ χωριάτης.

—Σπέρνω, σπέρνω αἰωνίως, ὅταν ὁ καρπὸς
σου ὀρμίσαι ἡμεῖς θὰ τὸν φάγωμεν.

—Καθόλου δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο ἀ-
ποκρίνεται εὐφρόνως ὁ χωρικός αὐτοῦ ποῦ σπέρ-
νω εἶνε κριθάρι.

Εἰρήνη Μπατζώνια

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟ

Μία φορὰ ἕνας Ζακυνθινός, συνήντησε
στὴν Πάτρα ποῦ ἤθελε νὰ πηθῇ στὸ πλοῖο ποῦ
ἐφύγε γιὰ τὴν Ζάκυνθο ἕνα Κεφαλονίτη
ποῦ εἶχε βάψει μὴ καρδερίνα καὶ τὴν που-
λοῖσε γιὰ κανάρι καὶ τὸν ρώτησε πόσο τὴν
πούλα :

Ὁ Κεφαλονίτης τότε τοῦ λέει :

Γιὰ σένα πατριώτη μόνο ἕνα δίφραγκο.

Ὁ Ζακυνθινὸς εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα
μολυβένιο τάλληρο καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε λέγων :

—Εἶσαι τυχερός πατριώτη ποῦ δὲν ἔχω
φύλα γι' αὐτὸ πάρο ὅλο τὸ τάλληρο. Χαλά-
λη σου.

Ὁ Κεφαλονίτης τοῦ ἔδωσε τὸ κανάρι καὶ
πῆρε τὸ τάλληρο. Ὅταν ὅμως ὁ Ζακυνθινὸς
μπήκε στὸ πλοῖο καὶ αὐτὸ ἄρχισε νὰ μανού-
κμαῖα ὁ Κεφαλονίτης.

—Ε, τόμου λαλήσει τὸ κανάρι στείλε μου
μῆνυμα στὴν Πάτρα.

Τότε τοῦ φωνάζει καὶ ὁ Ζακυνθινὸς ἀπὸ τὸ
πλοῖο :

—Τόμου χαλάσεις τὸ σὺ τάλλαρο μοῦ στεί-
νεις τὰ ρέστα στὸ Τζάντε!...

Κόκκαλο ὁ Κεφαλονίτης !...

Εὐάγγελος Κάλλος

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι στὴν Τήνον ὑπάγει τὸ
Πανελλήνιον προσκύνημα τῆς Εὐαγγελιστρίας.
Γίνονται δὲ δύο μεγάλα πανηγύρια ἕνα
στὰς 25 Μαρτίου καὶ ἄλλο στὰς 15 Ἀπρι-
λίου, συρρέει δὲ πολὺ πλῆθος λαοῦ παντα-
χόθεν.

Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἱδρύματος συνήθιζον καὶ
κάθονταν ἐξω στὴν αὐλὴ τοῦ Ναοῦ μ' ἕνα
τραπεζάκι καὶ γράφουν τὰ ὀνόματα τῶν προ-
σκυνητῶν ποῦ ἐπιθυμοῦν νὰ μνημονεύσιν
στὴν λειτουργίαν.

Ἐνας χωρικός Στερεολλαδίτης ἐπληρώσε
κάποτε ἕνα παπὰ καὶ τὸν ρωτᾷ :

—Τί γράφεις αὐτοῦ παπά.

—Ὀνόματα, τέκνον μου, διὰ νὰ μνημονευ-
θοῦν στὴ λειτουργίᾳ.

Καὶ ρίχνοντας ἕνα τάλληρο στὸ δίσκο τοῦ
παπά λέγει :

—Γράψε τὸ συχωρεμένο τὸν πατέρα μου.

—Δῆμο τὸν λέγαν.

—Ὁχι, παιδί μου, μόνο ζωντανὰ γράφω.

Καὶ ὁ χωρικός παρεξηγήσας τὴν λέξιν ζων-
τανὰ λέγει :

—Ε, τότε γράψε πέντε γελᾶδια καὶ πεν-
τακόσια πρόβατα.

Πευκάκια Εὐάγγ. Μονογυῖος

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΜΠΕΚΡΗ

Ἐξοῦσε μὴ φορὰ ἕνας μεκρὴς, ποῦ ἔ-
παιρνε μεροκάματο 60 δραχμές. Αὐτὸς τὴς ἑ-
ξόδους ὡς ἑξῆς :

Φαί	Δραχ.	15
Νοίκι	Δραχ.	10
Ρούχα	Δραχ.	5
Κρασί	Δραχ.	30

Τὸ ὅλον Δραχ. 60

Κάποτε ὅμως τὸ μεροκάματο κατέβηκε σὲς
50. Τότε ὁ μεκρὴς ἀπεφάσισε νὰ περιορίσῃ
τὰ ἐξόδα του. Ἐκανε λοιπὸν τὸ νέο λογα-
ριασμὸ του ὡς ἑξῆς :

Φαί	Δραχ.	10
Νοίκι	Δραχ.	7
Ρούχα	Δραχ.	2
Κρασί	Δραχ.	30

Τὸ ὅλον Δραχ. 50

Σὲ λίγες μέρες τὸ μεροκάματο κατέβηκε
στὲς 40. Τότε ἄλλαξε ὁ μεκρὴς καὶ τὸ λο-
γαριασμὸ του, περιορίζοντας πάλι τὰ ἐξόδα
του ὡς ἑξῆς :

Φαί	Δραχ.	5
Νοίκι	Δραχ.	4
Ρούχα	Δραχ.	1
Κρασί	Δραχ.	30

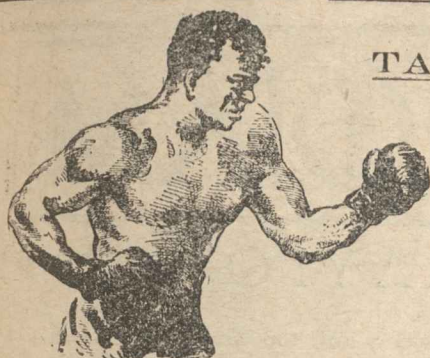
Τὸ ὅλον Δραχ. 40

Ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ μεροκάματο κατέβηκε
ὡς πρὸς ἑφτασὲς 31 δρα. Καὶ ὁ μεκρὴς ἔ-
κανε τὸν καινούργιου του λογαριασμὸ ὡς ἑ-
ξῆς :

Φαί	λεπτά	50
Νοίκι	λεπτά	40
Ρούχα	λεπτά	10
Κρασί	δραχμές	30—

Τὸ ὅλον δραχμὲς 31

Καὶ ἔτσι ὁ μεκρὴς ἐλαττώνοντας ὅλα τὰ
ἐξόδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρασί, εἶχε τὴν ἑανο-
ποίησιν ὅτι εἶχε περιορίσει ... τὰ ἐξόδα του.
Ἀθῆναι Π. Πετρίδης

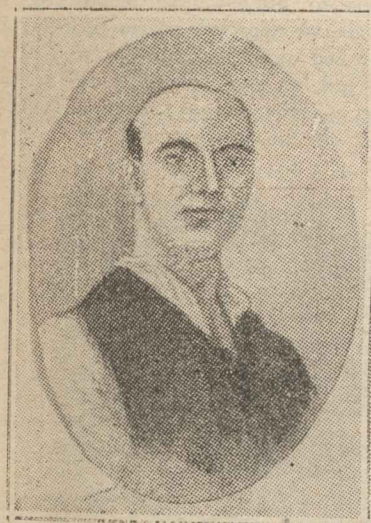

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Η ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΠΡΟ ΔΥΟ ΑΙΩΝΩΝ

Οἱ πρόδρομοι τοῦ Ντέμσεῦ καὶ τοῦ Τού ννεῦ.—Πῶς ἐγένετο ἡ διδασκαλία τοῦ μπόξ.—Ἡ
μονομαχία μετὰ τὸ μπαστούνι.—Ὁ πρῶτος τίτλος τοῦ παγκοσμίου πρῶ ταθλητοῦ.—Οἱ πε-
ρίεργοι κανονισμοὶ τῶν μάτς.—Πῶς καὶ πότε ἐγένινεν ἡ κωδικὸ ποιήσις των.—Ἐνα τρο-
μερὸ κτύπημα στὰ μάτια.

Ὁ ἀρχαιότερος πρωταθλητὴς τῆς πυγμαχίας
ἦτο ὁ Τζαίμς Φίγκ, γεννηθεὶς εἰς τὸ Τάμ-
του Ὁξφορδσάιρ τῆς Ἀγγλίας.
Ἀρνεῖται ἡ ἀκριβὴς χρονολογία τῆς γεν-
νήσεώς του, ἀλλὰ τῷ 1719 τὸν εὐρίσκομεν ἡ-
δὴ διάσημον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἶχεν ἐγ-
καταστήσει τὸ πυγμαχικὸν του ἀμφιθέατρον,
εἰς τὴν Τόττεγγαμ Κόιτρετ Ρήδ. Ἐκεῖ ἐδίδε
μαθήματα τῆς «εὐγενούς τέχνης τῆς ἀμύνης»

Ὁ Τζαίμς Φίγκ, ὁ ἀρχαιότερος
πρωταθλητὴς τοῦ μπόξ.

πρὸς τοὺς εὐγενεῖς τῆς χώρας, καὶ τὸ ἀμφι-
θέατρον του ἔγινε μετ' ὀλίγον σπουδαιότατον
ἀθλητικὸν κέντρον.

Ταυτοχρόνως ὅμως ἐγένοντο ἐκεῖ συναντή-
σεις ἐξομακίας, «μονομαχιῶν μετὰ μπαστούνι»
καὶ ἀμύνης διὰ τῶν γρόνθων, δηλαδὴ τοῦ ση-
μερινοῦ μπόξ. Ὁ Τζαίμς Φίγκ ἐπροκαλοῦσε
οἰονόηστε ἐκ τῶν παρισταμένων νὰ μετρηθῇ
μαζί του ἡ ὁποιοδήποτε ἄλλον ἐνόμιζεν ὅτι
ἦτο ἀήτητος εἰς τὴν τέχνην του.

Ἐὰν ἡ ἱστορία του εἶνε πιστὴ καὶ ἐὰν ὁ ἐν-
θουσιασμός τοῦ ὁποίου ἐγένετο τὸ ἀντικείμε-
νον δὲν ἐξόγκωσεν τὴν πραγματικότητά, ἡμ-
πορεῖ κανεῖς νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὁ Τζαίμς
Φίγκ δὲν ἠττήθη ποτέ. Καὶ ὅμως ἀπὸ ὅλα τὰ
μέρη τοῦ κόσμου μετέβησαν πολλοὶ πυγμάχοι
εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ μετρηθοῦν μαζί του,
χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσουν νὰ τοῦ ἀποσπᾶ-
σουν τὸν τίτλον τοῦ πρωτοπυγμάχου.

Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους κλασσικοὺς
πυγμάχους δὲν ἔμειναν λεπτομερεῖς ἀφῆγη-
σις τῆς δράσεώς των, ἡμποροῦμεν νὰ δε-
βαιώσωμεν ὅτι ὁ Τζαίμς Φίγκ ἦτο ὁ πρῶ-
τος πυγμάχος, πρὸς τὸν ὅποιον ἐδόθη ὁ τί-
τλος τοῦ παγκοσμίου πρωταθλητοῦ.

Τότε δὲν ὑπῆρχον κατηγορίαι κατὰ βῆρη,
ὥστε τὸ πρωτάθλημά του ἦτο ἀπόλυτον, δι'
ὅλας τὰς κατηγορίας. Ὁ τίτλος πρὸ δύο αἰ-
ώνων ἐδόθη ἀπὸ τοὺς ποιητάς, ποῦ ἐξῆμνη-
σαν τὸν περιφρονητὸν ἐκείνον πυγμάχον καὶ τὸν
ἀπεκάλεσαν «Ἀρχοντα τοῦ πεδίου τοῦ ἀγῶ-
νος».

Τὸ μάτς, ὅπως ἐγένετο τότε, ἦτο πολὺ δι-
αφορετικὸν τοῦ σημερινοῦ. Εἰς ἕνα σπάνιον

βιβλίον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετὰ τὸν τίτλον
«Πραγματεῖα τῆς ἀφελίμου τέχνης τῆς ἀμύ-
νης», γραφέν ἀπὸ τὸν λοχαγὸν Γκόντφρεῦ,
ἀναφέρεται ὅτι ἡ εἰδικότης τοῦ Φίγκ ἦτο νὰ
μένῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος
σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του, μετὰ τοὺς πόδας
σχεδὸν καρφωμένους εἰς τὸ ἔδαφος, χωρὶς
νὰ ὑποχωρῇ ἢ νὰ προχωρῇ οὔτε κατὰ ἕνα ἐ-
κατοστόν.

Τῷ 1734 ὁ Φίγκ, ποῦ εἶχε γίνῃ πλέον τὸ
ἐντεκείμενον τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ πλῆθους,
ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἐνδοξον σταδιο-
δρομίαν 15 ἐτῶν καὶ ἀφού ἐκράτησε τὸ παγ-
κόσμιον πρωτάθλημα ἐπὶ 13 ἔτη.

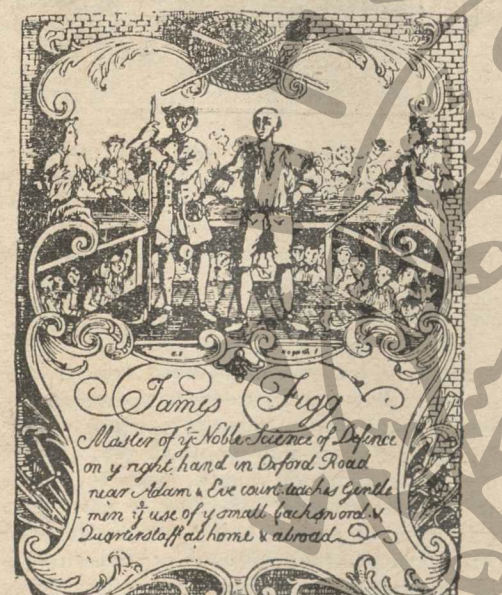
Τὴν θέσιν του ἐπῆρεν ὁ Γεώργιος Ταῦ-
λορ, ὁ ὅποιος ὅμως ἔχασε μετ' ὀλίγων τὸν τί-
τλον τοῦ πρωταθλητοῦ, ἠττήθει ἀπὸ ἕνα
τῶν μεγαλυτέρων πυγμάχων ποῦ ἐνεφανίσθη-
σαν ποτὲ εἰς τὸν κόσμον : τὸν Τζάκ Μπρού-
γκτον.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Μπρούγκτον εἶνε ὁ πρῶ-
τος ὁ ὁποῖος ἐκωδικοποίησε τοὺς κανόνες
τῆς πυγμαχίας. Ὁ κώδιξ τὸν ὅποιον συνέ-
ταξε εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον, διότι ἀπὸ αὐ-
τὸν μανθάνομεν πῶς ἐγένετο ἡ πυγμαχικὴ
συνάντησις πρὸ δύο αἰώνων.

Ἐνα τετράγωνον, μετὰ πλεῖραν ἐνὸς μέ-
τρου, ἐσημειοῦτο μετὰ τὸν γύρον εἰς τὸ μέσον
τοῦ ὀγκ, καὶ ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πυγμάχους
κατεβριττετο, ὁ ἄλλος ἔπρεπε νὰ τὸν στήρῃ
εἰς τὴν ἀντικρινὴν πλευρὰν τοῦ τετραγώνου
αὐτοῦ, εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ἡ-
μίσεως λεπτοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐ-
τὸ δὲν ἐπετρέπετο νὰ τὸν κτυπήσῃ.

Ἐνας πρωταθλητὴς δὲν ἡμποροῦσε νὰ θε-
ωρηθῇ ἠττημένος, παρὰ μόνον ὅταν ἐσύρετο
κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἢ ἐὰν οἱ μάρτυρες
τοῦ τὸν θεωρήσουν ἠττημένον.

Δύο εὐγενεῖς, ἐλκόμενοι μεταξὺ τῶν πα-

Μία περίεργος εἰδοποίησις τοῦ Τζαίμς
Φίγκς, διαφημιζόντος τὴν εἰδι-
κότητά του.

ρισταμένων, ἐχρησίμευαν ὡς διατητὰ καὶ
εἰς περιπτώσιν κατὰ τὴν ὅποιαν διεφώνουν,
διώριζαν καὶ ἕνα τρίτον, ἡ ἀπόφασίς τοῦ ὁ-
ποίου ἦτο ἀμετάκλητος.

Ἐνδιαφέρων εἶνε καὶ ὁ τρόπος κατὰ τὸν

ὁποῖον διενείμετο τὸ χρηματικὸν βραβεῖον.
τὰ δύο τρίτα τοῦ ὁποίου ἐλάμβανεν ὁ νικη-
τὴς καὶ ἕνα τρίτον ὁ ἠττημένος. Ἡ παράδο-
σις τοῦ βραβείου ἐγένετο ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ
κοινοῦ ἀμέσως μετὰ τὸ μάτς, καὶ ἐθεωρεῖτο
ἄκυρος οἰαδήποτε συμφωνία ἀντικειμένη εἰς
τὸν νόμον αὐτόν. Οἱ κανόνες αὐτοὶ διετηρή-
θησαν ἐν ἐφαρμογῇ μέχρι τοῦ 1836.

Εἰς τὸν Μπρούγκτον ὀφείλεται καὶ ἡ εἰ-

Τζώρτζ Μπρούγκτον, ὁ διάδοχός του

σαγωγή τοῦ γαντιοῦ «διὰ νὰ μὴ μολοπιζε-
ται τὸ πρόσωπον, νὰ μὴ κινδυνεύουν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ μύτη καὶ νὰ μὴ σπάζουν αἱ σφα-
γόνες».

Τότε ἀκριβῶς ἐτροποποιήθη καὶ ὁ τίτλος
τοῦ παγκοσμίου πρωταθλητοῦ. Ὁ νικητὴς ἀ-
νεκρηρύσσετο τοιοῦτος μετὰ τὴν στερεοτύπου
φράσιν : «Σὲ ἀνακηρύσσω ἀρχηγὸν τῶν πυγ-
μῶν !»

Ἀλλ' ὁ Τζάκ Μπρούγκτον ἐγνώρισε καὶ
τὰς πικρίας τῆς ἡττῆς. Ἡλικιωμένος πλέον
ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν πρόκλησιν ἐνὸς νεα-
ροῦ κρεαπόλου, τοῦ Τζάκ Σλάκ, ὁ ὅποιος
κατόρθωσε νὰ τὸν κτυπήσῃ σθεναρῶς εἰς τὰ
μάτια καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ οὕτω νὰ ὑποχω-
ρήσῃ.

Πίστων ἀπὸ τὰ πλήγματα τοῦ ἀντιπάλου
του, ὁ Μπρούγκτον ἐφώναξε : «Μὲ ἐνίκησες
ἐπειδὴ δὲν σὲ βλέπω. Ἀλλὰ δὲν ἠττήθην.
Μένον ἐνυφλωθὴν !» Ἐν ταῦτοις ὁ Τζάκ
Σλάκ ἀνεκρηρύχθη «ἀρχηγὸς τῶν πυγμῶν ὁ
λαὸς τοῦ κόσμου».

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΦΟΝΤΕΝΕΛ

Ὁ Φοντενέλ, ὁδηγοντοῦντος ἐπεσκέφθη
μὴν ὥραιαν κυρίαν, ἡ ὁποία ἐσπεύσε νὰ ση-
κωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καίτοι προῖ, διὰ νὰ
τὸν δεχθῇ. Ὅταν παρουσιάσθη μπροστά του
διὰ νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τὴν βραδυτητα τοῦ
εἶπε :

—Βλέπετε, γιὰ χάρι σας σηκώνομαι ἀπὸ
τὸ κρεβάτι !

—Ναί, ἀλλὰ πέφτετε στὸ κρεβάτι γιὰ χάρι
ἐνὸς ἄλλου...καὶ αὐτὸ μοῦ κακοφαίνεται
πολύ !

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η Γκλόρια Σβάνσον μοδίστρα και η Μαίρη Πίκφορντ ιδιοκτήτρια μυρωπιω λείου.—Ο γιουός του Χάρολντ Λούδ.—Δύο άρτίστες στο σανατόριο.—Τι μηχανεύονται οι ρεζισσέρ για να προκαλέσουν το ενδιαφέρον γύρω από ένα άστέρα

Ξεύρετε ότι οι άστέρες του Χόλλυγουντ βαρέθηκαν να λάμπουν στο κινηματογραφικό στερώμα κι' αποφάσισαν ν' ασχοληθούν με πιδ πεζά πράγματα ; Έτσι λοιπόν, ύστερα από την Γκλόρια Σβάνσον, που έδηλωσεν ότι θ' άνοιξη ένα μεγάλο άτελλε ραπτικής, τώρα η Μαίρη Πίκφορντ κοινοποιεί την απόφασίν της ν' άνοιξη κι' εκείνη ένα μυροκαλιόν. Οι φίλοι της λένε ότι δεν το κάνει αυτό για να κερδίσει λεπτά, γιατί ο κινηματογράφος την έκανε άρκετά πλούσια, αλλά γιατί συνήθισε τόσο πολύ την εργασία, που φοβάται την τεμπελιά.

—Εργάσθηκα σ' όλη μου την ζωή, λέγει η ίδια. Είπε πολύ άργά τώρα μετά τα σαράντα, να μάθω να διασκεδάζω.

Ο μικρότερος αδελφός του Τζάκν Κούγκαν Ρόμπερ Κούγκαν, που είχε μόλις πέντε έτών, ακολουθεί φαίνεται να έχει του αδελφού του και ετοιμάζεται να κάνει την πρώτη εμφάνισιν προσεχώς. Μοιάζει πολύ του Τζάκν, αλλά δεν φαίνεται να έχει τον ίδιον ένθουσιασμό για τον κινηματογράφο. Μόλις τελειώσει το γύρισμα μιάς σκηνής τρέχει στην πόρτα για να φύγει κι' εκεί αρχίζει μια άλλη σκηνή εκ του φυσικού, με δάκρυα και φωνές για να γυρίσει σπίτι του. Κι' όταν κάποιος ρεπόρτερ τον ρώτησε τελευταίως αν του άρεση ο κινηματογράφος, ο μικρός Ρόμπερ απάντησε με πάθος.

—Τόν συχαίνωμαι !

Να κι' ένας άστέρας με τό...στανό !

Κάτι που κρατεί σε συγκίνηση όλους τους κατοίκους του Χόλλυγουντ και της Αμερικής δεν είναι ούτε ο γάμος ούτε το διαζύγιον κανενός άστέρος, αλλά η γέννησις ενός μικρού !... Ο Χάρολντ Λούδ είναι ένας από τους πλουσιωτέρους άστέρας και ο κληρονόμος των εκατομμυρίων του γεννήθηκε τελευταίως. Ζυγίζει μόνον τρεις λίβρες και υπάρχουν πιθανότητες να μη μπορέση να βαστάξη στής πλάτης του το βάρος των τόσων δολαρίων και της...ζωής. Ο Χάρολντ δεν έφυγε από το πλευρό του κι' όλη η Αμερική συμμερίζεται την αγωνία του. Χιλιάδες γράμματα φθάνουν καθημερινώς από όλες τας επαρχίας με σκοπό να παρηγορήσουν τους γονείς, με ιστορίες μικρών που γεννήθηκαν καχεκτικά και τώρα είναι υγιέστατα. Το τηλεφώνον της κλινικής δεν παύει να εργάζεται διαρκώς, για να άπαντά στις διαφόρους ερωτήσεις.

—Πώς είναι το μικρό ;
—Πήρε καθόλου επάνω του ;
—Πόσο ζυγίζει σήμερα ;

Το μικρό όμως φαίνεται ότι παρ' όλες τας προβλέψεις των γιατρών, είναι άποφασισμένο να ζήσει και θα φορέση τα περιφάρμα γυαλιά του μπαμπά του, προς μεγάλην ανακούφισιν του...κοινοῦ, που τόσον ένδιαφέρεται για τό...ύψηλόν αυτό πρόσωπον !

Και μερικά θλιβερά νέα.

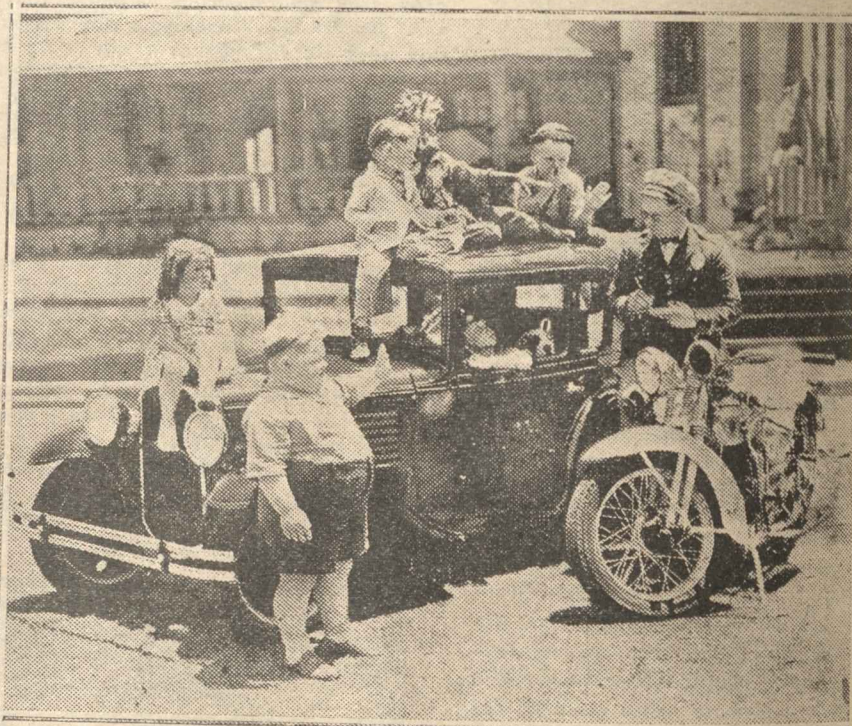
Δύο από της άγαπημένες άρτίστες του κινηματογράφου βρίσκονται από μηνών σ' ένα σανατόριο στην Άριζόνα. Είναι η Ρενέ Άντορε και η Λίλα Άκ. Τώρα τελευταίως προστεθή στην παρέα τους και η Μαίρη Φίλ

μιν. Τα χαριτωμένα αυτά κορίτσια δεν μπόρεσαν ν' άνθίσουν στον κόπο και στη πληκτική άμόσφαιρα των στούντιο και τώρα προσπαθούν να γιαιτρέψουν τους κατεστραμμένους πνεύμούς των στον καθαρό αέρα της Άριζόνας.

Αν και τα τρία αυτά κορίτσια ζουν στο ίδιο σανατόριο, πολύ σπανίως βλέπονται μεταξύ των. Οι γιατροί δεν τους επιτρέπουν να βρίσκονται μαζί, γιατί ένθουσιάζονται υπερβολικά και κουράζονται μιλώντας διαρκώς, πράγμα που βλάπτει στην υγεία τους. Η μόνη συνεννόησις που τους επιτρέπεται είναι με τα γράμματα. Κι' έτσι βλέπει κα-

εύνοια του σκηνοθέτου, και κατόρθωσε να πάρη τον πρώτο ρόλο. Το κοινόν όμως για να ένθουσιασθή θέλει ρωμαντικές ιστορίες κι' η ρεκλάμες τούς της σεβρίδουν !

Θέλετε να μάθετε αληθινά αυτή τη φοβερή πώς άρχισε το στάδιόν της η Κόριν Γκρίφιθ; Όταν ήτο δεκαέξ έτών πήγε σ' ένα χορό, όπου έγινετο διαγωνισμός κομψότητας και κατόρθωσε να πάρη το πρώτο βραβείο. Απτό έκαμε ένα σκηνοθέτη που ήτο εκεί να την προσέξη και να την άγκαλάξη στο στούντιό του, όχι για την ομορφιά της, αλλά για τη χάρι και την κομψότητά της. Και έως τώ-

Ένας άστυφύλεξ του Χόλλυγουντ συλλαμβάνων ομάδα μικρών άστίρων επί παραβάσει της άυτονομικής διαταγής περί ταχύτητας των αυτοκινήτων.

νείς διαρκώς μια νοσοκόμα με μια σημείωσι στο χέρι να πηγαίνει από το ένα δωμάτιον στο άλλο.

Να πώς γράφεται η ιστορία.

Ξερετε τί κάνουν οι ρεζισσέρ όταν θέλουν να λανσάρουν μια άγνωστη άρτίστα στο σινεμά ; Απλούστατα δημιουργούν μια ψευδτική ιστορία γύρω από το όνομά της, κι' όταν δεν έχουν πρόχειρη καμιά, ύπάρχει πάντοτε το παλαιό κόλπο. Λένε ότι ή τάδε έταιρεία ζητούσε παντού μια άρτίστα για να παίξη ένα σπουδαίο ρόλο σε μια ταινία, αλλά το κατάλληλο πρόσωπο δεν βρισκόταν πουθενά. Ότι μια μέρα ο σκηνοθέτης συναντή στο δρόμο ή σ' ένα κατάστημα ή σ' ένα κέντρο, μια νέα που ήτο η προσωποποίησις του όνειρου του. Την πλησιάζει, την έρωτά αν δέχεται να παίξη στο σινεμά, δίδει της πρώτες της εξετάσεις στο στούντιο κι' από την πρώτη στιγμή κατατάσσεται μεταξύ των άστέρων ! Έννοείται ότι είπατε άπ' όλα αυτά δεν είναι αωστό. Η βεντέτα ήταν άπλώς μια μικρή κορίτσια, που είχε την

ρα ή Κόριν Γκρίφιθ φημίζεται ως ή κομψότερα άρτίστα του Χόλλυγουντ.

Και πούδς θα φαντάζετο ποτέ ότι μικρή έφημίζετο για την...άσχημία της ; «Ήμουν ένδεκα χρονών, λέγει η ίδια, όταν πήγα με τον πατέρα μου στην Νέα Ορλεάνη. Εκεί μ' έβαλε έσωτερική σ' ένα σχολείο, όπου έπερνα και μαθήματα ζωγραφικής. Η φιλοδοξία μου τότε ήτο να γίνω κάποτε ζωγράφος και να κάμω προσωποποιήσις. Ποτέ δεν είχα σκεφθή ν' άνεβώ στην σκηνή. Τότε άλλως τε λογαριαζόμουν ως το άσχημομορμικό παιδί της οικογενείας. Ήμουν άκαλή, άδύνατη και μικροκαμωμένη. Μου έφαινετο σαν άμάχημα να είμαι ή μόνη στην οικογένεια με γαλανά μάτια και να μη κληρονομήσω τα μεγάλα έκφραστικά μέσα των ματιών της μητέρας μου, που ήταν ίταλικής καταγωγής. Φαίνεται όμως ότι κάποτε καλή μοίρα βρίσκονταν στο πλευρό της και φρόντιζε για την τύχη της και βοηθούσε το άσήμαντο και άσχημο κορίτσια να θριαμβεύση στον κινηματογράφο και να γίνη έπικουστή σ' όλον τον κόσμο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Όχι ! ψιθύρισε ο στρατιώτης με ύπόκορη φωνή. Ο άξιωματικός μου μου είπε πως θα με κρεμούσαν αν χανόταν ή επιστολή !...

—Ηλίθιε ! Πούδς σου λέει πως θα χαθή ;

—Γειά σου !...

—Τρεις χιλιάδες λίβρες ! είπε ο Μπαρνταλιν.

Και πιάνοντας τον στρατιώτη άπ' το μπράτσο τον παρέσυρε στο βάθος της γειτονικής ταβέρνας. Ο στρατιώτης χλώμιαζε.

—Όστε είν' αλήθεια ; ψιθύρισε άφου καθίσανε μπροστά σε μια μπιτόλλα.

Ο Μπαρνταλιν άδειασε τη ζώνη του και είπε :

—Μέτρησε !

Ο στρατιώτης, παραχαλιμένος, έπνιξε μια κραυγή. Μπροστά του είχε δολοκλήρη περιουσία. Έβρισκε το γράμμα στο Μπαρνταλιν και χωρίς να μετρήση, άρχισε να γεμίζει χρυσάφι τις τσέπες του. Ύστερα, σαν να τον χτύπησε ή τρέλλα, σηκώθηκε, προχώρησε προς την πόρτα κι' έφυγε.

Ο Μπαρνταλιν σηκωσε τους ώμους και με την ησυχία του άποσφάγισε την επιστολή που είχε στην κατοχή του.

Περιείχε αυτά τα λόγια :

«Έξοχότατε, μια κλειστή ταξιδιωτική άμαξα παρουσιάστηκε στην πύλη Σαιντ Άντουαν, που τη φρουρούσαν δώδεκα ίππεις. Ο στρατάρχης Μονμορανσύ ήταν εκεί. Φάνηκε πολύ στεγνοχωρημένος που δεν του επέτρεψαν να περάση. Νομίζω πως άνεγνώρισα τους δύο τυχοδιώκτες που μου άναφέρατε. Έβαλα να παρακολουθήσουν την άμαξα που υποθέτω πως θα μεταβή στο μεγάλο Μονμορανσύ. Τοκώ να έλπιζω, έξοχότατε, πως θα κάψετε αυτό το σημείωμα μόλις το λάβετε, χωρίς να ξεχάσετε πούδς σας προειδοποιεί».

—Χαχά ! έκανε ο Μπαρνταλιν. Ξέρω τώρα τί σημαίνει ή διαταγή του βασιλέως να κλειστούν όλες ή πύλες του Παρισιού !... Ναι, μα κάναμε φτερά ή τρεις χιλιάδες λίβρες του Λαντρώ... Δε βαρύνεσαι ; πλούσιος είμε, μπορεί να περιμένει ακόμα !

Κι' ο Μπαρνταλιν ξεκίνησε για να φτάση στο μεγάλο Μονμορανσύ.

Το ίδιο βράδυ, ο στρατάρχης Ντανβίλ λάβαινε τόσα σημειώματα, όσες πύλες είχε το Παρίσι. Όλα περιείχαν την ίδια άναφορά με δυο λόγια : «Τίποτα νεώτερο» ή : «Ο στρατάρχης δεν παρουσιάστηκε για να περάση» ή : «Τα άναφερόμενα πρόσωπα δεν ήλθαν».

Μόνο το φυλάκιο της πύλης Σαιντ Άντουαν δεν έστειλε καμιά άναφορά.

Έτσι ο στρατάρχης Μονμορανσύ, ή Λουίζα, ή Ιωάννα της Πιέννης κι' οι δύο Μπαρνταλιν ήταν φυλακισμένοι στο Παρίσι ! Ο Ντανβίλ είχε επιτύχει επί ένα τρίμηνο ν' άναλάβη την επίβλεψη των πυλών του Παρι-

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Το τέλος του ιππότη Μπαρνταλιν

σιού. Δεν δυσκολεύτηκε να πείση τον βασιλέα πως με τις διάφορες συνωμοσίες έπρεπε να ενεργήται ένας έλεγχος στους εισερχομένους στο Παρίσι.

Κι' ο βασιλέας του είχαν έμπιστευθή μια θέση σαν του στρατιωτικού διοικητού του Παρισιού.

Αυτή ή άποστολή του θα τελείωνε την ήμέρα που ο γάμος της Μαργαρίτας με τον Έρρίκο Βεαρνθ θα τελούνταν και θαφενγε ο στρατός για τις Κάτω Χώρες, μεταφέροντας μαζί όλους τους σόνεγνόντους στην έκστρατεία.

Ο Ντανβίλ είχε κατ' αυτόν τον τρόπο μεγάλη έξουσία που δεν έκανε δεσμοφύλακα της άπέραντης φυλακής που καταντούσε το Παρίσι.

Στο μεγάλο Μονμορανσύ, ή ζωή κυλούσε μονότονα, χωρίς έπεισόδια. Είχεν άποφασί-

Ο ιππότης την εκύτταζε με άνέκφραστη χαρά και μεγάλο πόνο.

σθή να μείνουν όλοι στο μεγάλο, χωρίς να επιχειρήσουν μάταια να δραπέτευσουν. Η πύλες του Παρισιού δεν μπορούσαν να μείνουν κλεισμένες για πολύ καιρό και στην πρώτη εύκαιρία θαφενγαν.

Δύο βδομάδες πέρασαν έτσι.

Ο ιππότης κι' ο γέρο Μπαρνταλιν έβγαιναν σχεδόν καθεμέρα για να μάθουν ειδήσεις, παίρνοντας κάθε προφύλαξη για να μην άναγνωρισθούν.

Ένα βράδυ, ο σπαθιστής που είχε βγη μόνος, έπέστρεψε στο μεγάλο, όταν στη λάμπα του θυρωρού είδε κάποιον που άνεγνώρισε άμέσως : ήταν ο Ζιλλό, ο άξιος άνεμίδς του έπιστάτου του Ντανβίλ. Ο Μπαρνταλιν άνησυχήσε και μπήκε στο θυρωρείο.

—Τι δουλειά έχεις εδώ ; άγρίεψε.

—Κύριε άξιωματικέ, έρχομαι... έξηγουσα άκριβώς...

—Έρχεσαι να κατασκοπεύσης, κακούργε ! Κι' άφου είν' έτσι, θα κάνω εκείνο που σου ύποσέθηκα !

—Γιά τόνομα του Θεού, άκούστε με ! ψέλλισε ο Ζιλλό.

—Χωρίς πολλά λόγια ! Θα σου κόψω τ' αυτιά !

Ο Ζιλλό άνορθώθηκε με άξιοπρέπεια και είπε :

—Όσο γι' αυτό, σας προκαλώ να το κάψετε !

—Τί έκανε, λέει ;

—Προσπαθήστε !

Κι' ο Ζιλλό έβγαλε το σκούφο του που σκέπαζε το κεφάλι του ως τον στέφανο.

Ο Μπαρνταλιν έμεινε κατάπληκτος.

Ο Ζιλλό δεν είχε πια αυτιά !

Ο γέρο σπαθιστής έσκασε στα γέλια.

Ο Ζιλλό ξαναφόρεσε το σκούφο στο κεφάλι του που είχε άκρωτηριασθή κι' επανέλαβε με την ίδια άξιοπρέπεια :

—Βλέπετε πολύ καλά, κύριε, πως δεν μπορείτε να μου κόψετε εκείνο που δεν έχω !

—Πούδς σε σιγύρισε έτσι ;

—Ο θεός μου ! Μάλιστα κύριε... Όταν ο κύριος άρχοντας Ντανβίλ έμαθε πως είχα προδώσει το μυστικό του γιατί φοβόμουν μην μου κόψετε τ' αυτιά, είπε στο θεό μου : «Λαμπρά. Να του τά κόψης εσύ !» Καθώς φαίνεται, όλος ο καυγάς ήταν για τ' αυτιά μου, σάς είχαν μπη στο μάτι... Ο θεός μου τότε έξετέλεσε την σκληρή καταδίκη. Λιποθύμησα και με πέταξαν έξω άπ' το μεγάλο. Μια γυναίκα με βοήθησε, με περιέθαψε, γιάτρεψε τις πληγές μου. Κι' εγώ, κύριε, εγώ που θέλω να εκδικηθώ έρχομαι να θεώ στις διαταγές σας...

—Μπρά ! μπρά ! είπε ο Μπαρνταλιν.

—Πάρτε με, κύριε. Δεν θα μετανιώσετε. Θα σας βοηθήσω ίσως περισσότερο από ό,τι φαντάζεστε.

—Όσο γι' αυτό δεν άμφιβάλλω.

—Και είν' άντάλλαγμα των ύπηρεσιών μου σάς ζητώ ένα πράγμα, μόνο ένα.

—Πού ;

—Να με βοηθήσετε κι' εσείς να εκδικηθώ τον Ντανβίλ που διέταξε να μου κόψουν τ' αυτιά και τον θεό μου που έξετέλεσε την διαταγή.

—Να ένα ζωώ που φαίνεται να έχει τις καλύτερες διαθέσεις και που θα μπορούσε να μου χρησιμεύση, σκέφτηκε ο Μπαρνταλιν που πρόσθεσε :

—Καλά, σύμφωνοι : σε παίρνω στην ύπηρεσία μου.

Ο Ζιλλό σιγήθηκε άπ' τη χαρά του και τα μάτια του έλαμψαν. Αχ, αν τον κύτταζε εκείνη τη στιγμή ο Μπαρνταλιν !

Κάνοντας νόημα στον Ζιλλό να τον ακολουθήσει, ο γέρο σπαθιστής βυθίστηκε στα ένδοτερά του μεγάρου.

Ο Ζιλλό τον ακολουθούσε ψιθυρίζοντας άνάμεσα στα δόντια του :

«Έλπίζω πως ο θεός που Ζιλ θα μείνη εύχαριστήμένος από μένα !»

Η ΘΥΕΛΛΑ ΞΕΣΠΑ

Καμιά είκοσαρία μέρες μετά την είσοδο του βασιλέως στο Παρίσι έλασαν χώρα οι άρραβόνες του Έρρικου Βεαρνθ με τη Μαργαρίτα, αδελφή του Καρόλου 9ου. Λάθηκε μια μεγάλη έρηνη στο Λούβρο, σαν κι' εκείνες που σπάνια γίνονταν.

Το Λούβρο ήταν λοιμμένο στο φως, παντού ξεπούσαν δροσερά γέλια και κάθε αίθουσα με τον πλούτο και τη μεγαλοπρέπεια της, έκλεινε και μια τραγωδία...

Έξω το πλήθος που με δυσκολία συγκρατούσε ο στρατός ξεκινούταν γύρω άπ' το Λούβρο σαν μια θάλασσα με μαύρα κύματα που έσπάζ γύρω από ένα λαμπερό βράχο. Μονάχα ή περιέργεια δεν σπινγκένονε όλο αυτό το πλήθος. Παρά τα διατάγματα πολλοί ήταν όπλισμένοι και φορούσαν θώρακα. Από όμιλο σε όμιλο έτρεχαν άνθρωποι που φαινόταν να δίνουν ένα σύνθημα. Πότε έδω, πότε έκει, άκούγονταν κραυγές : «Ζήτω ή λειτουργία !» ή «Θάνατος στους σόνεγνόντους !»

Στην άρχή αυτής της έσπεριδός και καθώς σκοτεινιάζε το Παρίσι, ή Αικατερίνη των Μεδίκων κι' ο υιός της Κάρολος 9ος βρίσκονταν μόνοι σε μια αίθουσα της οποίας το μπαλκόνι έβλεπε πάνω στο Σηκουάνα και στην άριστερή όχθη.

Ντυμένοι μαύρα όπως συνήθιζε, χλωμότερος του συνήθους, ο Κάρολος 9ος κύτταζε

μακριά μια μεγάλη κόκκινη λάμψη. Και κοντά του, κατά ένα βήμα πιο πίσω, η Αικατερίνη χαμογελοῦσε, με τὸ αινιγματικό και σκληρό χαμόγελό της.

— Γιατί με φέρετε εδώ, κυρία; ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

— Γιὰ νὰ σὰς δείξω αὐτὴ τὴ φωτιά, Μεγαλειότατε.

— Εἶνε φωτιά γιορτάσιμη; Οἱ καλοί μου Παρισίνοὶ δείχνουν τὴ χαρὰ τους.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε. Οἱ Παρισίνοὶ ἐβαλαν φωτιά σ' ἕνα σπίτι ὅπου ἀπεκαλύφθη μιὰ συγκέντρωση σὺνενότων... Νὰ κι' ἄλλη φωτιά πὺν ἀνάβει... ἐκεῖ ἐρίστηκε! Ἄν αὐτὸ ἐξακολουθήσει θὰ πυρποληθῇ ὁλόκληρο τὸ Παρίσι!

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ ὠχρὰ μάγουλα τοῦ Καρόλου 9ου πὺν μουρμούρισε μιὰ βλαστήμια.

— Νὰ δώση ὁ Θεὸς, συνέχισε ἡ Αἰκατερίνη, νὰ μὴν ἔχουν τὴν ἐμπνευση νὰ κάψουν τὸ Λουβρό!

— Σατανά! Θὰ διατάξω νὰ πυρπολήσουν ἐναντίον τῶν ἐμπρηστών...

Καὶ στρεφόμενος ὁ βασιλεὺς διέταξε:

— Κοσέν!

— Τρελλάθηκες, Κάρολε; βρυχήθηκε ἡ Αἰκατερίνη πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο. Θέλεις νὰ προκαλέσης ταραχὲς καὶ φασαρίες σὸ Παρίσι; Μὰ εἶσαι μήπως τυφλὸς; Δὲν βλέπεις πὺς τὸ στέμμα κλονίζεται σὸ κεφάλι σου καὶ σὲ λίγο, ἂν δὲν προσέξεις ἐσὺ, ὁλόκληρο τὸ βασίλειο θὰ εἶνε ἐναντίον σου;

— Τί λέτε κυρία; εἶπε ὁ Κάρολος ἀνατριχίζοντας.

— Τὴν ἀλήθεια!... Ὁνειρευτήκατε τὴν ἐνωση τῶν καθολικῶν μὲ τοὺς σὺνενότους. Ἐνας Θεὸς ἔχει πόσο ὑπέφερα καὶ στέναξα ἀπὸ μέσα μου, γιατί ἔθλεπα φανερά πὺς τρέχατε πρὸς τὴν ἄβυσσο. Δὲν ἀκούσατε τὰ παράπονα τοῦ λαοῦ καὶ τῶν εὐπατριδῶν ὅταν ἐγκαταλείψατε τὴ Ρωσσία, τὸ Μονταντάν, τὸ Κονιάκ, τὴ Σαριτέ στοὺς σὺνενότους; Δὲν βλέπετε τί ἀπειλητικὲς φουσιονομίες σὰς τριγυρίζουν ἀπ' ὅπου ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ, ὁ Ἑρρίκος Βεαρνώ, ὁ Κονδὲ καὶ ὁ ναυαρχὸς Κοζινὸν εἶνε ἐδῶ; Τυφλέ! Τυφλέ καὶ κουρὲ στὰ προμνήματα τοῦ οὐρανοῦ!... Κιντὰζτε, νιέ μου!

Μακριὰ ἡ φωτιά δυνάμωσε καὶ ἀπλωνόταν, μὲ τὶς μεγάλες κόκκινες φλόγες τῆς πὺν κυμάτιζαν σὸ σκοτάδι. Στρώβιλοι καπνοὶ ἐβγαίναν ἀπ' αὐτὸ τὸ καμίνι καὶ σκέπαζαν μὲ κρέπὶ τὸ μισὸ Παρίσι.

— Νὰ ἡ ἀπάντησις τῶν Παρισίων στοὺς ἀποφινούς ἀρραβώνας! ἔσανεῖτε ἡ Αἰκατερίνη μὲ τὸ ἐπιθλητικὸ ὄφρος τῆς πὺν τρομοκρατοῦσε τὸ βασίλειο. Κάρολε, συνέχισε, ἀκούστε με. Ἐξέρετε μὲ τί χαρὰ ἐξεζήτησα τὴν εἰρήνην. Ἐξέρετε κίβως πὺς ταπεινώθηκε μπροστὰ στὴν ἀκατάδεχτη Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ. Ἐξέρετε πὺς ἔφτασα ὡς τὸ σημεῖο νὰ προετοιμάσω τὸ γάμο τῆς κόρης μου μὲ τὸν Ἑρρίκο Βεαρνώ. Κ' ἐγὼ ὑπῆρξα τυφλή! Τότε φρονούσα πὺς ἦταν δυνατό νὰ γίνῃ εἰρήνη μεταξὺ σὺνενότων καὶ καθολικῶν. Εἰρήνη μὲ τοὺς σὺνενότους; Παραφροσύνη! Τρελλὸ ὄνειρο! Πρέπει ἡ αἵρεσις ἡ ἡ ἐκκλησία νὰ θριαμβεύσῃ ἡ νὰ πεθάνῃ. Δὲν ὑπάρχει θέσις γιὰ τὶς δύο αὐτὲς ἐξουσίες κ' ἡ γῆ εἶνε πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ τὶς χωρέσῃ. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ ἐξαφανιστῇ καὶ καθὼς εἶνε ἀδύνατο νὰ χαθῇ ἡ ἐκκλησία, νὰ πεθάνῃ ὁ Θεός, πρέπει νὰ σκοτώσουμε τὴν αἵρεση!... Ἀλλοίμονο σὲ κείνους πὺς θὰ ὑποστηρίξουν τὴν αἵρεση! Ὅλα πεθάνουν μαζὶ μ' αὐτὴν!...

— Κυρία!... Μὲ τρομάζετε!... Εἶνε ἀδύνατο νὰ φάσσουν τὰ πράγματα ὡς ἐκείνο τὸ σημεῖο, γιατί συχάθηκα τὸ αἷμα πὺν χύθηκε!

— Ἀδύνατο; Μὰ δὲ διαβάσατε τὶς ἐπιστολὲς πὺν οἱ πρεσβεῖται ὅλων τῶν κρατῶν μὰς ἔφεραν; Τί μὰς λέει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας;... Πὺς ἐτοιμάζει στρατὸ γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ πὺν βρίσκεται ἐκτεθειμένη ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας μας.

— Θὰ πολεμήσω τὸν Ἰσπανό! εἶπε ὁ Κάρολος μὲ δύναμη.

— Παράλογε! Τί μὰς λέει ἡ Βενετία; Τί

μὰς λένε ἡ Πάρμα καὶ ἡ Μαντουά; Τί μὰς λένε τὰ κράτη τῆς Αὐτοκρατορίας; Ὅλοι, ὅλοι, ἀπ' τὸ βορρὰ ὡς τὸ νότο, ἀπ' τὴν ἀνατολὴ ὡς τὴ δύση, ὅλοι μὰς κακίζουν, ὅλοι μὰς ἀπειλοῦν!

— Ὅ' ἀντιμετωπίζω ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπην ἂν παραστῇ ἀνάγκη!...

— Ὅ' ἀντιμετωπίζετε τὸν ποντίφικα; φώναξε ἡ Αἰκατερίνη. Καὶ πὺς θ' ἀποφύγετε ὕστερα τὸν ἀφορισμό;

— Μὰ τὴν Κόλαση, κυρία! Ὁ πάπας εἶνε πάπας κ' ἐγὼ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας!...

Καὶ σκυμμένος σὸ κίγκλιδωμα ὁ Κάρολος σκεπτόταν.

— Σιωπὴ! εἶπε τέλος. Θέλω ὅλοι νὰ σπαίνουν γύρω μου! Ἀποφάσισα τὴν εἰρήνην καὶ θὰ γίνῃ εἰρήνη σὸ βασίλειό μου! Ἄν χρειαστῇ νὰ κηρύξω τὸν πόλεμο στὴν Ἰσπανία, στὴν Αὐτοκρατορία καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν πάπα, θὰ πολεμήσω!

— Μὲ τί; εἶπε ἡ Αἰκατερίνη ψυχρά.

— Μὲ τὰ στρατεύματά μου, μὲ τοὺς εὐγενεῖς μου, μὲ τὸ λαό μου!...

— Τὸ λαό σας!... Ἐλάτε, Μεγαλειότατε!

Καὶ ὁ ἀκούστε τί ζητᾷ.

Κ' ἡ βασίλισσα ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ διέσχισαν μαζὶ πολλὰ δωμάτια. Κάτω ἀκούγονταν ἡ φασαρία τῆς ἐορτῆς, ὁ ἥχος τῶν βιολιῶν πὺν ρυθμίζε τοὺς χορούς.

Ἡ Αἰκατερίνη σταμάτησε σὲ μιὰ μεγάλη σάουσα.

— Μιλάτε γιὰ τοὺς εὐγενεῖς σας, εἶπε. Σὲ ποιούς θὰ βασιλοῦν; Στὸν Γκίζη, πὺν μηχανορραφεὶ στὰ κρυφὰ; Στὸν Μονμορανσύ, πὺν κλείνεται σὸ μέγαρό του γιὰ νὰ δώση ἐκεῖ ὄσυλο στοὺς στασιαστές;

— Ποιὺς στασιαστές;

— Αὐτοὺς τοὺς δύο τυχοδιώκτες πὺν προκάλεσαν στὴ μέση τοῦ Παρισιῦ τοὺς εὐπατριδὰς καὶ τὴν περιπόλὸ σας. Αὐτοὺς πὺν

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΙΔΕΑΛ

Δὲ λαχταρῶ ἀπ' τὰ φίλιά σου νὰ μεθύσω καὶ δὲ ζητῶ ἀπ' τὸ κορμί σου ἡδονή. Χωρὶς ἐσένα ὅμως δὲν μπορῶ νὰ ζήσω. Θέλω ν' ἀκούω τὴ γλυκεῖά σου τὴ φωνή.

Ἄπ' τῆς πνοῆς σου θέλω τὴ δροσιὰ νὰ εἶς τὸ πλευρό μου σὰ θὰ νείρεσαι δειλά.

Στὴν ἀγκαλιά σου λούλουδα ν' ἀπλώσω καὶ τὰ μαλλιά σου νὰ χαϊδεύω ἀπαλά.

Στὰ δύο σου μάτια πὺν σὰν ἄστρο' ἀντίφεγγουν

ὅλο τὸν κόσμο νὰ ξεχνᾶω μαγικά...

Κι' ὅταν θλιμμένα, μὲ παράπονο δακρύματα καὶ ψιθύρισε:

μ' ἕνα φιλὶ νὰ τὰ στεγνῶνω στοργικά.

Δὲ λαχταρῶ ἐρωτικά νὰ σ' ἀγκαλιάσω μὲ πόθο λάνγνο, μὲ μιὰ φλόγα πὺν δὲ ζῇ. Ὅστε στὰ χάρδια σου τὶς πίκρες νὰ ξεχάσω...

μονάχα θέλω... πάντα νὰ μᾶστε μαζί.

2. 1. 1931

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

μὰς πρόσβαλαν, ἔσας κ' ἐμένα, μέσα σὸ Λουβρό. Αὐτοὺς τοὺς δύο Μπαρναβιάν, ἐναῖδεῖς σπαθιστὰς καὶ τρουάνδους πὺν ἀντιστέκονται σὸ βασίλειο τῆς Γαλλίας καὶ πὺν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν μπορεῖ νὰ σὺνλάβῃ!

— Καὶ λέτε πὺς τοὺς παρέχει ὄσυλον ὁ Μονμορανσύ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Αὐτὰ γιὰ τοὺς εὐγενεῖς σας... Ὅσο γιὰ τὸ λαό, ἀκούστε...

Ἡ Αἰκατερίνη τράβηξε τὸν βασιλέα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ὁ Κάρολος σκιδωντάς εἶδε, πέρα ἀπ' τὶς τάφρους τοῦ Λουβρου, τὸ μεγάλο πλῆθος πὺν ἦταν μαζεμένο καὶ ξεφώνιζε:

— Ζήτη ἡ λειτουργία! Θάνατος στοὺς σὺνενότους!...

Αὐτὲς τὶς φωνὲς ὅμως τὶς κάλυπτε μιὰ δυνατότερη ἐπευφημία, πὺν φαινόταν σκηνοθετημένη:

— Ζήτη ὁ Γκίζης! Ζήτη ὁ ἀρχιστράτηγός μας!

Ὁ Κάρολος χτύπησε τὰ χέρια του τὸνα στ' ἄλλο καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν βασιλομήτορα:

— Τί σημαίνει αὐτό;... Ποιὺς εἶνε ἀρχιστράτηγος;

— Ὁ λαός σας σὰς τὸ λέγει, Μεγαλειότατε: εἶνε ὁ Ἑρρίκος Γκίζης!

— Καὶ τί εἶδους ἀρχιστράτηγος εἶνε;

— Τὸν καθολικὸν στρατευμάτων, Μεγαλειότατε!

— Ὁρισμένους δὲν εἶμαστε καλά! Πὺν εἶνε αὐτὰ τὰ καθολικὰ στρατεύματα; Καὶ ποιὺς τὰ συνέστησε;

— Κάρολε, εἶπε ἡ Αἰκατερίνη μὲ ψεύτικο θυμὸ, φρονῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνετε, ἡ δὲ θέλετε νὰ καταλάβετε... Αὐτὰ τὰ στρατεύματα εἶνε ὁλόκληρο τὸ βασίλειο. Εἶνε οἱ εὐγενεῖς πὺν δὲν παραδέχονται ὁ αἰρετικὸς νὰ βροῖσκειται στὴν ἴδια μοῖρα μὲ τὸν ταπεινὸν θεράποντα! Εἶνε οἱ ἀσπί, πὺν κινλοφοροῦν ὀπλισμένοι σὸ δρόμο! Ὁλόκληρος ὁ λαός σας πὺν ὀπλίζεται γιὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα θρησκεία πὺν κ' ἐκεῖνη ἔσωσε τὸν κόσμο...

Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα στράτευμα, Μεγαλειότατε! Καὶ τὸ στράτευμα ἀπαιτεῖ ἕνα ἀρχιστράτηγο ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας δὲν ἐννοεῖ νὰ διοικήσῃ!

Ὁ Κάρολος 9ος ἔκλειε ἀπότομα τὸ παράθυρό καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικά σὸ δωμάτιο.

— Τί νὰ κάνω; Τί νὰ κάνω; ψέλλισε.

— Τὸ καθήκον σας ὡς βασιλέως καὶ μεγάλτερου υἱοῦ τῆς Ἑκκλησίας!

— Τί! Μιὰ προδοσία ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου Κολινὸ πὺν κλαίει ἀπὸ χαρὰ ὅταν τὸν ἀποκαλῶ πατέρα μου! Ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου Ἑρρίκου πὺν εἶμαστε τόσο φίλοι! Ποτέ, κυρία! Κάνετε ὅτι θέλετε, ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι.

Ὁλόκληρος ὁ Κάρολος 9ος ἦταν σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔκρυψε τὴν ἀνατριχίλα τῆς. Αὐτὴ ὅμως ἡ συγκατάθεσις τοῦ βασιλέως δὲν τῆς ἀρκοῦσε. Προχώρησε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, τὸν κύτταξε κατὰματα καὶ ψιθύρισε:

— Κάρολε, ἡ καλὴ σας καρδιά θὰ σὰς κατατρέψῃ. Δυστυχισμένο παιδί, δὲν βλέπετε πὺς ἔμπασες ἕνα λίκνο σὸ Παρίσι; Μοῖ μ' ἴλας γιὰ τὴ φίλιά τοῦ Ἑρρίκου Βεαρνώ! Ἐξέρετε πὺς βρισκόταν ὁ Ἑρρίκος ὅταν τὸν νύμψες σὸ στρατόπεδο τῆς Ρωσσίας, πρὸς τὸ ναχωρήσῃς γιὰ τὸ Μπλουά; Ρώτησε τὸν μὲ γάλο πρεβώτο σου...

— Μιλήστε, κυρία!...

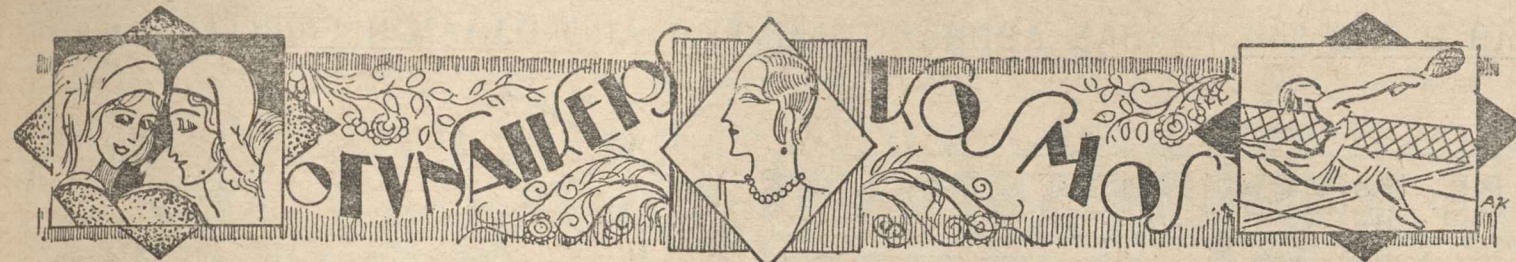
— Ἐ λοιπὸν! βρισκόταν σὸ Παρίσι μαζὶ μὲ τὸν Κονδὲ, τὸν ντ' Ἀντελὸ καὶ τὸν Κολινὸ. Καὶ ἔξερες τί ἔκαναν;

Παραξαλισμένος ἀπ' τὶς ἀποκαλίψεις ὁ Κάρολος 9ος σάπαινε.

— Τί ἐρχόνταν νὰ κάνουν; συνέχισεν ἡ βασίλισσα. Συνομοσπῶς τὸ θάνατό σου γιὰ νὰ κλέψῃ τὸ στέμμα σου!

Κατάχλωμος ὁ βασιλεὺς κύτταξε ὁλόγυρό του.

(Ἄ. Ακολούθει)

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἐὰν θυμῇ κανεῖς τῆς γυναῖκες ἐκείνης πὺν πρὸ τριακονταετίας ἦσαν νέες, τὸ ντύσιμό τους, τὴ χάρι τους, καὶ γενικά τὸν ἀέρα τους καὶ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ τύπου των καὶ συγκρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά αὐτὰ μὲ τὰ τῆς σημερινῆς νέας, θὰ εὕρῃ μιὰν πολὺ μεγάλην διαφορὰν. Θὰ εὕρῃ ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνης εἶχαν διαφορετικὴν ὄψιν ἀπὸ τὰς σημερινὰς. Καὶ ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν των ἐμφάνισιν, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζεται θεμε-

Τὸ ἐνεργητικὸ ἀθλητικὸ πρόσωπο. Ἡ ποδηλατίστρια Χιλντ Σάιντελ.

λιώδης εἰς τὰς ἀντιλήψεις των περὶ τῆς ζωῆς καὶ γενικῶς τῆς διανοησεῶς των.

Ἄλλοτε ἡ γυναῖκα ἦτο περισσότερον περαιομένη καὶ τὰ ἦθη τῆς τότε ἐποχῆς τῆς ἐπιβάλλον νὰ κρύβῃ τὰ συναισθήματα καὶ τοὺς πόθους τῆς καὶ νὰ μὴ φανερώνῃ τὰς προτιμήσεις τῆς ἢ νὰ τῆς ἐκδηλῶν ὅχι εἰς τὴν φυσικὴν των κατάστασιν, ἀλλὰ ὑπὸ διακοσμήσεις διαφορῶν εἰδῶν. Ἀνάλογος λοιπὸν πρὸς τὴν ἀντιλήψιν τῆς αὐτῆς ἦτο καὶ ἡ ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνισις. Τὸ φόρεμά τῆς ἦτο μακρὸν καὶ κλειστὸν καὶ ἐκάλυπτεν ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς, εἶχε δὲ προσέτι πολλές καὶ βαρεῖας διακοσμήσεις, πὺν ἀπέκρυπτον τὰς φυσικὰς τῆς γραμμὰς. Ἡ μόδα εἶχε τὸν τύπον τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως τῆς γυναίκας, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας τριακονταετίας ἐξελίχθη καὶ αὕτη μέχρι τῆς σημερινῆς τῆς μορφῆς, πὺν εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν γυναικείαν ἀντιλήψιν περὶ τῆς ζωῆς.

Σήμερον τὸ φόρεμα ἔγινε ἀπλούστερον καὶ ἐλαφρότερον, χωρὶς περιττὰς διακοσμήσεις καὶ στολίδια. Σήμερον ἡ γυναῖκα ἐργάζεται καὶ δὲν θεωρεῖται ὀνειδὸς ἡ ἐργασία δι' αὐτήν, ὅπως ἄλλοτε. Χωρὶς καμμίαν ἐπανάστασιν καὶ αἱματοχυσίαν, ἡ γυναῖκα ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερίαν τῆς καὶ ἔγινε κοινωνικῶς ἰσότης πρὸς τὸν ἄνδρα, ἐμαθε νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἰδικὴν τῆς θέλψιν καὶ νὰ μὴ εἶνε δούλη τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ σύντροφος καὶ σύμβουλός του.

Τὸ ζωηρὸ πρόσωπο. Ἡ ἡθοποιὸς Γκρέτα Μοσάν.

λευθερία καὶ ἀνεξάρτητος. Ὅλοι ὅμως αἱ νέαι αἱ ὁποῖαι ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὴν τήχην τῆς ἡρωίδος αὐτῆς δὲν εἶνε τόσο ἀνεξάρτητοι καὶ ἐλεύθεροι, ἀλλ' εἶνε σήμερον περισσότερον ἐλεύθεροι ἀπὸ ἄλλοτε. Ἡ ἀνεξαρτησία αὕτη εἶνε ἀποτυπωμένη εἰς τὰ χαρακτηριστικά καὶ τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου των. Ἡ σημερινὴ γυναῖκα ἔχει ἀδρότερος γραμμὰς καὶ σταθερότερον βλέμμα. Ἡ κατατομή τοῦ προσώπου τῆς εἶνε κάπως ἀνδρική καὶ αὐστηρά, ἀλλ' αὐτὸ ἀρέσει καὶ στοὺς ἄνδρας, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ εὐρίσκουν

στὴν γυναῖκα μιὰν ἰσότημον σύντροφον καὶ ὄχι μιὰν δούλην, ἡ ὁποία νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς καὶ νὰ ἐκτελῇ προθύμως κάθε ἐπιθυμίαν των.

Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εὐρίσκουν τὴν γυναῖκα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς τοῦ γούστου των καὶ νοσταλγοῦν τὸν τύπον τῆς γυναικὸς πὺν ἐγγνώρισαν εἰς τὴν ἐποχὴν των, ἀλλ' εἶνε καὶ αὐτοὶ πὰ γέροι καὶ μένουσιν ἀποκολλημένοι μὲ πείσμα στὰ παλαιά, ἀλλὰ ἡ ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ στρέψῃ

Τὸ πρόσωπο τοῦ τύπου τῆς γκαρσόνιας. Ἡ ἡθοποιὸς Χριστίνα Κράουτοφ.

ὀπίσω, οὔτε οἱ ἴδιοι μποροῦν νὰ ἀντιδρῶσιν στὴν ἐξέλιξί τῆς. Ἡ ἀντιλήψις τῆς νέας ἐποχῆς ἐπέδρασαν στὴν φυσιογνωμίαν τοῦ προσώπου τῆς νέας καὶ ἐδῶσαν τὴν σφραγίδα των εἰς τὰ χαρακτηριστικά τῆς, ὅπως αἱ ἀντιλήψεις τῆς πρὸ τριακονταετίας ἐποχῆς εἶχαν δημιουργήσῃ τὸν τύπον ἐκείνων τῆς γυναικὸς. Κάθε ἐποχὴ ἀποτυπώνει τὴν σφραγίδα τῆς εἰς τὰ χαρακτηριστικά των ἀνθρώπων καὶ μάλιστα τῶν γυναικῶν, εἰς τὰς ὁποίας μιὰ μεταβολὴ ἀρέσει περισσότερον.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ ἔλπει, λένε, εἶνε τὸ ἀλάτι τοῦ ἔρωτος. Αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Ἀγάπη χωρὶς ἔλπει, μοιάζει μὲ ἕνα καλὸ φαγητὸ ἀνάλατο. Χρειάζεται ὅμως προσοχή, γιατί, ὅταν τὸ ἀλάτι, ἀντὶ λίγο πῶς περισσότερον, τότε ἡ ἀγάπη θὰ μοιάξῃ μὲ ἕνα πολυαλιωμένο φαγητὸ πὺν... δὲν τρώγεται.

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ θέλημα τοῦ πολιτισμοῦ μας, λαμβανόμενον ἐκ' ὅτιν ὁ ἔρως τὸν προωθεῖ σὲν ἡττοκωδία.

Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα ἄνθος ὑπερόχον, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεῖς τὸ θάρρος νὰ πᾶν γὰρ τὸ δρόμῳ σὸ χεῖλος τῆς τρομερῆς ἀβύσσου ὅπου πάντοτε φέεται.

ΚΑΡΛΟΓΝΩΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΡΙΝΚΙΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

22

Τὴν ἐπομένην κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἕνας ἀξιωματικὸς μὲ πολιτικὰ ἐπὶ γὰρ τοῦ γραφείου τῆς ἐφημερίδος καὶ ἐξήτησεν εὐγενῶς ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν διευθυντὴν. Ἀπὸ τὸ πάθημα τῆς προηγουμένης νυκτὸς ὁ διευθυντὴς εἶχε προσλάβει ἀμέσως ὡς σωματοφύλακας δύο κουμπουροφόρους, οἱ ὅποιοι ἐφρουροῦν τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, κατὰ τὸν συνηθιστὸν τρόπον τῶν σωματοφύλακων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος κατόπιν διατυπώσεων καὶ προφυλάξεων, αἱ ὁποῖαι ἦσαν δικαιολογημέναι μετὰ τὰ ἐπεισόδια τῆς παρελθούσης νυκτὸς.

Ἦτο φίλος τοῦ Μουρούζη καὶ ἀπεσταλμένος τοῦ ἰδίου μὲ ἐμπιστευτικὴν ἐντολήν.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος, ἀφοῦ ἔβαλε τὰ γυαλιά του καὶ τὸν κύτταξε καλὰ καλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, τὸν ἐρώτησε εἰς τί εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ὀφείλῃ τὴν ἐπίσκεψίν του. Τὸν ἤκουσε τότε νὰ τοῦ λέγει μὲ εὐγένειαν καὶ σοβαρότητα :

— Ἐγὼ τὴν τιμὴν, κύριε, νὰ ἀντιπροσωπεύω τὸν εὐγενὴ μου φίλον κ. Μουρούζην.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν παρακαλῶ ; τὸν ἠρώτησε μὲ ἀβρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν.

— Ὁ φίλος μου κ. Μουρούζης μὲ ἐπεφύρασε νὰ σὰς συναντήσω καὶ νὰ σὰς δηλώσω ἐκ μέρους του ὅτι ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τοῦ δρίσεται ἕνα οἰονδήποτε τῆς ἐκλογῆς σὰς μέρος συνεντεύξεως, καθὼς καὶ τὴν ὥραν.

— Ἐγὼ ; ἠρώτησεν ὀλίγον ἐκπληκτὸς καὶ ἀνήσυχος.

— Μάλιστα, κύριε, σεις.

— Δὲν ἐννοῶ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἐπιθυμῶ τοῦτο ὁ εὐγενέστατος κύριος Μουρούζης.

— Ἡ ἐπιθυμία του εἶνε νὰ σὰς ἐκφράσῃ προσωπικῶς τὴν λύπην του καὶ νὰ σὰς ζητήσῃ ἐπίσης προσωπικῶς συγγνώμην διὰ τὸ ἀτυχὲς ἐπεισόδιον τῆς χθεσινῆς νυκτὸς.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ἐξεροκατάπιε μερικὰς φορές, ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, τὰ ἐκαθάρισε μὲ τὸ μαντήλι του, τὰ ξαναφόρεσε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ αἰώνιον μειδίαμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐλείπει ποτέ ἀπὸ τὰ χεῖλιν του.

— Ὁ εὐγενέστατος κύριος Μουρούζης εἶνε περιττὸν νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν κόπον αὐτὸν ; ὅμως μοῦ φαίνεται περιεργὸν πῶς ἐνθυμείται ἐπεισόδιον τῆς χθεσινῆς νυκτὸς... Ἐγὼ τοῦλάχιστον, σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀπολύτως τίποτε.

— Δὲν ἐνθυμῶμαι ;

— Τίποτε, καὶ συνεπῶς ἡ εὐγενὴς ἐπισκεψίς σας, καθὼς καὶ ἡ πρόθεσις τοῦ φίλου σας, δὲν ἔχει κανένα σοβαρὸν λόγον.

— Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀπόφασίν σας ;

— Μάλιστα.

— Δὲν ἐνθυμῶμαι τίποτα ;

— Απολύτως τίποτε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐχαιρέτισε καὶ ἔφυγε, ὁ δὲ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος διηγεῖτο ἔπειτα μετὰ καιρὸν ὅτι ἀσχετῶς τῆς ἐπιθυμίας του νὰ μὴ ξανασυναντηθῇ μὲ τὸν Μουρούζην, οὔτε τὴν ἡμέραν οὔτε τὴν νύκτα, ἐσκόφηθ' ὅτι ἡ ἀπάντησις του ἀπετέλει τὸν μᾶλλον κατάλληλον τρόπον προσβολῆς κατὰ τοῦ Μουρούζη ὡς ἀκαταλόγιστου.

Ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ὡς καὶ ἄλλα τινὰ τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν, ἐπεισαν τὸν ἀτυχὴ ἐκεῖνον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο νὰ κατανικήσῃ τὴν ῥοπήν πρὸς τὴν μέθην καὶ τὴν ἀληθῶς ἀκαταλόγιστον τῶν τῶσαν ἐπεισοδίων, ἅτινα ἀπετέλουν καθημερινὰ σκάνδαλα, τὸν ἐπεισαν ὅτι ὠφελεῖ νὰ ὑπαχθῇ ἐκουσίως ὑπὸ συστηματικὴν θεραπείαν.

Ἐλελιτοῦργον τότε δύο εἰδικαὶ κλινικαὶ, ἡ μία εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἡ ἄλλη πλησίον τῆς Βιέννης, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἱασίν τῶν ἐχόντων τὸ πάθος τῆς μέθης.

Αἱ κλινικαὶ ἐκεῖναι ἐφήρμοζον ἀληθῶς πρωτότυπον μέθοδον. Ἐπεδίδκον τὴν ἱασίν διὰ τῆς ὁμοιοπαθητικῆς. Τὴν ἀηδίαν τοῦ κρασίου διὰ τῆς ἐν παντὶ χρήσεως τοῦτου.

Οἱ ὑποβαλλόμενοι εἰς τὴν δίαίταν τῶν κλινικῶν τούτων ὑπεχρεοῦντο εἰς τὴν λήψιν οἰασθῆποτε τροφῆς ἢ ποτοῦ ἢ καφέ, ἀναμεμιγμένου μὲ κρασί.

Ἀπὸ τὸ πρῶν μὲχρις οἰασθῆποτε ὥρας τῆς νυκτὸς ποῦ θὰ κατεκλίνοντο, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ πρῶν ῥόφημα μέχρι τοῦ καφέ καὶ τοῦ παγωτοῦ τὸ βράδυ μετὰ τὸ γεῦμα, ὑπεχρεοῦντο νὰ πέρνουν τὰ πάντα ἀναμεμιγμένα κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ κατὰ τὸ τρίτον μὲ κρασί καὶ ὄχι πρώτης ποιότητος.

Αὕτῃ ἡ συνεχὴς ἀνάμιξις παντός φαγητοῦ καὶ ρευστοῦ ἐπιστεῦετο ὅτι θὰ ἐπροκαλοῦσε τὴν ἀηδίαν τοῦ ἀσθενοῦς πρὸς τὸ κρασί καὶ ὅτι θὰ ἐπέφερον ἐπὶ τέλους τὴν ἱασίν του.

Κατόπιν τῶν συμβουλῶν τῆς σεβασμίας μητρός του, ὁ Μουρούζης, ἀφοῦ παρητήθη ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, μετέβη μόνος του εἰς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κλινικὰς αὐτάς καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν τυρυννικὴν ἐκείνην μέθοδον.

Ἡ ψυχικὴ κατὰστασις τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖνου ἀνδρὸς ἦτο ἀληθῶς ἀξιοθρήνητος. Ὁ ἴδιος ἐξωμολογεῖτο εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ συχαίνεται τὸν ἑαυτὸ του, ἐνῶ δὲ ὠρκίζετο καὶ ὑπέσχετο νὰ μὴ ξανα-

ναμεθῇ πλεον, ὅλοι του οἱ ὄρκοι καὶ ὅλοι του αἱ ὑποσχέσεις ἐξεμνηστεύοντο ἔπειτα ἀπὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα καὶ ἡ ἀκατανίκητος ῥοπή πρὸς τὴν μέθην συνέτριβε τὴν θέλησίν του καὶ ἀκαταλόγιστος ἐδημιούργει ἐπεισόδια, ὡς ὅπου μετεφέρετο σχεδὸν ἐν ἀνασθησὶ εἰς τὸ κρεβάτι του...

Ἐν ὁλόκληρον ἔτος ὁ Μουρούζης εἶχεν ἐξαφανισθῇ. Κλεισμένος εἰς τὴν εἰδικὴν κλινικὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὑπεβάλλετο ἐκουσίως εἰς τὴν αὐστηρὴν μεθόδον. Ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος ἡ πρωτότυπος ἐκείνη θεραπεία ἐφάνητο ὅτι εἶχεν ἐπιδράσει σπουδαίως ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ του. Πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἡ θέλησις ἐνήργει ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τοῦ πάθους του, τοῦ ὁποῖου ἡ κατανίκησις ἐθεωρεῖτο βεβαία.

Ἀπὸ τὴν κλινικὴν ἔγραψεν ἐπιστολὰς εἰς τὴν μητέρα του καὶ εἰς τοὺς φίλους του, εἰς τὰς ὁποίας ὠμίλει ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου καὶ περὶ τῶν θαυμασιῶν ἀποτελεσμάτων της. Εἶχε γράφει καὶ μίαν τοιαύτην ἐπιστολήν εἰς τὸν θεῖον του, τὸν αὐστηρὸν καὶ ὑψηλόκορμον γέρο-στρατηγὸν μὲ τῆς μακρῆς λευκῆς μπαρμπέτας, ὁ ὁποῖος, κατόπιν τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Παναγιώτη, τὸ ὁποῖον ἐξιστορήσαμεν προηγουμένως, εἶχε διακόψει πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ καὶ εἶχε δηλώσει μὲ τὴν ἀκαμπτὸν αὐστηρότητα τοῦ παλαίου στρατιώτου, ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ τὸν ξαναδῇ ποτέ στὰ μάτια του.

Ὁ θεὸς του ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἀπέμεινε ψυχρὸς καὶ ἀπαθής. «Αὐτὲς τῆς ἐπιστολῆς, εἶπε μὲ τὴν συνήθη του τραχύτητα, ἐνῶ τῆς γράφῃ στῆς παλῆς μου μπότες».

Ἐπίστευεν εἰς τὸ ἀνίστην τῆς μέθης, καὶ τὸσση ἦτο ἡ σκληρότης του, ὥστε δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν τοῦ ἀνέμιου του.

Ὅπως ἀπεδείχθη ἔπειτα, ὁ γέρο-στρατηγὸς εἶχε δίκαιον.

Μετὰ ἐνὸς ὁλοκλήρου ἔτους παραμονῇν εἰς τὴν κλινικὴν, ὁ Μουρούζης ἐπαμνησθῆν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ ἔκανε ἕνα τουρνὲ τριῶν τεσσάρων μηνῶν στὸ Παρίσι καὶ τὴν Ἰταλίαν.

Κατὰ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνας κατάρθωσε νὰ μὴ βάλῃ κρασί στὸ στόμα του. Μόνον στὸ Παρίσι ἐκινδύνευσε ἕνα βράδυ νὰ ξανακυλίσῃ ἐξ αἰτίας μίας παρέας παλαιῶν φίλων, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε παρασυρθῇ εἰς τὸ περιήγῃ μὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Μουλὲν Ρούζ, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμίλει μετὰ θαυμασμοῦ ὅλη ἡ νεολαία τῆς Εὐρώπης, ἀλλ' εἶχε τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν νὰ τὸ σκόσῃ ἐγκαίρως καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον παρέαν, ἡ ὁποία ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ κατέστρεφεν ἐν μίᾳ νυκτὶ τὴν ἐπιστημονικὴν θεραπείαν ὁλοκλήρου ἔτους.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἡ συνέχεια.

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυτίμων ἀπομνηνευμάτων πασιγνώστου αὐλικοῦ)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

17

Ἐκεῖνο τὸ ἀπροσδόκητο θέαμα ἄναψε στὸ γεροντικὸν μὴ ἀκατάσχετη ὀργὴν ποῦ ἐξεργάσθη μὲ ὀρμὴν τὴν ψυχὴν του. Μέσα στὴν καρδίαν του ἦσαν μαζεμένα ἀπὸ καιρὸ τόσο καὶ τόσα καὶ τὸ ἀγκάλιασμα τῆς κόρης του μὲ τὸν ἀγνωστὸ ἄνδρα ἦσαν ὅταν πιστολιὰ μέσα σὲ ξερὸ μπαρούτι.

Ὁ γέρος ἄναψε καὶ ρίχτηκε ἀπάνω στὸ ξενάρι.

Ἀκαριαίως τότε συνέβη μιά τραγικὴ σκηνὴ ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλλειψε νὰ γίνῃ ἀληθινὰ φοβερὴ καὶ ἀνεπανόρθωτος.

Στὴν ὀρμὴν τοῦ γέροντος καὶ στὴν κραυγὴ ποῦ ἔβριξε εὐτυχῶς ἀπὸ τὴν ἀλλοφροσύνην του τὸ ξενάρι χωρίστηκε καὶ ἐνῶ ὁ ἄνδρας, ποῦ κρατοῦσε ἀγκάλιασμένην τὴν κόρη του, ἐκινήθη μακρύτερα, ἡ Σανθὴ ἔστρεψε ἀπάνω στὸν πατέρα της καὶ τοῦ φώναξε μὲ τρομάρα : «Μή... Μή...»

Ὁ γέρος μανιασμένος κρατοῦσε στὸ δεξιὸν χερὶ ἕνα βαρὺ μεγάλο πιστόλι καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ τίποτα ἔστρεψε τὸ πιστόλι ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου ἀνδρὸς.

Ἐνα δευτερόλεπτον ἀκόμη καὶ ἡ καταστροφὴ θὰ συνετελεῖτο.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ γέρος ἐπέβη τὴν σκανδάλην, ἡ Σανθὴ τοῦ ἀρπάξε τὸ χερὶ μὲ τὰ δύο της χεῖρα καὶ ἡ ἐκπυροσκόπησις τοῦ πιστολιοῦ, βαρεῖα καὶ βροντώδης, ἔγινε μὲ κλίσιν πρὸς τὴν γῆν.

Ταυτοχρόνως σχεδὸν μὲ τὸ μῦθον τοῦ πιστολιοῦ ἕνας ἀνθρώπος γερός πῆδηξε ἀπάνω στὸν κηπουρὸ, καὶ ἀκαριαίως τοῦ κατέφερε μίαν ὀρμητικὴν γροθιά στὸ κεφάλι. ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος ἑλκυσμένος ἐτρέκισε νὰ πᾶσ. ὁ γέρος ἄνδρας μὲ τὸ ἕνα χερὶ τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ στήθος καὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ ἀδρόξε τὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ ποῦ κρατοῦσε ἀκόμη τὸ πιστόλι, ταράζοντάς τὸν δὲ μὲ δύναμιν τοῦ στριφογύρισε τὸ χερὶ καὶ τοῦ πήρε τὸ πιστόλι.

— Βρὲ κτήνος, τοῦ εἶπε, ξέρεις ποῖον ἐκπυροβόλησες ;

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀκαριαίαν καὶ πολὺ-πλοκὸν δραματικὴν σκηνὴν μαζὴ μὲ τὸν κρότον τοῦ πυροβολισμοῦ ἀκούστηκαν καὶ μιά σαραντακτικὴ γυναικεῖα κραυγὴ. Ἦταν ἡ κραυγὴ τῆς Σανθῆς, ἡ ὁποία ἐπίστευεν ὅτι ὁ πυροβολισμὸς ἐδημιούργει φοβεράν καταστροφὴν, ἦτο δὲ τὸσση ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀπόγνωσις της, ὥστε εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀνθρώπου θὰ ἐπάλειψεν ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα μὲ ἀπόφασιν νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν της, ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε.

Αὐτὸς ἦτο ὁ πυροβολισμὸς καὶ ἡ κραυγὴ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖνο τὸ σοῦροῦμα τῆς βροδῆς ποῦ διηγῆθημεν προηγουμένως, οἱ δύο ἀπάλλῃλοι καὶ ὁ λoχίας τοῦ πυροβολισμοῦ.

Ὁ κηπουρὸς τὰ εἶχε χαμένα. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ὁποῖου μὲ τὸσσην ὀρμὴν καὶ ἀπόφασιν τὸν ἀφώλπισε καὶ τὸν ἐκτύπησε, ἀνεγνώρισε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀφοσιωμένους ἀσολοῦσους τοῦ βασιλέως, καὶ τότε μόνον ἀπὸ τὴν σκοτισμένην διανοίαν του ἐπέρασεν ἡ ὑποψία ὅτι ὁ ἀγνώστος ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ἐκπυροβόλησε, ἐνδεχόμενον νὰ ἦτο ὁ βασιλεὺς.

— Πρὸς Θεοῦ, ἔκουσε νὰ ψιθυρίσῃ τὴν Σανθὴν πρὸς τὸν ἀγῶνα, πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸν κτυπήσετε, εἰνε ὁ πατέρας μου.

— Γελῶσαι, ἔκουσε νὰ λέγῃ ὁ κηπουρὸς, ἐγὼ δὲν εἰμαι πατέρας, δὲν ἔχω παιδί...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βαθεῖα σιγὴ καὶ γα-

λὴν ἐχύθηκε στὸ μέρος ὅπου ἡ οὐρὰ τοῦ διαδόλου ὀλίγον ἔλλειψε νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν φοβεράν καταστροφὴν.

Ὁ κηπουρὸς, σιγῆς καὶ ἀμύλητος, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ὠδηγήθηκε στὸ μικρὸ σπιτάκι του, δὲν εἶχε λέξι στὴ γυναῖκα του, κλείστηκε στὴν κάμαρά του καὶ κλειδώθηκε μέσα λέγοντας στὴν γυναῖκα του λίγα ξερά λόγια :

— Ἀπόψε δὲ θὰ φάω, φάε μόνη σου καὶ πλάγισσε καὶ μὴ μοῦ χτυπήσῃς τὴν πόρτα γιατί δὲ θὰ σ' ἀνοίξω.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἤλθε στὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ κάποιον πρόσωπον τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ βασιλέως καὶ ἐξήγησε ἀπὸ τὴν γρητὴ τὸν ἄνδρα της.

Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη γυναῖκα ποῦ εἶ-

Ὁ κηπουρὸς ἐκπυροβόλησεν, ἐνῶ ἡ κόρη ἔσπευδε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Χανε ἀρχίσει νὰ δαγκώνουνε φεῖδια τὴν ψυχὴ της, ὅσα εἶδε τὸν αὐλικὸ ἐκεῖνο τάχως χειρότερα. Τοῖς εἶπε πῶς ὁ ἄνδρας τῆς κλείστηκε καὶ κλειδώθηκε στὴν κάμαρά του μέσα χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καμμία ἐξήγησι, πῶς ἡ κόρη της εἶχε χαθῇ καὶ πῶς αὐτὴ πῆγαινε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό της.

Ὁ αὐλικὸς δὲν τῆς ἔδωκε καμμία ἀπάντησι στὸς φόβους καὶ στὶς ἐννοίας της, πῆγε στὴν κλεισμένην πόρτα τοῦ κηπουροῦ καὶ χτύπησε ἐπανειλημένως, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐδόθη καμμία ἀπάντησις.

Ἀνθρώπος ὁὗτος τὴν ἀντίληψιν καθὼς ἦτο καὶ γνωρίζων τί εἶχε συμβῇ προηγουμένως, συνέλαβε μίαν ὑπόνοιαν, γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶπε τίποτα στὴ δυστυχισμένη γυναῖκα.

Ἐχτύπησε ἡπιότερον τὴν πόρτα καὶ μὲ τὰ χεῖλη προσοκολλημένα στὴ σχισμὴ τοῦ θυροφύλλου εἶπε ποῖος ἦταν καὶ παρακάλεσε τὸν κηπουρὸ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ἀλλὰ ματαίως, καμμία ἀπάντησις.

Ἐπῆρε τότε στὸ ἄλλο δωμάτιον τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε μὲ σοβαρότητα :

— Ἀκούσε κυρά μου, φοβοῦμαι πῶς συνέβη κάποιον ἀτύχημα στὸν ἄνδρα σου, ἀλλὰ δὲν πρέπει οὔτε νὰ ταραχθῇς οὔτε νὰ φοβῇς γιὰ τὸ μέλλον τὸ δικό σου καὶ τῆς κόρης σου. Πρόσεξε μὲ, αὕτῃ ἡ σιωπὴ τοῦ ἀνδρὸς σου μὲ βάζει σὲ πολλὰς ὑπονοίας ὅτι θὰ τοῦ συνέβῃ κάποιον δυστύχημα. Μὴν ταραχθῇς, ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ ὅλα.

Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου περίπου ὅλα εἶχον διευθετηθῇ.

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

Ὁ αὐλικὸς μαζὶ μὲ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπον τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του, ἀφοῦ ἀπεμάκρυναν τὴν ἀφελὴ ἐκείνην γυναῖκα, ἔσπασαν τὴν πόρτα τοῦ κηπουροῦ καὶ τὸν βρῆκαν νεκρὸν καὶ πλέοντα εἰς τὸ αἶμα μὲ ἕνα μαχαίρι, ἐγχειρίδιον ἀμύριστον, βυθισμένο μὲχρι λαθῆς στὴν καρδίαν του.

Τὴν ἐπομένην ἐβεβιάσθη ὅτι ὁ κηπουρὸς ἀπέθανεν ἀπὸ συγκοπήν τῆς καρδίας, ἡ δὲ χίρα καθὼς καὶ ἡ κόρη του δὲν ἀφῆθησαν ἀπροστάτευτοι.

Ἐγκατέλειψαν τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ καὶ ἐγκατεστάθησαν σὲ ἕνα ἄλλο μικρὸ σπιτάκι μίᾳ παρόδου τοῦ Κολωναίου.

Ἡ Σανθὴ, ἡ ὁποία εἶχε ἀπὸ τὴν φύσιν μίαν ἰδιαίτεραν ἐπιτηδεύτητα εἰς τὴν πλεκτικὴν ἀφοῦ ἐπῆρε μερικὰ εἰδικὰ μαθήματα, ἐργάζετο καὶ ἐπώλει εἰς καλὰς τιμὰς ἀρκετὰ καλὰ κομφοτεχνήματα, ἔπειτα δὲ ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα δύο περίπου ἐτῶν ἐγνωρίσθη καὶ ἐζητήθη εἰς γάμον ἀπὸ ἕνα Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐγκατεστημένος εἰς τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας, τὸν ἐνυμφεύθη, τῆς ἐμετρήθη καὶ μίᾳ προῖξ ἀπὸ 25.000 φρ. χρυσῶ καὶ μετὰ τὸν γάμον τῆς ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας συναποκομίζουσα εἰς τὴν ψυχὴν της τὸσας μυστικὰς ἀναμνήσεις καὶ βαθυτάτους ψυχικοὺς συγκλονισμοὺς.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ αἰσθηματικὴ περιπέτεια τοῦ Γεωργίου Α' μετὰ τῆς ὁρατίας Ρωσίδος κομήσης Ἀννας - Μαρίας - Δανέσκιολτ.

ἈΠΕΛΠΙΣΙΑ

Κλειστό : Τὸ παραθύρι σου τὸ λατρευτό, κλειστό (στὸ) καὶ τῆς αὐλῆς σου ἡ ποθητὴ μου πόρτα γκρεμίσμένη...

Τὸ καντηλάκι τὸ μικρὸ τῆς κάμαρῆς σου ; (πλεῖο σβυστό)

στέκει μπροστὰ στὴν Παναγίᾳ τῇ θλιμμένῃ.

Τὰ χόρτα, στὰ παλὰ τοῦ κήπου σου τὰ κάλλη στοίχειυσαν καὶ σκεπάσανε καθὲ καλὸ κ' ὠρεῖο...

Παντοῦ μιά νεκρικὴ σιωπὴ, καὶ μίαν ἀνία (μεγάλῃ) ἀπλώθηκεν ὅταν σάβανον ἀπ' τὸ σκληρὸ μοιραῖο.

Γυρνῶ στοὺς δρόμους ποῦ μαζί περνοῦσαμε (τίς ὥρες) κάτου ἀπ' τὸ πλῆθος τ' ἀστρικό, τοῦ μιλᾶδου (σοῦσαν) ὅταν μέσα σὲ ὑπέρκουσες καὶ γαλαζένιες γῶρες !

Μάτια ποθῶ μέσ' στὴ ζω

ΚΟΣΜΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Υψηλό, κυπαρισσένιο ανάστημα, μεγάλα εκφραστικά μάτια, χρυσοκόκινα μαλλιά, ένα προσώπιό άρμονικό, θείο, απ' αυτά που συναντώνται εις τους πίνακας των μεγάλων ζωγράφων. Κομμι σφιχτοδεμένο, χερσάκια φειδίσια, βάδισμα άγρό και υπερέφηφανο. Έμφάνισις ήρωϊδος των ρωμάντζων του Ντοστογιέφσκυ. Άπλότης, παιδιάστιχη αφέλεια και ευγένεια στοὺς τρόπους, ὅχι ἐξεζητημένη, ἀλλ' ἔμφυτος, ἀλλ' ἔμφυτος, ὅταν αὐτὴν ποὺ εἶχαν ἡ ἀρχόντισσες τῆς παλῆς ἐποχῆς.

Όλη ἡ Κηφισιά εἶνε ξετρολλαμένη μετ' ἡ χάρι καὶ τὴν ὀμορφιά της. Ἀλλὰ μόνον αὐτοί; Πόσοι ἄλλοι νοσταλγοὺν νὰ εἶδῃ ἑνωρίτερα ἡ καλοκαιρινὴ σαῖζν γιὰ νὰ τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία συννότον νὰ τὴν ἀποθαυμάζουν! Καὶ μετὰ θάυμασμο ἐντελὼς πλατωνικό. Γιατὶ ἔγρασα νὰ σημειώσω τὸ σπουδαϊότερο. Ὅτι ἡ ὥραία σειρὴν εἶνε παντρεμένη καὶ ἀποτελεῖ μάλιστα καὶ πρότυπον ἀφοσιωμένης συζύγου.

Ο ΣΝΟΜΠ

ΚΟΣΜΙΚΗ... ΦΛΥΑΡΙΑ

Ἡ Ἀθήνα τῶν «σμάρτ», τῶν «έντελε-κτοῦν» καὶ τῶν «οὐλτρα ἀνὸμ» ἐπα-νηγύρισε τὴν περασμένη ἑβδομάδα εἰς τὰ «Ὀκὺμπα». Ἡ «Ἐθνικὴ Στέγη» ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς κυρίας Μιχαλακοπούλου ἐστέγασε πάλιν τὰ κοσμικά μας ταλέντα καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς ὁρατοκόσμος εὐχέμε μὴν ἀληθινὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τοὺς «διάντοντας ἀστέρας» τῆς ἐρασιτεχνικῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ἀστέρος.

— Ἀς τρυπώσω λοιπὸν πρῶτα-πρῶτα εἰς τὰ παρασκηνία ἢ ὅπως θὰ προτιμῶ ἡ συμπαθὴς κ. Τσαλδάρη, εἰς τὴς «κουλῖες» καὶ ἄς περιγράψω τὰ τάλαντα τῶν διττῶς ταλαντοῦν κοσμητικῶν «στάρ» μας.

— Πρῶτὴ καὶ καλύτερη, παρὰ τὸ πλεονὸν τοῦ σαγηνευτικοῦ κ. Ἀντωνάκη Φωκά ἢ «κοιμῆρ» τῆς ἐπιθεωρήσεως κ. Στεφ. Πεσματζόγλου, στόχος ὧν τῶν νεαρῶν... βλεμμάτων, ἀνθλίκων καὶ μὴ, θεατῶν. Ὡς καμαριέρα καλοῦ σπιτιοῦ μαζί μετ' ὁν προαναφερθέντα ἀμίμκτον Ἀντωνάκην ποὺ ἐκράτησε τὸν ρόλον τοῦ «κοιμῆρ», ὡς πυροσβέστης, μὰς ἀπέδωσαν μετὰ πολὺ «μπερί» ὅσα τοὺς ἀνετέθησαν νὰ ποῦν.

— Διὰ νὰ ἐπανελθῶ εἰς τὴν τῶσον ἀμύγως Ἑλληνίδα κ. Ναντίν Τσαλδάρη, βρῖσκω ὅτι ἐπαῖξε ἀριστοτεχνικὰ τὸν ρόλον της καὶ εἰς τοῦτο τὴν ἐβοήθησε καταπληκτικὰ ἡ γλώσσα ποὺ λατρεύει... Ἀς μὴ λημονοῦμε ὅτι τὸ μονόπρακτον ἐπαίχθη γαλλιστί... Κουά;...

— Μιὰ πραγματικὴ γοητεία τὸ κουαρτέτο Λαμπρινὸν Καραϊσκάκη καὶ Μπόντη-Ἀρθάντιδν στὸ βῆλος ποὺ χόρευαν γύρω ἀπὸ τὴν προαναφερθεῖσαν κ. Ναντίν. Ἡ δὲ Καραϊσκάκη ἀληθινὰ ὀμορφὴ μέσα στὴν ἀσπρὴ τῆς τουαλέτας καθὼς καὶ ἡ χαριτωμένη Ντόλλα ποὺ μετὰ τὰ χρυσαφένια της μαλλιά ἔ-

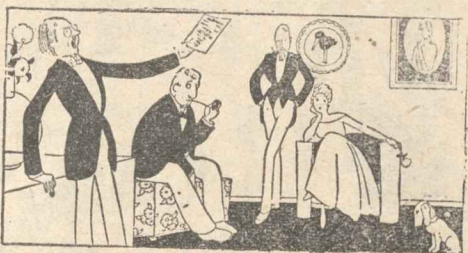
δινε τὴν περὶ καλλιτεχνικὰ ζωηρὴ ἀντίθεσι στὴν ὀμορφίαν τῆς Ντόλλας... Ἔτσι δὲν θέλει νὰ λέγεται ἡ ἐγγονὴ τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Καραϊσκάκη καὶ συμπαθεστάτῃ δις Εὐδοκίᾳ;

— Τὸ τραγοῦδι τῆς κ. Χερπερλάιν συνειληρώσε τὴν φωνητικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ προγράμματος καὶ ἡ οὐλονέττα τῆς δίδος Περλάς Ἀναστασιάδῃ ὡς Σπανιδάς λίγο ἀκόμα καὶ θὰ προκαλοῦσε μὴ καινούργια ἐπανάστασι θαυμαστῶν τῆς ὀμορφιάς της.

— Δὲν πρέπει νὰ λημονήσω οὐτε τὴν κ. Ὀκάφρε, συμπαθεστάτην συζύγον ὑπερσυνπαθοῦς συζύγου, οὐτε τὸ καινούργιο «σοῦξέ» τῶν Ἀθηνῶν, τὴν δίδα Τύρε, ἡ ὁποία παρὰ τὸ ὄνομά της δὲν μὰς θυμίζει τίποτε τὸ ἀνατολίτικο. Χόρεψε μετὰ πνεύματος — μιὰ πραγματικὴ εἰκόνα δροσιάς καὶ χάριτος — καὶ τὸ σφύριμά της ἀληθινὰ τεχνικὸ καὶ καλὰ «πρεσσαρισμένο».

— Ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς ὅλης ἐμφανίσεως ἡ δὲ Καραϊσκάκη, φυσικοτάτη... γρηῃ καὶ ὁ κ. Σινιδόπουλος ὡς παπῆς λιγάκι... ἐλευθερίως καὶ τοῦ... λιμάρων.

— Εἰς τὴν β' ἐκδοσὴν τῆς ἐορτῆς τῆς Ἑθνικῆς Στέγης ποὺ ἐδόθη προχθὲς προσετέθησαν δύο ἀχώριστες φίλες καὶ ἕνας καλὸς (Μπόν) φίλος τῶν: Αἱ δίδες Λώρα Φαρ-

μάκη καὶ Γεν. Μπαράκου ποὺ μετὰ τὴν ἀξιόθαύμαστη χάρι καὶ τέχνην τοὺς ἀπέδωσαν τὸ «Κατρίε» τοῦ Μυσὸς ποὺ ἄλλως τε τὸ ξέρονται τόσο καλὰ ἀπὸ προηγούμενες παραστάσεις.

— Ἐνα κοσμικὸ γεγονός ἀκόμα ποὺ συνεκέντρωσε ὅλη τὴν «ἐλῖς» τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς ἦταν ἡ δεξίωσις τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ἑμμ. Τσιροπινὰ τῆς περασμένης ἑβδομάδος.

— Πάντοτε νέες καὶ ὀμορφες, νικητρίες τοῦ χρόνου, διὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν δόξιν χάριτος καὶ κομψότητος: ἡ κ. Μεν. Μεταξά, ἡ πικάντικη «Ἑσμε» καὶ ἡ κ. Ἀρ. Λαδοπούλου μετὰ τὴν γοητευτικὰ γκριζωπὰ μαλλιά μέσα σὲ μιὰ τουαλέτα ἄσπρη μετὰ ἀποχρώσεις, ποὺ δυνάμωσαν τὴν ὀμορφίαν της.

— Ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη ἡ δὲ Μίκα Σκουζὲ καὶ ἀχώριστες παρὰ τὸ πλεονὸς τῆς αἱ δίδες Γρυπάρη, ἡ δὲ Ἰρεν Μανκὰ πάντοτε πικάντικη καὶ ἡ κ. Λένα Ζαρίφη ποὺ ἔδινε τὸ «καλοῦ» τῆς κομψότητος.

— Μέσα εἰς τὸν πυρετὸν τῆς κινήσεως καὶ τοῦ κερφοῦ δὲν ἔξεο ποῖον νὰ πρωτοσημειώσω. Μήπως πρέπει νὰ παραλείψω τὴν κ. Α. Μιχαλακοπούλου, πανταχοῦ δρώσαν καὶ παροῦσαν, τὴν κ. Σκουζέ, τὴν κ. Ντεμίντωφ ἢ τὴν παρεπιδημοῦσαν κ. Λαμπρινούδη;

— Μήπως πρέπει νὰ ξεχάσω τὰς κ. κ. Σακελλαροπούλου, Φωτιάδῃ, Πετρίτση, Μπένση, Γεωργιάδῃ, Χρουσάκῃ καὶ ἀξίους παρὰ τὸ πλεονὸν τῶν ὑπόπτους παρελθόντων σφρίγους καὶ ἀλκῆς ἀλλ' ὅπωςδήποτε πάντοτε λεοντιδεῖς, τοὺς κ. κ. Μεν. Μεταξάν καὶ Τ. Σισυδιάν...

— Ὁμολογῶ ὅτι ὁ πολὺς θόρυβος μὲ συγχίζει. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσιροπινὰ ἐπέτυχαν τῶσον πολὺ εἰς συγκέντρωσιν ὁρατοκόσμου, ὥστε ὁ πτωχὸς λαὸς νὰ ζητήσῃ καμμίαν ἡνωχότεραν γωνίαν διὰ νὰ ἐφησυχάσῃ. Ἐφ' ὃ καὶ καταφεύγει εἰς τὴν ἐσπερίαν τῆς κ. Θεολόγῃ.

— Ἐκεῖ ὀλιγώτερος θόρυβος ἂν καὶ ὅχι ὀλιγότερα ἐκλεκτικότης.

— Διαλεκτοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὁράου φύλου ἢ κυρία τοῦ ἐπιτετραμένου τῆς Ἰσπανίας Ντὲ Ἀμάς, αἰνιγματικὴ ὀμορφία, αἱ κ. κ. Εἰρήνη καὶ Μαρία Πεσματζόγλου καμψόταται ἀπὸ... «πρωίας» μέχρις ἐσπερίαν, ἡ κ. Λυσμάχη Μαλαμίδῃ, χαριτωμένης τύπος ξανθῆς καὶ ἡ κ. Λορέδου, πλουσίως... ὥραία.

— Ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν τῆς νεότητος σταχυολογῶ τὰ περὶ χαριτωμένα κορίτσια: Ἀφλαδὴ τὴν δίδα Μάσσα, τὴν δίδα Μανκὰ καὶ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν προσηλιατικὴν γλυκατὴν ὀμορφίαν τῆς δίδος Λώρας Σταϊκού.

— Μέσα εἰς τὸ — ἀτυγῶς — τόπος φορὲς «συμπαθητικὸ» πλαίσιο τῶν σαλονίων μας ἡ χαριτωμένη μικρὴ Λώρα δίνει πάντα ἕνα συμπαθητικὸν τόνο ἀπλότητος καὶ καλοσύνης.

— Ὁ «Λακέ», ὁ ὁποῖος ὡς ἀποστολὴν ἔχει νὰ ἐξυμνῇ τὸ ἀληθινὰ ὄραον, ἀλλὰ καὶ νὰ σατυρίζῃ τὴς ὑπερβολὰς, ἀναφέρει πρὶν ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἀπλοῖαν συνείταν του καὶ μερικὰ ἀκόμη κοσμικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπόθεσας νὰ παρασιτάς σήμερα.

— Ὅπως: Τὸ «Ἀλ-Χόν» τῆς περασμένης Κυριακῆς τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ἀζελου εἰς τὸ «Πτὶ Παλαί».

— Τὸ ἐπίσημον πρόγευμα τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας ποὺ ἐδόθη τὴν Δευτέραν καθὼς καὶ τὴν ἐσπερίαν τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ τῆς κ. Κλεμάν Σιμόν καὶ τὴν χορευτικὴν μαστίχα τῆς δίδος Κ. Ντερμπλαί, ποὺ ἐδόθη χθὲς Τετάρτη.

— Μέσα εἰς τὸ πανδαμόνιον τῆς κοσμικῆς κινήσεως τῶν τελευταίων ἡμερῶν πρέπει νὰ εἶνε κανεῖς ἀεροπλάνον γιὰ νὰ παρακολοῦθῃ τὰ πάντα. Ἀλλὰ ἐγὼ — φεῖ! — δὲν εἶμαι παρὰ...

Ο ΛΑΚΕΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις τοῦ πιάνου Δις Ἀποστολίδου, ἡ ὁποία εἶχε θριαμβικτικὴν ἐπιτυχίαν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην εἰς τὸν Παρνασσόν. Ἡ Δις Ἀποστολίδου κατεγερκοτήθη ἀπὸ τὸν πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον εἰς τὰς συνθέσεις τοῦ Σοπὴν τοῦ ὁποῖου ἀπεδείχθη ὑπέρτονος ἐρμηνευταία.

Κους Κους: Τρύφωνα Ἀνθὴν. Ἑλὴφθσαν. Διὰ τὸ δευτέρον ἔχετε δικαίον. Δὲν θὰ ἐπαγίνῃ. Διὰ τὴν ἱατρικὴν στήλην θ' ἀποφασίσωμεν ἀργότερα. — Α. Κουφοζαφείρη. Σχετικὴ ἐξήγησις παρέχεται εἰς τὴν σελίδα 32. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. — Σ. Καραδάκη. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη ἀργά. Εἰς τὸν νόν θὰ καταβληθῇ ἰδιαιτέρα προσοχή. — Χρυσούλαν Φαρμακίδου. Τὰ αἰνίγματα βεβαίως εἶνε δύσκολα. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦσαν αἰνίγματα. Διὰ τὴν ὁρθότητα τῆς λύσεως θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν ὅταν θὰ τὰς στείλετε ὅλας μαζί. Προσπαθήσατε λοιπὸν. Σκέψις καὶ προσοχὴ χρειάζεται. — Ἀγγελον Φιλίππου. Ὑπάρχουν καὶ θὰ τὰ λάβετε ὅταν ἐμβάσετε τὴν ἀξίαν των εἰς γραμματόσημα. — Δίκ., ἐνταῦθα. Δὲν ἔγραψα ἂν θέλατε νὰ δημοσιεῖται ὁλόκληρον τὸ ὄνομά σας ἢ μόνον τὸ ψευδώνυμον καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν φταίμε ἐμεῖς γι' αὐτό. Γιὰ τὸ ἄλλο, ἴσως δὲν ἔχετε ἀδικον, ἀλλὰ πλείστοι ἀναγνώσταί μας ἔστειλαν τὰ ἴδια ἀνέκδοτα. — Δ. Κάμπαν. Λύεται καὶ ἔτσι. — Ε. Τ. Ἐνταῦθα. Ὁ στίχος πάει καλά, μὰ οὐσία σατυρικὴ δὲν ὑπάρχει. Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ γυναικὲς δὲν πετυχαίνουν στὴν σάτυρον. — Β. Κυβέλου. Τὰ δύο πρῶτα εἶνε πολὺ καλά, ἀλλὰ καὶ πολὺ τολμηρά. Οἱ «ἐργάτες» παρουσιάζουν λάθη στὸ στίχο. Αὐτὸς ὁ στίχος:

«Πατὶ ἀπ' τὸ δίχτυ τῆς δουλειᾶς, στῆς ἐν- (νοίας πάν τὸ νύχι) — Σ. Φ. Οἱ στίχοι, ποὺ ἐνεπνεύσθητε ἐκ τοῦ ὄνειρου σας, ὅχι ἐπιτυχεῖς. Παραθέτομεν μερικὸς γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ καὶ σεῖς:

«Ὑδὲ στὸν ὕπνον μου σὲ εἶδα μικροῦλα μου ξανθὴ περὶπατο ἐπ' ἡγίαινας διόλετα γυνή. Μ' ἀντίκουσες, μετ' ὠνάφες μ' ἐβόλπες σ' ὁ στόμα καὶ μ' ἀποκρίθηκες πὼς μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα. Μετ' ὁσπότες στὴ μάννα σου πὼς εἰμᾶσθε ἕνα ταίρι σὲ μυρωμένο ἀγέρι...»

Κ. Χριστοπούλου. Θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν σειρὰν των. — Σ. Σκουλάν. Λιγάκι ἄτονα. Φαίνεται ὅμως πὼς θάχετε καλύτερα καὶ περιμένουμε. — Σάκη Λοχ. Πρέπει νὰ διαβάσετε, γιὰτι αὐτὰ ποὺ μὰς ἐστειλάτε δὲν λένε τίποτα. Προσέχετε καὶ τὴς ὁμοιοκαταληξίης καὶ μὴ γράφετε:

«Τρεῖς μέρες ὀλομέλανες παρήλθον ἀπὸ τότε μὰ νὰ ξεμειστούνε κι' αὐτὴ εἶνε πολλοὶ αὐτόπαται»

Γ. Ταβουλγαριάν. Δὲν εἶνε ἐπιτυχημένα. Ἀπὸ τὴν «Φύσιν» παραθέτομεν ἕνα ἀπόσπασμα:

«Μαγεμένος ἀπ' τὴν φύσιν κι' ἀπὸ τὰ ὄρατα τῆς κάλλης, σὰν τρελλός, σὰν τρελλός, μόνος μου γυνὴ θάμαζοντας τὴν ὁράαν ταύτην πλάσιν ποὺ ἐδημιούργησεν εἰς καὶ μόνος ἂν ὑπάρχη κάποιος ἀνώτερος ἐξουσιαζὼν πάντοτε ὁ ἴδιος μόνος. Ὁ ἥλιος ἔδυσε κι' ἡ νύχτα πλησιάζει ὥρα, φεγγάρι

Παναγιῶν μου βοήθαμε μεγάλῃ σου ἡ χάρις ὥστε με ἀπὸ τὸ τρομερὸ σκοτάδι».

Τὰ σατυρικὰ ποιήματα τοῦ «σατυροῦχου» νὰ περιμένουμε, ἀλλὰ νὰ εἶνε καλύτερα. — Γ.

Τσιώνην. Δὲν θὰ ἦσαν ὅλαι ὁρθαί. Εἰς τὸν νέον διαγωνισμόν θὰ δημοσιευθοῦν ὅλαι αἱ λύσεις, ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦνται παράπονα, διότι, φυσικὰ, ὅλοι νομίζουν ὅτι στέλλουν ὁρθὰς λύσεις καὶ τοῦτο εἶνε φυσικὸν νὰ συμβαίη. — Γ. Ἀρτελάρη. Ὅχι ἀπολύτως καλὸ. Περιμένουμε καλύτερα γιὰτι αὐτὸ δείχνει ὅτι γράφετε. — Ε. Μονογινοῦ. Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν δὴλωσην σας. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑποδείξεις σας, ἂν καὶ εἶνε περιττά. Νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι ἡ κρίσις θὰ εἶνε δικαιοτάτη. — Τ. Τ., Καλάμας. Τὸ νέο σας πεζογράφημα, πολὺ καλύτερον ἀπὸ τὰ πρῶτα. Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε, διότι κατ' ἀρχὴν ἀποφεύγουμε τὰ πεζογράφημα. Εἶνε ἡ εἰλικρινὴς γνώμη μας. — Κ. Ἀστυφιώτην. Τὸ ἥθελα-φικὸ σας διήγημα ἀδύνατον. Προσέχετε περισσότερον καὶ τὸ γράφημα καὶ διαβάσετε. — Κ. Χατζηγιάννη. Τὸ ποίημά σας ὅχι ἐπιτυχημένο. Δείχνει ἀπειρίαν. — Γ. Δερματάν. Ὁ «οἰστρος» ὅχι ἀπόλυτα καλός. Περιμένουμε ἄλλα. — Θ. Ἀσπιδάρη. Πόσους νὰ διαβάσετε ποιητάς, ἂν θέλετε ν' ἀσπασθῇτε μετὰ τὴν ποίησιν. Τότε θὰ λάβατε ἰδέαν τοῦ στίχου καὶ τοῦ μέτρου καὶ θὰ γράψετε καλὰ. — Δ. Δοσάκη. Ἀλεξάνδρειαν. Ἀποστέλλονται, ἂν στείλετε τὴν ἀξίαν των, ἥτοι δρχ. 3 δι' ἕκαστον τεύχος.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ. ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ τὰ μέλη τῆς Ἀσπιδάρη Νέας Σμύρνης ἀπὸ τῆς πρὶν σπάνιες καλλιτεχνικῆς βραδύς. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ προγράμματος ἔγινε μετὰ μεγάλην ἐπιτυχίαν παρὰ τοῦ ζεύγους Καρακαντὰ (πιάνο, βιολί) τῇ εὐγενεῖ συμπαράσει τοῦ κ. Ἀλκή Παγώνη, λυρικοῦ τενόρου, μαθητοῦ τοῦ μεγάλου Ρώσου καλλιτέχνη Κουμπελί, καὶ τοῦ κ. Στεφάνου Βασιλειάδου, βαρυτόνου, παρυσιασθῆς ἕνα ἄρμονικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ σύνολο.

Τὸ ἐκλεκτὸ ἀκροατήριον πολὺ δικαίως χειροκρότησε τοὺς μεγάλους καλλιτέχνους, στὸ τέλος δὲ τοὺς ἀπεθεώσε κυριολεκτικῶς. Τὴν λῆξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ μέρους ἐπηκολοῦθησαν χορὸς, παρταβείς μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὥρων. Διὰ κρινόμεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Θάου Κερτλίου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σαυηρέλλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Φρανκί, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀθηναίου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σ. Ἀσπιδάρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σεβαστιανῶν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Φ. Κρένη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Κυβρόν, τὴν δίδα Ἑλλάδα Χαλκίδου, τὴν δίδα Μαρίτσαν Φωτεινοπούλου, τὰς δίδας Λουλοῦ καὶ Ἑλλήν Πέσσου, τὴν δίδα Μάρω Κόδρου, τὸν κ. Π. Ἀποστολίδην, κ. Γ. Φατερινόπουλον, κ. Γ. Δημητριάδην, κ. Η. Μαρσέλου, κ. Ἀρκ. μπαντίν, καὶ πολλοὺς ἄλλους. Εἰς τὸν χορὸν διεκρίθησαν τὸ ζεφύρος Καρακαντὰ καὶ αἱ δίδες Λουλοῦ καὶ Ἑλλήν Πέσσου. Ἐξαιρετικὴ καὶ ἐκτάκτως ὥραία ἐμφάνισις ἡ δις ὑπὸ τὰ ἀρχικά Α.Α. με κόκκινα. Κορίτσια μεγάλῃς ἀρχοντικῆς συμμοναϊκῆς οικογενείας, ἡ κορμοστασιά της, τὸ βλέμμα της καὶ ἐν γένει τὸ σύνολόν της ἦτο κατὰ τὸ ἐξαιρετικόν.

Ὁ Παρατηρητὴς

Κατὰ τὴν γνώμην ἐκείνων ποὺ γινώσκουν ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν Ἀδόλφον Μανζοῦ λέγουσιν ὅτι ὁ ντιστεγνὲς αὐτὸς ἐρατοστής μετὰ τὸ σοφιστικὸν τοῦ πνεύματος καὶ ποτε ποτε μελαγχολικὸν τοῦ ὕψους σκέπτεται νὰ ἡσυχάσῃ ἄρκετὸ καιρὸ.

Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ θὰ τραβηχθῇ σὲ κάποια ἀφρικανικὴ πόλιν. Κοντὰ στὰ σκηνὰ τῆς Σαχάρας.

Ἐκεῖ ὅμως, σὲ κάποιο λαϊκὸν καμπαρέ, θὰ συναντήσῃ μιὰ χορεύτρια ἰδεωδὲς ὁμορφὴ ἀλλὰ σὲ τὸ πρόσωπόν της ἐπάνω ἔχει τὴν σφραγίδα τῆς διαθορᾶς καὶ τοῦ πόνου.

Ἀμέως ὁ Μανζοῦ θὰ καὶ σὺν λαμπρὰ ἀπὸ τὸν ἑρῶτα τὸν ποὺ τὴν χορεύτρια ἢ ὁποῖα θὰ εἶνε ἡ Μαρλέν Ντρίτριχ.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε ὅτι εἰς τὴν ἀπόθεσιν αὐτὴν θὰ ἀναμειχθῇ Γκάρο Κούπερ, Λουβέλκ, καὶ ἕνας στρατιώτης τῆς Λεγεώνας τῶν Ξένων μετὰ βλάβας πολὺ ἄγριες, ἀσθένειες καὶ πόθους ποὺ δὲν ὀπιθοχωροῦν πρὸ οὐδενός.

Ἐπὶ τὸ κοινὸν —ἐπὶ τὴν πρόκειται περὶ μιᾶς ταινίας ποὺ θὰ γυρισθῇ φέτος τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸν Μανζοῦ καὶ τὴν Ντρίτριχ— θὰ ἀπολαύσῃ τοὺς δύο καλλιτέχνους σὲ μιὰ ταινίαν γεματὴ πάθος καὶ ὀμορφίαν μετὰ τίτλον «Φλεγόμενες Καρδιές».

Εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ὑπάρχει πρὸς πᾶσιν ἕνα βουνό. Ὀνομάζεται Νέβο καὶ εἶνε τὸ βουνὸ ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀνήλθεν ὁ Μωϋσῆς ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ ἐκεῖθεν εἶδε τὴν γῆν Χαναάν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκαθίστατο ὁ λαὸς του, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἦτο ἡ πηγορευμένη νὰ εἰσέλθῃ. Τὸ βουνὸ αὐτὸ δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ ἀξιοσημείωτον, εἶνε τελείως γυμνὸν καὶ τὸ ἐδαφὸς τοῦ ἔγγονον. Οἱ σείχαι τῶν Βεδουϊνῶν, εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν ὁποίων εὐρίσκεται τὸ ὄρος, εἶνε μὲν πτωχοί, γνωρίζουν δὲ μὴ τὸν τρόπον νὰ κερδίζουν χρήματα ἀπὸ τὸ τίποτε. Ἔτσι ἐσκέψθη ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς νὰ προσφέρει πρὸς πᾶσιν τὸ ὄρος Νέβο εἰς τοὺς Φραγκοκακονοὺς καλοῦργους, ἐξήγησε δὲ 7000 λίρας, ποὺ οἱ καλόγηροι προσέφερον προθύμως, διὰ ν' ἀποκτήσουν ἕνα μέρος ποὺ παίζει σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Τὸ κῦμα τῶν αὐτοκτονιῶν κατέκλυσε πάλιν ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἐκατοντάδες ἀνθρώπων αὐτοκτονοῦν καθημερινῶς διὰ διαφόρους λόγους.

— Ἄλλοι διότι ἐβαρύνθησαν τὴν ζωὴν, ἄλλοι διὰ λόγους οικονομικοῦς, ἄλλοι διὰ λόγους ὑγείας.

— Δὲν λείπουν ἐννοεῖται καὶ αἱ αὐτοκτονίαι διὰ λόγους ἐρωτικούς, ἂν καὶ ἡ ἀνοησία αὐτὴ ἔχει ὅποσιν κάποιαν ὑφασιν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

— Ὡστε ἄς παρηγορηθῶμεν, διότι τὸ κῦμα τῶν αὐτοκτονιῶν δὲν ἔκαμε μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἐμφανιστὴν του.

— Αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς... Παρίσιον, Βερολίνον, Λονδίον, Ρώμην κλπ.

— Εἰς τὴν Ἰσπανίαν μόνον δὲν γίνονται αὐτοκτονίαι, διότι, μετὰ τὴν τελευταίαν πολιτικαὴν ἀναστροφήν, οἱ Ἰσπανοὶ ἔχουν ἀφαιρεθεῖ τὰς σκέψεις τῶν εἰς τὴν δημοκρασίαν.

— Ὅταν θὰ περάσῃ ἡ δεξιὴ τῶν πνευμάτων, τότε θὰ σκεφθοῦν οἱ Ἰσπανοὶ περὶ αὐτοκτονίας.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΛΗΓΕΙ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΩΘΟΥΝ

Είς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐληξεν ὁ νέος διαγωνισμὸς τῶν αἰνιγμάτων, συμπληρωθείσης πλήρως τῆς σειρᾶς ἐκ δέκα αἰνιγμάτων. Τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον αἶνιγμα ἦτο 10ον καὶ οὐχὶ 9ον, ὡς ἀνεγράφη ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους.

Κατόπιν τούτου οἱ ἀναγνώσται μας ὅσοι ἔχουν λύσει τὰ αἰνίγματα, εἴτε ὅλα, εἴτε ὀχι, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς λύσεις ὅλας μαζί ἐντὺς φακέλλου, ἐπὶ συστάσει, καθαρογεγραμμένας, μὲ τὸ ὄνομα τῶν καὶ τὴν διεύθυνσίν των ἐπίσης, διότι ἄλλως οὐδεμίαν εὐθύνην φέρομεν διὰ τυχόν ἀπώλειαν τῶν λύσεων.

Οἱ ἐν Ἀθήναις λύται παρακαλοῦνται νὰ φέρουν τὰς λύσεις αὐτοπροσώπως εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἂν τούτῃς εἴνε δυνατόν, διότι ἡ διαλογὴ τῶν ὁρθῶν λύσεων θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως.

Προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν τῶν λύσεων ὀρίζεται μηνιαία, ἀρχομένη ἀπὸ σήμερον, διὰ νὰ δυνηθῶν καὶ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀναγνώσται μας νὰ στείλουν τὰς λύσεις των. Πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης οὐδεμία λύσις θὰ γίνῃ δεκτὴ, θὰ ὀρίσθῃ δὲ ἀμέσως ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν δώρων ὡς ἐξῆς :

Εἰς τὸν πρῶτον ὅστις θὰ λύσῃ ἐπιτυχῶς καὶ τὰ 10-ῇ τὰ περισσότερα—αἰνίγματα, ἕνα γραμμόφωνον ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Κατὰ σειρὰν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους :

- 1 ὥρολόγιον ἀξίας 1000 δραχμῶν.
- 2 φωτογραφικὰ μηχαναί.
- 1 νεσεσέρ μανικιούρ ἀξίας 1000 δρ.
- 5 τυλογράφοι συνολικῆς ἀξίας 1000 δραχμῶν.

1 ἀνθοδοχεῖον ἀξίας 500 δραχμῶν.

5 πλάκες γραμμοφώνου ἀξίας 500 δραχμῶν.

10 κασσετίνες καλλωπισμοῦ, περιέχουσαι πούδραν, κρέμα Ροδαλινὴ «Χιόνα» καὶ σαποῦνι, ἀξίας 120 δρ. ἑκάστη.

Καὶ 10 συνδρομαὶ ἐξάμηνι, ἐάν οἱ λύται εἴνε τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἢ τρίμηνοι, ἐάν εἴνε τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πρῶτος ἐπιτυχὼν θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα.

Ἐν ἡ περιπτώσει ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἐνός λύται, τότε θὰ γίνῃ κλήρωσις εἰς τὰ γραφεῖα μας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθῶν νὰ παραστοῦν ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας ἐπιθυμοῦν.

Ἐάν δὲν λυθῶν ὅλα τὰ αἰνίγματα, πρῶτος θὰ θεωρηθῇ ὅστις λύσει τὰ περισσότερα καὶ οὕτω καθεξῆς.

Εἰς τὰ προσεχῇ φύλλα τοῦ «Τικ-Τάκ»

**SLOAN'S
Liniment**

θὰ δημοσιεύονται κατὰ σειρὰν λήψεως τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν τῶν ἀποστειλάντων ἄνω τῶν 8 ὁρθῶν λύσεων, μετὰ τὸ πέραν τοῦ διαγωνισμοῦ δὲ θὰ δημοσιεῖσθον αἱ ὁρθαὶ λύσεις εἰς τὸ περιοδικόν.

ΤΟ ΑΚΥΡΩΘΕΝ ΑΙΝΙΓΜΑ
Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀκυρωθὲν θον αἶνιγμα τῶν ποτηρίων, ἐπειδὴ ἄρκετοὶ ἀ-

ναγνώσται κατάρθωσαν νὰ λύσουν τοῦτο, δύνανται ν' ἀποστείλουν τὴν λύσιν ἀντὶ ἄλλης, θὰ ληφθῇ δὲ ὑπ' ὄψει. Πάντως καὶ ὅσοι τυχόν ἀποστείλουν 11 ὁρθὰς λύσεις, θὰ ὑπολογισθῶν ὡς ἀποστείλαντες 10.

ΘΕΛΕΤΕ νὰ μάθετε νὰ ὑπνωτίζετε καὶ νὰ μαγεύετε ; Θέλετε νὰ μαγεύετε νὰ ἐκτελεῖτε διατὰ παράδοξα καὶ περιέργη ψυχικὰ περπάματα ; Μελετήσατε τὸ βιβλίον «ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΠΝΟΥ-ΤΙΣΜΟΥ», ποὺ ἔχει ὅλας τὰς μεθόδους, δρχ. 50, Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «Ἀναττικὸς», Περσέας 30, Ἀθήναι.—Διὰ τὰς ἐπιταγὰς δδ,

ΤΑ ΦΙΛΜ ΚΑΙ Η ΠΛΑΚΕΣ

Chauff

ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ

Γενική Ἀντιπροσωπεία ΧΑΟΥΦ ΛΕΟΝΑΡ

Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ

Ὁδὸς Ἀγγέλου Βλάχου 4, - Ἀθήναι

Lingerie

Combinaisons, Chemises de nuit
Parures, Pyjamas, Liseuses

Εργασία ἐπιμελημένη χειρὸς

Μεγάλη συλλογὴ
εἰς ὡραία σχέδια

Etam

Ἀναλαμβάνομεν
παραγγελίας
προικῶν

Βουκουρεστίου 8

ΤΙΚΤΑΚ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Ἀπὸ τοῦ ἐννάτου φύλλου ἤρχισεν ὁ νέος μεγάλος διαγωνισμὸς τοῦ «ΤΙΚ - ΤΑΚ» διανομῆς δώρων πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ 100.000 δραχμῶν. Τὸ σχετικὸ κουπὸν συμμετοχῆς εἰς τὸν ἐν λόγῳ διαγωνισμὸν δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ὀπισθοῦ ἐξωφύλλου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται ν' ἀποκόπτεται χωρὶς νὰ καταστρέφεται τὸ φύλλον.

Τὸ κουπὸν θὰ δημοσιεύεται ἀπὸ τοῦ 9ου μέχρι τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 39ου φύλλου συμπεριλαμβανομένου. Οἱ ἀναγνώσται δηλαδὴ, οἱ ὅποιοι θὰ μετασχοῦν εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ πρέπη νὰ συγκεντρώσουν ἐν ὅλῳ 31 κουπόνια, τὰ ἀποστείλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εἰς τὰ γραφεῖα μας, μετὰ τὴν ἐκδοσὴν καὶ ἀποκοπὴν καὶ τοῦ κουπὸν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39ου φύλλου μας.

Τὰ τυχόν ἐλλείποντα κουπόνια δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ συμπληρώσουν διὰ κουπονίων τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας.

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ ὅποιοι θὰ προσέρχονται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀντιπροσώπων των θὰ ἀλλάσσονται τὰ κουπόνια δι' ἐνὸς λαχνοῦ φέροντος αὐξοῦντα ἀριθμὸν κατὰ σειρὰν.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀφοῦ συλλέξουν ὅλα τὰ κουπόνια, θὰ τὰ ἀποστέλλουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς μὲ τὸ ὄνοματεπώνυμόν των καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσίν των καθαρογεγραμμένην ὃ δὲ ἀριθμὸς τοῦ λαχνοῦ ἐνὸς ἐκάστου θὰ δημοσιεῖσθῃ εἰς τὸ «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θὰ κερδίσουν ἐν συνόλῳ 500 ἀναγνώσται τὰ ἐξῆς εἶδη :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς ἕνα ραδιόφωνον μετ' ὅλων τῶν συσκευῶν του κλπ. χρειωδῶν πρὸς ἐγκατάστασιν ἀξίας δρχ. 10.000.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν γυναικείαν, παριζιάνικο μοντέλλο, ἀξίας δρχ. 8.000.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν βραδυνὴν τοῦ οἴκου 1. Εὐαγγελίδη ἀξίας δρχ. 5.000.

Ὁ 4ος ἀριθμὸς ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀξίας δρχ. 4.000.

Ὁ 5ος, 6ος, καὶ 7ος ἀριθμὸς ἀνὰ ἕνα κοστούμι ἀνδρικὸν ραμένον, ἀξίας ἑκάστον 2.500 δραχμῶν, ἦτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 8ος καὶ 9ος ἀνὰ ἕν γραμμόφωνον ἀξίας ἑκάστον 1.300 δραχμῶν ἦτοι δρχ. 2.600.

Ὁ 10ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἕν ὥρολόγιον ἀξίας ἑκάστον 1.000 δρχ. ἕκ τοῦ ἀδαμαντοπωλείου Βουρέκη καὶ Μόσχου ἦτοι δρχ. 5.000.

Ὁ 15ος μέχρι τοῦ 30ου ἀνὰ ἕν κόσμημα ἐκ τοῦ οἴκου Ντάβις ἀξίας ἑκάστον δρ. 500 ἦτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 30ος μέχρι τοῦ 330ου, ἦτοι 300 ἀριθμοὶ, ἀνὰ ἕν ζευγὸς γυναικείων ἢ ἀνδρικῶν καλτῶν μεταξωτῶν, μάρκας ETAM, ἦτοι 300 ἀριθμοὶ πρὸς δρχ. 150 ἑκάστος, ἐν ὅλῳ δρχ. 45.000.

Ὁ 330ος μέχρι τοῦ 384ου ἀριθμοῦ ἀνὰ μίαν πλάκα γραμμοφώνου, ἦτοι 54 ἀριθμοὶ πρὸς 100 δρχ. ἐν ὅλῳ δρχ. 5.400.

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 364 μέχρι τοῦ 500 ἀνὰ ἕν διαρκὲς εἰστήριον 2 θέσεων ἐλευθέρως εἰσόδου εἰς τὸ θέατρον «Μοντιάλ». Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν ἀνὰ μία τρίμηνος συνδρομὴ τοῦ «Τικ-Τάκ».

Ἐν ὅλῳ δρχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ «ΤΙΚ - ΤΑΚ»
Ἐξ 100.000 δραχμῶν

Ἀριθμὸς 14

Ὁνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις
.....

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ, ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΜΕ
ΝΟΥΚΛΕΟΜΟΖ
ΓΙΡΑΝΟΥΛΕ
ΤΟ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἡ Πούδρα
MATINÉE

ὅπερ ἔχει
ὅλων εἰς
ποιότητα.

ΚΥΡΙΑΙ, ὅσαι ἔχετε δερμα εἰς τὸν ὅλῳ καὶ

ἀνώμαλο, ὅσαι ἔχετε πανίδες, ἡλιοκαύματα, σπυρίδι καὶ ρυτίδας, μεταχειρισθῆτε τὴν νέα πούδρα MATINÉE καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ἐντὸς 15 ἡμερῶν θὰ ἐξαφανισθῶν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ προσώπου καὶ θ' ἀποκτήσετε δερμα ὡραίο, νεανικὸ, δροσερὸ καὶ καθαρό σὺν κερτῷ νερό. Ζητήσατε αὐξοῦντα ἀπὸ τὸν ἐμπορὸν σας τὴν πούδρα MATINÉE. Τιμὴ δρχ. 22. Ἐπιστρέφωμεν τὰ χρήματα εἰς ὅσας δὲν μείνουν εὐχαριστήμιοι. Γεν. ἀποθήκη : Α. Κωνσταντινίδης, Ρόμης 26, Ἀθήναι.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνον σας τὰ περινὰ σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνεσθαι ἐντελὲς καὶ νεύρια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ τὰ ἡμερικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μεδέρνους χρωματισμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκα 21α.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ Η «ΑΤΘΙΣ»

26 Χαλκοκονδύλη 26

ΜΙΜΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Προτιμάτε, κυρία καὶ δεσποινίδες, τὸ Κερματῆριον Κυριῶν «Ἡ Ἀτθίς», τὸ ὅποιον ἐξαρκεῖται εἰς τὰς ἐπιδείξεις κομμώσεων τοῦ Ἀκροπόλ Παλλὰς καὶ εἰς τὴν Ἐκθεσὴν Νικαίας τῆς Γαλλίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ σὰς κάρη τακτικὴν πελάτισσιν. Παραδίδεται μαθήματα κομμώσεων.

Θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ κατενθουσιασμένη μετὰ τὴν

**ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝΑ**

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁποιεὶν νὰ λευκαίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δερμα σας τόσο ἐκτενὲς καὶ δροσερόν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ του συμβουλὴ.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ !

Ἡ Γερμανικὴ Ἐπιστήμη παρουσιάζει τὸ νέο θαῦμα, τὸ

«GRUNIL»

Τὸ Grunil ἀπαλλάσσει κάθε νοικοκυρὰ ἀπὸ τὴν πολυήμερον καὶ κοπιώτικη μπουγάδα, διότι χωρὶς τριήμερον πλένει νὰ ρούχα μόνο του ἐντὸς μίας ὥρας.

Τὸ Grunil δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν γυναικὰ καὶ ἀγνώστα παρασκευάσματα ποὺ καταστρέφουν τὰ ρούχα.

Ἀποζημιώνομεν καὶ τὸ ἀκριβώτερον ρούχο ἂν πάθῃ τὴν παραμικρὰν φθοράν.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας.

Γεν. Ἀντίπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
- Ἀθήναι, Λέκα 21α.

**ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ
(ΧΤΑΠΟΔΙ)**

Ἡγγεμένη ἀνάδινος δι' ἐνέσεων θεραπεύεται χωρὶς ἐγχείρησιν. Οἱ πόνοι καὶ αἱ αἰμορροαὶ καταπαύονται ἀμέσως. Π. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, εἰδικὸς ἰατρός τῶν Παρισίων. Λέγεται 10-11) 2 καὶ 5-7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορίαι δωρεάν.

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Θεραπεύεται τελείως, χωρὶς διαίταν, μετὰ τὴν ΔΙΑΒΗΤΙΑΝΗΝ, τὴν ὅποιαν συνιστοῦν οἱ διασημότεροι ἰατροὶ ἐν Γερμανίᾳ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Από της εποχής του LISZT, του BÜLOW, του TAUSIG, του RUBINSTEIN και του WAGNER έως σήμερα, όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχναι έπρωτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN ἐθεωρεῖτο ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὸ ὅποιον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ μυθώδους πλούτου οἰκογένειαι ἐδικαιούντο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὅμως μπορείτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσετε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν ποὺ σκορπᾷ τὸ Πιάνο BECHSTEIN στοὺς προνομιούχους κατόχους του, προμηθευόμενοι ἓνα Πιάνο BECHSTEIN με εὐκολίας πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Σταδ. Ἀρσακείου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φεραίου 84.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιζέλου 22.

ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.